

CSAK EGY ÉLET

SZEMÉLYEK

KEVIN, orosz ősei ellenére nem szőke

SIMON

NATALIE

NYOMOZÓ, 45 éves

GEORGE, rendőr 30 éves

JOHN, rendőr 30 éves

DOKI, bűnügyi orvos 40 éves

PUFI

SCOTT } osztálytársak

DENNIS }

ŐRMESTER 30 éves

MENTŐS kettő, egy fiatalabb és egy idősebb

FŐORVOS 50 éves

ELSŐ FELVONÁS

*A színpad jobb fele egy udvar paddal. A bal felén két szoba. A bal oldali elfüggönyözve. A jobb oldali szobában szemben egy asztal, telefonnal és székkal, a két szobát elválasztó falnál elöl egy ágy éjjeliszekrényvel, rajta néhány könyv és egy laptop, hátul egy nagy szekrény. A szobák felett egy kivetítő. Valahol a háttérben egy kocsmaasztal.
A nem használt helyszínek sötétben vannak.*

1.

Udvar

A nyomozó érkezik John rendőrrel. Morcosan leül a padra

NYOMOZÓ Márpedig ezt a cigit akkor is elszívom, ha a ház összes lakóját meggyilkolták.

JOHN Tulajdonképpen csak egy halott van... és azt sem valószínű, hogy megölték.

NYOMOZÓ *(felháborodva)* Akkor mi a fenét keresek én itt éjszaka? Kinek az ötlete volt?

JOHN A Dokié.

NYOMOZÓ Pedig ő a kevés értelmes kolléga egyike. Szóval, miért tette ezt velem?

JOHN Érdekes dolgot talált.

NYOMOZÓ *(arcát kezébe temeti, majd felnéz)* Fogd már fel, John, hogy a legszebb álmomból keltettetek. Nincs kedvem találgatni.

JOHN *(tipródik)* Pedig nem tudom elmondani, látnod kell.

NYOMOZÓ *(megadóan)* Rendben, akkor mondd el, amit tudsz!

JOHN *(felüti a jegyzetfüzetét)* 21 éves halott lány, a barátja lakásán, az ágyon. Erőszaknak semmi nyoma. A boltos fiú találta meg. Zárás után rendszeresen szokott hozni néhány megrendelt dolgot.

NYOMOZÓ Fene a jó dolgukat!

JOHN Nem hinném, hogy erről van szó. A lány régóta ki se mozdult.
Meg... majd meglátod.

NYOMOZÓ Kivel tudok beszélni?

JOHN A fiút elengedtük, mikor a Doki megállapította, hogy a halál néhány órája már beállt. A házmeztartottuk. A többiek a mentősökkel csak rád várnak.

NYOMOZÓ Szomszédok?

JOHN A szinten mind a két lakás a lány barátjáié.

NYOMOZÓ Ő hol van?

JOHN Keressük. A házmezt szerint két napja nincs a kocsija a ház előtt. Azt mondta, gyakran előfordul, hogy napokig nem jön haza.

NYOMOZÓ Tudunk róla valamit?

JOHN Persze. *(Egy lapot ad át)* A központban utána néztek.

NYOMOZÓ *(olvás)* Érdekes, de semmi olyan, amiért azonnal elő kéne kerítenünk. *(Feltápáskodik)* Na jó, akkor menjünk.

Bemennek a jobb oldali szobába. Az ágyon teljesen letakart női test. A másik rendőr ujjlenyomatokkal pepecsel. A Doki az asztalnál ír

NYOMOZÓ *(cinikusan)* Jó éjszakát mindenkinek! Gondolom, mindenki inkább aludna, ezért térjünk gyorsan a lényegre. Miért kellettem?

DOKI *(feláll, kézfogással üdvözli a nyomozót)* A mentőorvos hívott ki minket, mondván, meglehetősen furcsa dolgot talált. *(Az ágy felé indul)* Egyet kell vele értenem.

NYOMOZÓ *(enyhén ingerülten)* De rohadt titokzatosak bírtok lenni! Mutasd már azt az elmesélhetetlen dolgot!

A Doki a lány feje mellől felemel az ágyról egy csatlakozót, mely egy kb. három méteres, vastag kábel végén található, aminek a másik vége eltűnik a választófalban. A nyomozó felé nyújtja

NYOMOZÓ *(átveszi, felületesen megnézi)* Nagyszerű! *(Gúnyosan)* Egy meghosszabbított fali csatlakozó. Bravó! Szórakoztok velem?

DOKI Láttál már ilyen típust?

NYOMOZÓ *(egyre harapósabb hangulatban)* Szerinted a világ összes csatlakozóját ismerem? Igen, sose láttam. Na és?

DOKI Oké, nyugi. Szóval, szerintem egyedi. De nem is ez a lényeg, hanem hogy hova illeszkedik.

NYOMOZÓ *(türelmetlenül)* Netán én is megtudhatom?

A Doki felhajtja a lány melléig a takarót, és a nyak és a váll közötti hajlatra mutat

NYOMOZÓ *(közelebb hajol, szemét meresztgetve vizsgálja a mutatott pontot)* Uramisten!

*Hátrahőkölve lehuppan az asztalnál álló székre, s döbbenet bámul.
Eltelik egy kis idő, mire meg tud szólalni*

NYOMOZÓ Mi a franc ez?

DOKI Fogalmam sincs. Még csak nem is hallottam ilyenről. Ismerek tápláló szondákat, fix infúziós csatlakozókat, légzéssegítő eszközöket. Ez egyikhez sem hasonlít. Lényegesen bonyolultabb.

NYOMOZÓ Feltételezés?

DOKI Tapintásra, mintha a csigolyák közé vezetne. Mintha valami idegi dolog lenne. A boncolás után talán okosabb leszek.

NYOMOZÓ Lehet köze a halálhoz?

DOKI Még a halál okát sem tudom.

NYOMOZÓ Be volt kötve a lányra a csatlakozó, mikor megtalálták?

DOKI Nem.

A nyomozó homlokát elgyötört tenyerébe hajtja, halántékát ujjjaival masszírozva gondolkodik. Majd feláll, a válaszfalhoz megy, és rátapasztja a fülét

NYOMOZÓ Gépzúgás.

DOKI Igen

Egy mentős belép

MENTŐS Felügyelő úr! Vihetjük?

NYOMOZÓ Doki?

DOKI *(visszahajtja a takarót a lány fejére)* Igen.

Két mentős hordágyra teszi a testet, s elviszi. A Doki leül az ágyra, és a nyomozót figyel. John lép be

JOHN Főnök, a házmester érdeklődik, hogy szükség van-e még rá.

NYOMOZÓ Bérlakás ez vagy saját tulajdon?

JOHN Saját.

NYOMOZÓ Felvetted a vallomását?

JOHN Igen.

NYOMOZÓ Akkor elengedheted. *(A kiforduló John után kiált)* Várj!

Telefonáljon, ha előkerül a tulaj! Ha nem szól, reggel te kerítsd elő!

JOHN Oké!

NYOMOZÓ Te is elmehetsz.

JOHN Kösz. *(El)*

DOKI *(miután hiába várja, hogy a nyomozó megszólaljon)* Csak nem azt akarod mondani, hogy nem nézzük meg a másik lakást?

NYOMOZÓ Miért néznénk?

DOKI Hát hogy megtudjuk, mi van a kábel másik végén.

NYOMOZÓ *(gúnyosan)* Ez nyomós érv ahhoz, hogy betörjünk.

DOKI Te nem vagy kíváncsi rá?

NYOMOZÓ De igen. Holnap. Ma már csak az ágyam érdekel

DOKI De...

NYOMOZÓ Figyelj ide, Doki. Holnap, ha előkerül a tulaj, beszélünk.

Ha nem: te a boncolás alapján szépen megindokolod a házkutatás szükségességét, és akkor betörünk.

DOKI Hogy tudsz te így aludni?

NYOMOZÓ Elárulom neked, felettébb könnyedén.

DOKI Irigylésre méltó. *(Feláll)* Mivel én biztos nem tudnék, inkább bemegyek boncolni.

NYOMOZÓ Bármit derítesz is ki belőle, fel ne merj ébreszteni! Nem találhatsz olyat, ami ne érne rá reggelig.

DOKI Rendben. *(Kézfogás és el)*

A nyomozó feltápaszkodik a székből, nyújtózkodás közben rápillant a laptopra

NYOMOZÓ George!

GEORGE Igen, főnök!?

NYOMOZÓ A számítógépről már levetted az ujjlenyomatokat?

GEORGE Igen.

NYOMOZÓ Nézd meg, mi van benne, hátha találsz valami használható információt.

GEORGE Oké, főnök!

NYOMOZÓ *(elindul kifelé)* Ha kész vagy, pecsételd le az ajtót. *(Továbbballag)* Ja! A szomszéd lakás ajtaját is. *(El)*

GEORGE Oké! Jó éjszakát!

George elkezdi összepakolni az ujjlenyomat-vizsgáló cuccait a táskájába, s közben morgolódik

GEORGE Persze, majd itt töltöm az egész éjszakát... Én is tudnék aludni... Nézzem meg a gépet! Hogyne... De nem itt!

Beteszi a gépet a táskájába, szedelőzködik

GEORGE Csak jobb egy sör mellett nézegetni a sok hülyeséget. Minek ücsörögjek itt? Nem tökmindegy, hol böngészgetek? Mármint nekik. Mert nekem nem! Inkább a kocsmában.

Még egyszer körülnéz, aztán kimegy a szobából

GEORGE Ja! A pecsét! Majd elfelejtettem.

Pár gyors mozdulat hallatszik, majd futóléptek. Ezután George megjelenik a kocsmasztalnál

GEORGE Egy sört!

Kirakja a táskából a laptopot a kocsmasztalra, leül, elindítja. Elé szedik a sört. Elégedetten belekortyol

GEORGE Így egész más! Máris szívesebben dolgozok. No, lássuk!

Kényelembe helyezi magát, és elkezdi pötyögtetni a billentyűzetet

GEORGE Keressük meg a legfrissebb bejegyzést! *(Pötyög)* Hoppá! Egy ma módosított szöveg! A lány írhatta. Nézzünk bele! *(Pötyög,*

majd olvas) „A nevem Kevin.” (*Elgondolkozva felnéz*) Nocsak! Mégsem a lány. Ez érdekes. (*Újra olvas*) „Akárki is vagy, ki megnyitottad ezt a fájlt, feltétlenül olvasd végig! Félek, másképp nem derülne ki az igazság.”

Felpattan, fejét vakargatja

GEORGE Húha! Úgy tűnik, beletrafáltam a dologba. (*Fel-alá mászkál az asztal mellett*) Végre! Fontos szerepem lehet egy nyomozásban.

Iszik a sörből, tenyereit összedörzsölve visszaül

GEORGE (*olvas*) „Nem is tudom, hol kezdjem. Nem akarok nagy feneket keríteni a dolognak. Maga a tényszerű igazság pár mondatban elmondható lenne, de az okok, motivációk megértetése jóval bonyolultabb. Ahhoz vissza kell menni a középiskolához. A harmadik évre sikerült elérnem, hogy bekerüljek egy bentlakásos elitiskolába.”

2.

Udvar. A padon és körülötte Simon, Natalie, Scott és Dennis

SCOTT Minek kell nekünk itt lesni az új fiút? Előbb-utóbb úgyis találkozunk vele.

DENNIS Azért, hogy tudja, hol a helye.

SCOTT (*bambán*) Aha. Miért, a mi helyünk hol van?

DENNIS Simon a legjobb. Mi meg a haverjai vagyunk.

NATALIE Én egyszerűen csak kíváncsi vagyok rá.

DENNIS Kire? Egy vidéki suttyóra? Hiszen ösztöndíjas!

NATALIE Talán pont ezért. Hátha nem olyan unalmas, mint te!

SIMON (*felnevet*) Ne feledjük, hogy ő az első ösztöndíjas. Nálunk sose volt ilyen. Állítólag minden évben próbálkozott. A diri több iskolát is ajánlott neki, ahol örömmel fogadták volna az eredményei miatt, de ő kifejezetten ide akart jönni.

DENNIS Ezt hogy a francba intézte el?

SIMON Hát nem a kapcsolataival! Utánanézttem, igazi proligyerek.

NATALIE Látod, Dennis? Már most érdekesebb, min te.

DENNIS Ugyan már! Mintha ti nem az apucitok pénzén kerültetek volna ide!

Kevin érkezik nagy utazótáskával. Simon elélép, a többiek körülötte

KEVIN Nocsak! Fogadóbizottság?

DENNIS Az! *(Próbál fenyegetően fellépni, de Simon egy kézmozdulattal leállítja)*

KEVIN Minek köszönhetem ezt a megtiszteltetést?

DENNIS Hogy tudd, hol a helyed! *(Még mindig arrogáns, de Simon hatására már nem mozdul)*

KEVIN *(nyugodtan)* Aha! A te helyed már látom: a haverod árnyékában. *(Natalie felnevet)* Ne aggódj, nem pályázom rá!

SIMON *(újra leinti a kakaskodni akaró Dennist)* Akkor talán az enyémre?

KEVIN *(határozottan állja Simon tekintetét)* Van nekem saját helyem, mi szükségem lenne a tiedre. *(Dennisre néz)* Sőt, saját árnyékom is van.

NATALIE *(mosolyogva előrelép, s a kezét nyújtja)* Natalie vagyok.

KEVIN *(szintén elmosolyodik)* Ez már lényegesen kellemesebb fogadtatás! *(Végigpillant a lányon)* Szemnek és szellemnek egyaránt. *(Kezet fog Natalie-val)* Kevin.

SIMON *(kezet nyújt)* Simon.

DENNIS Az évfolyam legjobbja!

KEVIN *(férfias kézzel, Simon szemébe nézve, hangsúlyosan)* Volt.

SCOTT *(előrelép)* Te nem félsz?

KEVIN Mitől? Hogy hárman hősiezen megverték? Ha ezt akarjátok, megtennétek akkor is, ha félnék. Akkor meg minek.

SIMON Nyugi, csak bandásat játszanak a gyerekek. Egyébként ők Scott és Dennis. *(Natalie felé)* Nekem tetszik a srác. *(Újra Kevinhez)* Kihívás elfogadva!

KEVIN *(táskájáért nyúlva)* Remélem, olyan versenyszám nincs, hogy kinek nagyobb a sleppje.

SIMON *(nevetve)* Ugyan már! A rosseb se hívja őket, csak folyton rajtam lógnak.

KEVIN Azt hiszem, ezt nevezik sleppnek.

NATALIE (*Kevin kérdő tekintetére, tiltakozva*) Nana! Én nem Simont követem, én rád voltam kíváncsi.

KEVIN Kezdeti szimpátiám egyre csak növekszik. (*Elindul, de megtorpan*) Aki kíváncsi rám, arra én is az vagyok. Velük szívesen dumálnék, mondjuk itt, úgy két óra múlva. Most azonban inkább berendezkednék. Sziasztok. (*El*)

DENNIS Köcsög.

NATALIE Mit ártott neked?

DENNIS Nem láttad, hogy belém kötött?

SIMON Beléd?! Te fogadtad olyan bunkón, hogy én szégyelltem magam helyetted is. Ő csak nem hagyta magát. (*Kis elgondolkozás után*) Húzzatok el!

Scott és Dennis elsomfordál

NATALIE (*piszkálódva*) Na, mi van? Idegesít a bandád?

SIMON Sosem akartam őket.

NATALIE De hiúságodnak tetszett, hogy lógnak rajtad, nem?

SIMON (*vállat von*)

NATALIE Csak most rád pirítottak.

SIMON (*elgondolkodva*) Jó fejnek tűnik.

NATALIE Annak bizony! (*Vidáman elindul, visszanéz*) Akkor két óra múlva?

SIMON (*elmosolyodik*) Két óra múlva.

Mindketten elsietnek

GEORGE A francba! Odafigyelhettem volna, mikor a házmester a lakástulajdonos nevét mondta. Na mindegy. Örülök, hogy nem kell kutakodnom a fájlok között. Szép nyugodtan végigolvasom a sztorit.

3.

Udvar

Kevin ül a padon. Natalie érkezik

NATALIE Szia! Sikeresen berendezkedtél?

KEVIN Szia! Első napra csak kipakoltam, a többi majd alakul.

NATALIE Faggatnálak, de Simon is jönni fog, s akkor kétszer kéne elmondanod.

KEVIN *(nevetve)* Neked meg kétszer meghallgatnod.

NATALIE Ha elég érdekes, nekem nem gond.

KEVIN Miből gondoljátok, hogy olyan érdekes egy ösztöndíjas?

NATALIE Biztos más élete volt és van, mint nekünk. Ráadásul te vagy az első. Sőt, magad teremtetted ezt a státuszt, úgy, hogy az iskola vezetősége elvből sosem akart ilyet.

KEVIN Nem nagy ügy. Amíg nem jön Simon, addig akkor én faggatózok.

NATALIE Oké.

KEVIN Tényleg ő a legjobb?

NATALIE Igen. Sajnos magasan a legjobb.

KEVIN Miért sajnós?

NATALIE Gyerekkorunk óta ismerem. Nagyon kedvelem, és bosszant, hogy ezt a szintet a kisujjából kirázza.

KEVIN *(meglepetten néz a lányra)* Nem mondd, hogy ez zavar?

NATALIE *(hasonló arckifejezéssel, majd hirtelen kapcsol)* Nem úgy értem! Nem az a baj, hogy én megszakadhatok, akkor se leszek olyan jó. Nem irigységből bosszant.

KEVIN *(kérdő gesztikulálással sürgeti a folytatást)*

NATALIE Barátságból és törődésből. Nem a képességei szerint fejlődik. Messze előbbre kéne tartania. És akkor még csak a tanulásról beszéltem.

KEVIN Sportban is ő az első?

NATALIE Így, hogy említéd, arra is igaz minden, amit elmondtam. Most azonban nem erre gondoltam.

KEVIN Hanem?

NATALIE A személyiségére. Nagyon jó fej. Összefüggéseiben látja a világot, tolerálja az eltérő véleményeket, van humora.

KEVIN *(mosolyogva)* Most már csempészhetnél valami kis negatívumot ebbe a dicshimnuszba.

NATALIE Tavaly még nemigen tudtam volna. Pont az a baj, hogy mindez kopik.

KEVIN Na ne! Már most szenilis?

NATALIE Mi van?

KEVIN Ezek olyan tulajdonságok, amik csak akkor kopnak el, mikor már leépül az agy.

NATALIE Általában lehet. Simon viszont kezdi élvezni ezt a helyzetet.

KEVIN A leépülést?

NATALIE Dehogy! Az ajnározást, az istenítést, a körülrajongást. Nemcsak a társaitól, a tanároktól is. Meg a szülőktől is. Na jó, az apjától nem, de az egy másik téma, s annak is inkább negatív a hatása. Tehát ő a nagy példakép.

KEVIN Mi ezzel a gond?

NATALIE Hogy már eszerint viselkedik. Lassan már nem beszél, hanem kinyilatkoztat. Nem vitatkozik, hanem másra erőlteti a véleményét. Humora már csak neki lehet.

KEVIN Nem volt ilyen az első benyomásom róla.

NATALIE Jó, persze, nem ilyen. Az aggodásom talán kicsit felnagyítja, de ebbe az irányba halad, ez biztos. Mintha már nem is a saját céljai vezérelnék, hanem ennek az istenképnek a fényezése.

KEVIN Tehát vannak céljai. Ez jó.

NATALIE Ráadásul nagyon is határozott céljai. Legalábbis eddig azok voltak. *(Szomorúan lehajtja a fejét, majd vidáman felkapja)* Úgyhogy örülök, hogy itt vagy.

KEVIN Csak ezért?

NATALIE *(kacéran elmosolyodva)* Még nem ismerlek, egyelőre más okom nem lehet.

KEVIN És Simon? Ő is örül?

NATALIE Egy évvel ezelőtt biztos örült volna. A mai elkényelmesedett, státuszát imádó Simon? Hát nem tudom. Ahogy azonban azt mondta: „Kihívás elfogadva”, az mintha a régi Simon lett volna.

KEVIN Azért abban is volt egy kis „majd én megmutatom neki!”.

NATALIE Nem akartam tudomásul venni, de azt hiszem, igazad van. Mindegy. A lényeg, hogy hajlandó mozdulni, ez már jó jel.

Simon érkezik

SIMON *(tréfálva)* Na, rólam beszéltetek?

KEVIN Igen.

A váratlan őszinteségtől Natalie lesüti a szemét, Simon meg felkapja a fejét

KEVIN Miről beszéltünk volna? Magamról nem beszéltem, hogy azt te is hallhasd.

SIMON *(gúnyosan)* Talán az iskoláról? ... Neadjisten a városról? ...
(Szúrósan Kevin szemébe nézve) Esetleg Natalie-ról?

KEVIN *(most nem bírja állni a tekintetet)* Ez utóbbiban igazad van, ezért szégyellhetem magam. Egyszerűen csak megkérdeztem, tényleg te vagy-e a legjobb, aztán te maradtál a téma.

SIMON Így viszont jelentős előnyre tettél szert, mert én nem tudok semmit rólad.

KEVIN Az igazgató nem mondta el az évnyitón, hogy kerültem ide?

SIMON Nem tulajdonítasz túl sok jelentőséget magadnak? Miért beszélt volna rólad?

Kevin és Natalie kuncognak, Simon értetlenkedik

NATALIE *(kezét felemeli, mintha az iskolában jelentkezne)* Bocs, én kotyogtam.

SIMON *(megadóan)* Na jó! Volt egy kis nyomozás utánad. De azok csak adatok. Natalie viszont a személyiségem adta ki.

KEVIN Egy kicsit vársz, míg engem is megismer, aztán kifaggatod rólam. Akkor majd kvittek leszünk.

Natalie őszintén nevet, Simon kissé kényszeredetten

SIMON Éles az elméd, s a nyelved is jól pörög hozzá. Tetszik a csörte, csak elszoktam tőle a sok savanyú pofa között.

NATALIE *(színlelt felháborodással)* Naaa!

SIMON Tudod, hogy nem rád gondoltam. De ne aggódjatok, majd belejövök!

NATALIE Ebben egy percig sem kételkedtem.

SIMON Szóval, Kevin, miért akartál minden áron ebbe a suliba jönni?

KEVIN Mert az egyik legjobb.

SIMON Igen, de csak az egyik. Te mégis ragaszkodtál ehhez.

KEVIN Itt lehet választani testnevelésen katonai kiképzést.

SIMON Akkor ezek szerint az apámnak köszönhetünk.

KEVIN Miért is?

SIMON Ő finanszírozza az egészséget. Mindenáron katonai iskolába akart küldeni. Mikor látta, mennyire nem akarok, vagy, hogy sokkal okosabb vagyok annál, ezt a megoldást eszelte ki.

KEVIN Aha.

SIMON De ha neked ez fontos, te miért nem oda mentél?

KEVIN Mert nem akarok katona lenni. Sem a gyilkolás, sem a meghalás nem vonz.

NATALIE Ez dicséretes.

SIMON Akkor minek a kiképzés?

KEVIN Szeretem a fizikai kihívásokat.

SIMON Duma!

NATALIE *(rosszállóan)* Simon!

SIMON Mi van? Azt bármilyen sportban megtalálhatná. Tehát: duma.

KEVIN Igazad van. A céljaimnak ez felel meg a legjobban.

SIMON *(némi hallgatás után)* Netán titkosak ezek a célok?

KEVIN Nem szeretnék erről beszélni.

SIMON *(hátradőlve)* Oké.

Kínos csend néhány másodpercig

SIMON Az én célomat csak Natalie ismeri.

KEVIN Tényleg?

NATALIE Igen.

SIMON Van egy furcsa gyanúm... ezért hajlandó vagyok feldobni a titkomat a tiéd ellenében.

NATALIE *(színelte sértődéssel)* Menj a francba! Nekem hónapokba telt, mire kiszedtem belőled.

SIMON Neked nem gyanús a srác?

NATALIE De.

KEVIN Nem tudom ugyan, mire gyanakodtok, de én nem vagyok annyira kíváncsi a tiédre, hogy kiadjam érte az enyémet.

SIMON Szégyelled?

KEVIN Magam előtt nem, de más nevetségesnek tarthatja.

SIMON *(felcsattan)* Frászkarikát! *(Fel is ugrik a padról, és Kevin szemébe néz)* Csak nem akarod, hogy szembesítsenek veled, ha netán nem sikerül megvalósítanod.

KEVIN *(állja a tekintetet)* Most melyikünkéről beszélsz?

SIMON *(visszaül, az égre néz)* Igen, magamról.

KEVIN *(kis szünet után)* Akkor jó. Reméltem, hogy nem vagyok egyedül ezzel az érzéssel.

Simon tenyerét tartja, Kevin belecsap

KEVIN Jársz a kiképzésre?

SIMON Persze! Apám csak ezzel a feltétellel tett le a katonai sulis terveiről.

KEVIN Csak ezért?

Csend

NATALIE Én is járok.

KEVIN És te miért?

NATALIE Sportos vagyok. És érdekel. Nekem ez is elég cél.

Csend

KEVIN Oké, áll az alku!

SIMON Akkor halljuk!

KEVIN De senki más nem tudhat róla!

SIMON Ez alap.

KEVIN *(tétovázva)* S mi van, ha én elmondom, te meg meggondolod magad?

NATALIE Nyugi, nem tenne ilyet. Ha meg mégis, hát elmondom én.

KEVIN Rendben. *(Félénken, mégis büszkén)* Úrhajós akarok lenni.

Natalie felkiált, de Simon a térdére csapva beléfojtja

SIMON Hülye vagy, Kevin! Katonának kellett volna menned! Minden úrhajós vadászpilótából lesz.

KEVIN Most még. Mert még csak repülgetnek. De előbb-utóbb tudósoknak kell menni. Kutatni, fejleszteni meg ilyesmi. Egyszer majd elér oda a technika, hogy bárki mehet az űrbe. Az még soká lesz, a mi időnkben a tudós és a vadászpilóta ötvözetére lesz szükség.

Simon és Natalie is döbbenet bámul. Natalie éled fel előbb, kérdően néz Simonra, aki egy kézmozdulattal jelzi, beszélhet helyette a lány

NATALIE (*Kevinhez*) Mintha csak Simont hallottam volna. Szinte szó szerint.

KEVIN Már én is gyanítottam.

SIMON Ezt nem hiszem el! (*Kiakadva*) Szerintem kettőnkön kívül nincs senki a világon, aki így gondolkodna. És most itt vagyunk egy osztályban.

NATALIE Örülj neki! Már kezdte letenni róla.

SIMON Dehogyan kezdtem!

NATALIE Khm!

SIMON Jó, kicsit csökkent az eltökéltségem.

NATALIE Szerintem nem kicsit.

KEVIN Miért?

SIMON (*keseregve*) Itt mindenki orvos, jogász, közgazdász lesz. Csak sétálsz a városban, s lépten-nyomon látsz olyan embereket, mint amilyenek ők akarnak lenni. Teljesen reális. Úrhajós meg hébe-hóba felröppen egy-kettő.

KEVIN Akik valamikor gyerekek és iskolások voltak. Orvos, jogász, közgazdász célokat hajszóoló osztálytársakkal.

NATALIE Én is mindig ezt mondom neki.

SIMON Persze, értem én. Mégis, néha olyan reménytelennek tűnik.

NATALIE (*kis csend után, Kevinhez*) Most miért nem szólsz valami biztatót?

KEVIN Mert igaza van. Borzasztóan kicsi az esélye, hogy sikerüljön.

NATALIE Ennél pozitívabb reakciót vártam volna.

KEVIN Kár szépíteni, ez tény. Engem azonban ez ösztönöz. Minél lehetetlenebbnek látom, annál keményebben dolgozok érte.

SIMON Hát ez nem egyszerű.

KEVIN Nem hát! Ettől feladat, ettől kihívás. Ezért érdemes.

SIMON (*unottan*) Micsoda fellengzős szavak!

KEVIN Semmi gond. Engem ettől senki nem tántoríthat el. Te pedig, úgy tűnik, nem is akarsz annyira.

SIMON (*gúnyosan*) Jól van, már pszichológus is vagy?

KEVIN Nekem aztán édes mindegy. Élvezd csak a rajongótáborod! Ez sem adatik meg akárkinek. Ez is siker, ez is egy fajta teljesítmény.

SIMON (*felpattan, szinte kiabálva*) Hogy jössz te ahhoz, hogy kritizálj és kioktass? Itt vagy pár órája, és azt hiszed, már mindent tudsz?

KEVIN (*felemeli a hangját, de lényegesen visszafogottabb és higgadtabb, mint Simon*) Én se gondoltam volna, hogy mindjárt az első napon ilyen nyílt és őszinte beszélgetésbe keveredek. Egyáltalán nem ilyen vagyok, de valahogy ezt váltottátok ki belőlem. És tetszik, és örülök neki. De ha úgy gondoljátok, hogy hiba volt, visszavonulhatok.

NATALIE Nyugi!

Mindkét fiú hátradől a padon, mint akik elfáradtak

NATALIE (*Színlelt megvetéssel*) Kakasok! (*Mindhárman kuncognak*)
Na? Békülés?

SIMON Kéne egy bocsánatkérés.

KEVIN Melyikünknek?

NATALIE (*lesajnálóan*) Ó, a hímek átkozott önérzete!

KEVIN (*ismételt kuncogás után*) Oké! Épület körüli futás? A vesztes bocsánatot kér.

SIMON (*vigyorogva felugrik*) Rendben! Natalie indít.

A fiúk rajtpozícióba állnak

NATALIE Vigyááázz! Rajt!

A fiúk elvágtatnak, néhány másodperc múlva másik irányból megérkeznek, Kevin egy-két méterrel győz

NATALIE (*tapsol*) Bravó! Szép volt fiúk.

SIMON *(lihegve)* A francba! Én vagyok itt a legjobb négyszázas. Hogy lehets ilyen gyors?

KEVIN *(szintén liheg)* Az igazgató azt mondta, lyukas az iskola négyszázas váltója. Hát ráedzettem.

SIMON Ezzel győzted meg?

KEVIN Ez is kellett.

NATALIE És még mi?

KEVIN Jó néhány vizsgafeladat... Egy évfolyammal feljebbi...

NATALIE Az komoly! Tehát felvesznek, ha bebizonyítod, hogy nincs is rá szükséged?

KEVIN Majdnem.

SIMON És még?

KEVIN Nevesincs iskolából tanulmányi versenyeket nyertem.

NATALIE Ezek már nyomós érvek.

KEVIN Kevés. A diri azt mondta, a jó iskola az jó üzlet. Tehát meg kellett győzőnöm, hogy üzletileg is jó befektetés vagyok.

NATALIE Na, ezt hogy csináltad?

SIMON Ez könnyen kitalálható! Feltűnő eredményei emelik az iskola jó hírét, ami alapján később többet lehet leakasztani a gazdag szülőkről.

KEVIN Pontosan.

Leülnek

NATALIE Akkor? Kivirtuskodtátok magatokat?

SIMON Ki.

KEVIN Aha, csak valami még hiányzik.

SIMON *(kényszeredetten)* Oké. *(Kezet nyújt)* Bocs, hogy neked ugrottam.

KEVIN *(elfogadja)* Nem akartalak bántani. Csak tényleg nézz magadba, s tegyél rendet ott bent! Azután nyugodtan veszekedhetsz velem.

SIMON Lehet, kicsit valóban beporosodtak az álmaim, de azt hiszem, ezt most lefűjtad róluk.

NATALIE Ez szép volt fiúk. Így már sokkal szimpatikusabbak vagytok.

SIMON Kevin, te örült vagy.

KEVIN Lehet... Egyik nagyapám orosz.

SIMON Aha.

KEVIN De, lehet, csak arról van szó, hogy gyerekkorom óta mindenért meg kellett küzdenem.

SIMON Ezek szerint hátrányos helyzetű vagyok gazdag szüleim miatt?

KEVIN A célunkat nem adják pénzért. A küzdés nekem természetes, neked nem. De nem vagy hátrányban, mert ez csak elhatározás kérdése.

Csend

SIMON Na, én megyek. Meg kell emésztennem ezt a találkozást.
Sziaztok.

KEVIN Hali!

NATALIE Szia!

Simon el

KEVIN Emészténivalóm az lesz nekem is. Elképzelni sem tudtam volna egy ilyen első napot.

NATALIE De ugye nem bánod?

KEVIN Most nagyon nem, de majd még bánhatom.

NATALIE Ugyan miért?

KEVIN Jól éreztem magam úgy, hogy senki sem tudott a terveimről. Ez így még rosszul is elsülhet.

NATALIE Szerintem jó lesz, hogy tudjátok ezt egymásról.

KEVIN Azt sem tudom, hogy Simon örül-e az azonos célunknak.

NATALIE Szerintem még ő se tudja. De én már látom, pozitív eredményre fog jutni. És te?

KEVIN Semmiképp nem bánom. Engem az sem zavarna, ha ezer vetélytársam lenne, én akkor is csak mennék előre. Egy egészséges vetélkedéssel mindketten jobbak lehetünk, s ezzel javíthatjuk az esélyeinket.

NATALIE Én is így gondolom.

KEVIN És te?

NATALIE Mit én?

KEVIN Te örülsz?

NATALIE Igen. Már látom, színesebb napok jönnek általad. (*Kissé zavarba jön, feláll*) Én is visszavonulok. Szia.
KEVIN Én is. Helló.

Mindketten el

GEORGE Mi lett volna, ha nagy feneket akart volna keríteni? Ebben a tempóban reggelig se derül ki semmi a halott lányról. (*Kortyol*) Végül is mindegy. Álmos nem vagyok, a sör finom, olvasom tovább.

4.

Udvar. Pufi ül a padon méretes szendvicset majszolva. Kevin érkezik, s leül mellé

KEVIN Pufi! Az előző szünetben is benyomtál egy szendvicset.

PUFI Tudom, de mit csináljak? Már megint korgott a gyomrom.

KEVIN Az nem neked szólt. (*Kiveszi a kezéből a szendvicset, beleharap*)

PUFI (*sóvárógvá néz a kajája után*) Nem? (*Lemondóan*) Ezek szerint neked.

KEVIN Nem. Az ősembernek.

PUFI Kinek?

KEVIN A gyomorkorgást a gyomorszájnál érzed, igaz?

PUFI A'sszem.

KEVIN Tehát a tetején. Következésképp nem azt jelzi, hogy a gyomor üres, hanem azt, hogy nincs tele.

PUFI Aha.

KEVIN A korgáskor még a gyomrodban is van kaja, a beleidről nem is beszélve. És még ott vannak a tartalékok a májban és a hájban. Még egy hétig is meglennél kaja nélkül.

PUFI Akkor meg mi a francnak korg?

KEVIN Az csak egy jelzés. Az ősembernek.

PUFI Nem mondanám, hogy értelek.

KEVIN Neki szüksége volt erre a jelzésre, mert ez azt jelentette, hogy induljon kaját szerezni. Őt időben kellett erre figyelmeztetni, mert

lehet, egy hétig is eltartott, mire sikerrel járt. A mai, civilizált ember viszont szinte azonnal hozzájut az élelemhez, tehát szükségtelen ez a jelzés. Csak még nem koptatta ki az evolúció.

PUFI De én akkor is éhesnek érzem magam.

KEVIN Ez nem az éhség, csak egy jel.

PUFI Akkor mi az igazi éhség?

KEVIN *(felkacag)* Ja, hogy te még sose jutottál el addig. Nem tudom elmagyarázni, tapasztald meg!

PUFI De utálok, ha korog.

KEVIN Nem fájdalom, nem is rosszullét. Csak egy jelzés, amit egyszerűen figyelmen kívül kell hagynod. Nem egy nagy feladat, s gyorsan meg is lehet szokni.

PUFI S akkor lefogyok?

KEVIN Nem. Csak nem hízol tovább. A fogyáshoz mozogni is kell.

PUFI Minden sportban csak kinevetnek.

KEVIN Kezdd egyedül!

PUFI Az nem jó.

KEVIN Gyere el a kiképzésre!

PUFI Szoktalak irigykedve nézni benneteket. Hogy bírnám én azt?

KEVIN Kezded a lányokkal.

PUFI Az olyan égő!

KEVIN Hát még az milyen égő, hogy le is győznek. Eleinte. Aztán majd egyre jobb leszel.

PUFI *(ábrándozva)* De szép is lenne!

Csend

PUFI Haverkodnak a kirekesztettek?

KEVIN Mi?

PUFI Az új fiú meg a kövér.

KEVIN Én nem vagyok kirekesztett. Csak nem feltétlenül keresem a társaságot.

PUFI *(sokat sejtetően)* Kivéve egy személyét.

KEVIN Igen. Natalie nagyon aranyos. Szeretné, ha Simonnal jó barátok lennénk.

PUFI Ő viszont kerül téged.

KEVIN Volt egy komoly beszélgetésünk, szerintem még mindig azon rágódik. Nem tudja, hova tegyen.

PUFI Ót viszont sokan majmolják, vagy legalábbis követik.

KEVIN Ez igaz.

PUFI Tehát: kirekesztett.

KEVIN Nem, mert tehetnék ellene, csak nem érzem szükségét. De rólad se gondolnám, hogy az lennél.

PUFI Igazad van, lehet, csak én kerülöm őket. Mert mindig ugratnak, csúfolnak, ezért nem érzem jól magam közöttük.

KEVIN *(feláll)* Tehát: gyere el a kiképzésre! *(Búcsút int és elindul, de még tele szájjal visszakiabál)* És ne törődj a gyomorkorgással!

PUFI *(magának)* Ezen még elgondolkodok... *(ezzel elővesz a táskájából egy másik szendvicset)* majd egyszer.

GEORGE *(olvas)* „Nem biztos, hogy minden lényeges, amit leírok, de mivel nekem már nincs életem, úgy döntöttem, leírom, valami nyom maradjon utánam.” *(Iszik)* Kösz, haver! Nekem viszont van életem, nem kéne hülyeségek olvasására pazarolni az időm. Bár valószínű, úgyis csak valami meccset néznék otthon. Úgyhogy nem panaszkodom, haver, veled tartok. *(Kifelé)* Még egy sört, lécci! *(Folytatja az olvasást)* „Meg különben is, annyira unatkozom, hogy ennél jobban ember még nem unatkozott a történelem folyamán. Így hát csak írok tovább.”

5.

Udvar. Kevin a padon olvas. Simon érkezik

SIMON Helló!

KEVIN Nocsak! *(Félreteszi a könyvet)* Hali! Azt hittem, már sosem állsz szóba velem.

SIMON Próbáltam nem törődni az érkezéssel, de ez csak önámítás. Itt vagy, és már mindenki látja, hogy vagy olyan jó, mint én. Hiába teszek úgy, mintha nem számítana, igenis meg fog változni körülöttem minden.

KEVIN Ezen gondolkoztál ilyen sokáig?

SIMON Nem. Racionális lényemmel össze nem egyeztethető dolgot műveltem, de azt hiszem, ez volt a helyes.

KEVIN Kíváncsivá tettél.

SIMON Abszolút nem agyaltam rajta. Hagytam, hogy az ezzel kapcsolatosan kavargó érzéseim letisztuljanak.

KEVIN Ezt kifejtened?

SIMON Az nem kérdés, hogy harcolni fogunk. Gondolom, ezt te is így látod.

KEVIN Attól függ, mit értünk a harc alatt.

SIMON Pontosan ez a lényeg. Lehet igazi háború két ellenség között, és lehet egy nagyon kemény, de mégis baráti vetélkedés. Ez az, amit nem akartam logikus gondolkodás alapján eldönteni.

KEVIN Hanem?

SIMON Vártam. Ha azt veszem észre magamon, hogy gyűlöllek azért, mert olyan vagy, mint én, akkor háború lesz. Ha viszont megkedvellek, együtt lépegethetünk a cél felé.

KEVIN Ez érthető, csak kifelejtettél egy apróságot... engem. Mi van, ha én pont az ellenkezőjét érzem, mint te?

SIMON Te nem tudsz gyűlölni.

KEVIN Dehogyan.

SIMON Megvetni, lenézni, nem szeretni, azt tudsz. De ezeken felülemelkedsz, s nem fajulnak gyűlöletté.

KEVIN Na, azért ilyen rövid idő alatt ennyire még nem ismerhetsz. Most meg belőled lett hirtelen pszichológus?

SIMON *(nevet)* Natalie azt mondta, néha elborzad attól, milyen éretten gondolkodunk mind a ketten. Ezért tud nagyon örülni az olyan hülyeségeinknek, mint a versenyzetés a bocsánatkérésért.

KEVIN Talán a határozott cél tett minket ilyené.

SIMON Vagy az is csak a következménye annak, hogy egyszerűen így születtünk.

KEVIN Tulajdonképpen nincs jelentősége.

SIMON Nincs.

KEVIN Hát akkor ennyi bevezető után közölheted az eredményt. Hadüzenetet hoztál?

SIMON Akármennyire is vetélytárs vagy, mégsem tudlak utálni. A szimpátia erősebbnek bizonyult.

KEVIN Reméltem. Mellesleg igazad volt: én háború esetén sem gyűlöltelek volna, de felvettem volna a kesztyűt. Azért így valószínűleg kellemesebb lesz.

Natalie érkezik vidáman, és szó nélkül megöleli Kevint egy pillanatig

SIMON *(színelte felháborodással)* Hé! És én?

NATALIE Te már megkaptad, mikor elmondtad, barátként viszonyulsz Kevinhez. *(Csend)* Örülök ám nektek... nagyon. *(Csend)* Na jó! Ezt meg kell ünnepelni. Gyerünk bulizni.

SIMON De be vagy indulva.

NATALIE Nagyon jó kedvem van. És táncolni akarok! És nem tűrök ellenvetést!

A fiúkra is átragad a jókedv. Együtt el

GEORGE *(olvas)* „Hát így kezdődött. Innentől kezdve nagyon jó barátok lettünk mind a hárman. Folyton együtt lógtunk. Simon felvetette az együtt tanulást is, de erről lebeszéltem. Nagyobb motivációnak éreztem, ha nem tudjuk, mikor lazít a másikunk, s így keményebben hajtunk. Így is rengeteget voltunk együtt. Nagyon szép, boldog idők voltak ezek. Akkor még meg sem fordult a fejünkben az, aminek pedig előbb-utóbb nyilvánvalóan be kellett következnie. Hiszen mégiscsak két fiú és egy lány barátságáról volt szó.”

6.

*Udvar. Kiképzés. Az őrmesterrel szemben, vonalban felsorakozva
Simon, Kevin, Scott, Dennis és Natalie*

ŐRMESTER *(hamisítatlan kiképzői stílusban)* Milyen sor ez, szerencsétlenek?! Igazodjanak rendesen!

SIMON Lazábban kéne venni ezt az egészet!

ŐRMESTER Nem felesel! Végrehajt!

SIMON Nem katonák vagyunk. Csak diákok, akik a fakultatív tárgyak közül a kiképzést választották.

ŐRMESTER És mivel ezt választották, ezt is kapják! Tehát pofa be!
SIMON Mi kiképzést szeretnénk, az agymosást kihagynánk.
KEVIN Magyarázod ezt egy olyannak, aki már megkapta.

Nevetnek

ŐRMESTER Nem röhög, nem dumál! Vigyázzállás!

Simon tüntetőleg leül a földre

ŐRMESTER Felállni!

Simon nem mozdul. Erre Kevin is lekuporodik, aztán a többiek is

ŐRMESTER *(megenyhülve)* Az összetartás fontos. *(Hirtelen vissza az eredeti hangneméhez)* De nem a felettséssel szemben! Felállni!

Kiabálása teljesen hatástalan, a srácok meg se rezzennek

ŐRMESTER *(rövid tehetetlen tipródás után letelepedik a sráccokkal szemben)* Rendben. Lehet, hogy már az első alkalommal meg kellett volna ezt kérdeznem, mindegy, most pótolom. Tehát: miért ezt választották?

SIMON Hogy a fizikai felkészültségünk elérje egy jó katona szintjét.

ŐRMESTER Duma.

Simon és Kevin enyhe déjá vu érzéssel összenéznek, majd a többiekre. Nem akarják a saját motivációjukat felfedni, ezért tőlük várják, hogy válaszoljanak

ŐRMESTER Ez egy kiváló iskola, rengetegféle sportot lehet űzni. Tudtommal önök között is van atléta, focista, küzdősportos. Még a katonáknál is jobb fizikai állapot érhető el ezekkel. Tehát: duma! Kaphatok igazi választ?

Dennis és Scott feszengnek, ők ugyanis csak Simont követték. Natalie észleli, hogy neki kell segíteni, hogy ne a barátainak kelljen valami hazugságot kitalálni

NATALIE Erőszakos világban élünk, ahol egy katona biztosabban megállja a helyét. Sőt, természeti csapások esetén is.

ŐRMESTER Ez már hihetőbb indok, hiszen a megállapítás helytálló. És úgy gondolják, hogy a fizikai felkészültségük miatt?

NATALIE A kiképzés nem csak egy edzés, hanem speciálisan ilyen helyzetekre készít fel.

ŐRMESTER Igaz. Mégsem ettől jobbak egy katona esélyei krízishelyzetben. Fegyelem, egység, alázat.

KEVIN *(kis csend után)* Helyzetértékelés, megoldáskeresés, döntés.

ŐRMESTER Mi?

KEVIN Csak hirtelen eszembe jutott három dolog, mit fontosnak gondolok egy krízishelyzetben. A kiképzésnél, hogy az ön által említett hármat elérjék, kiirtják azokat, amiket én mondtam.

ŐRMESTER A katona csak végrehajt. Csak így működhet a rendszer. A döntések feljebb születnek, a hierarchiának megfelelő mértékben. Legalul csak végrehajtás, felette kicsi, majd feljebb egyre több döntési lehetőség a végrehajtás érdekében.

KEVIN Ezt értem. Csak akik feljebb kerülnek, már túl vannak az agymosáson.

ŐRMESTER Tehát a tiszteknek ne legyen kiképzés?

KEVIN Dehogynem! Csak agymosás ne legyen.

ŐRMESTER És mi lenne abból, ha minden egyes katona önálló gondolatok szerint cselekedne?

KEVIN Értem én, hogy mi a rendszer, csak valahogy elvész a jó döntés meghozására való alkalmasság. De nem is ezért feszegettem a témát. A lényeg: mi nem leszünk ennek a hierarchiának a részei.

ŐRMESTER Aha. Akkor hogy képzelték ezt az egészet?

SIMON Fizikai, technikai felkészítésként.

ŐRMESTER Mivel fakultatív tantárgy, így nincsenek eszközeim a motiválásukra.

KEVIN Eddig gond volt a hozzáállásunkkal?

ŐRMESTER *(rövid elgondolkodás után)* Tulajdonképpen nem.

SIMON S gondolja, hogy az üvöltözésétől való félelmünknek volt ez köszönhető?

ÖRMESTER Ezen eddig nem törtem a fejem. De nem is fogom. Rendben, próbáljuk meg! Nagy erdőkörrel kezdünk.

Mindannyian feltápászkodnak. Közben Pufi somfordál be szégyenlősen

ÖRMESTER Hát maga meg mi a bánatot keres itt?

PUFI *(szemlesütve)* A kiképzésre jöttem.

ÖRMESTER *(nevetését elfojtva)* S lelkesedését azzal akarta kifejezni, hogy mindjárt az első alkalommal tíz percet késett?

PUFI Hát... ez igazából nem volt véletlen.

ÖRMESTER Micsoda?!

PUFI Hát... ilyenkor már rég futni szoktak a srácok... *(Mindenkire röhög)* Még nem vagyok rá képes, de lassan szeretném elérni azt a szintet... Lassan.

ÖRMESTER No, akkor lassan húzzon el innen, aztán kocogjon a ház körül. Lassan. Aztán, ha majd komolyan gondolja, akkor jöjjön vissza.

KEVIN Örmester úr!

ÖRMESTER Neeem! Erről nem fog meggyőzni!

KEVIN Pedig ez a srác komolyabban gondolja, mint bármelyikünk.

ÖRMESTER *(nevetve)* Akkor maguk is húzzanak haza!

KEVIN Kinevetjük. És ő pontosan tudta, hogy így lesz. Sőt, azt is, hogy ez még rengetegszer elő fog fordulni. Sőt, azt is, hogy a lányok is le fogják győzni. Tisztában van vele, mennyi megalázó helyzetben lesz része. Mégis itt van. Ha ő nem gondolja komolyan, akkor ki?

ÖRMESTER *(vakargatja a fejét)* Na jó. Ma már úgyis teljesen kifordult a világ a sarkaiból. *(Pufihoz)* Na figyeljen ide! Lesznek feladatok, amiket nem tud majd végrehajtani. De olyanok nem, amiket meg se próbál! Világos? *(Pufi bólogat)* Tehát nincs több kérés! *(Mindenkire)* Oké, akkor ma csak kis erdőkör lesz. *(Indítja a stoppert)* Indulás!

Az örmesteren kívül mind elfutnak. Rövid elsötétülés jelzi az idő múlását.

*Kevin egy lépéssel Simon előtt vágat be. Mindketten elfekszenek,
teljesen kifulladásra lihegnek*

ÖRMESTER *(a stoppert nézve)* Remek. Mindketten javítottak.

*Kis idő múlva Scott és Dennis versengés nélkül, együtt érkeznek, de ők
is kidőlnek*

ÖRMESTER Küzdésük hiánya mérhető. Mindketten elmaradtak a
legjobbuktól.

DENNIS Pedig még sosem győztük le Natalie-t.

*Az őrmester elnéz abba az irányba, ahonnan a fiúk érkeztek. Aztán a
stopperre, majd még távolabbra próbál nézni. Aztán leül a fiúkhoz*

ÖRMESTER No, ha olyan okosak, és ha már a lelküket nem edzhetem,
akkor legalább beszéljünk. Mondjuk, most Natalie-ról.

DENNIS Magának is tetszik?

ÖRMESTER Hülye! A bajtársiasságra gondoltam.

SIMON Konkrétabban?

ÖRMESTER Natalie-nak már rég itt kéne lennie.

SIMON Igen. Őt ismerve, valószínűleg nem akarta magára hagyni
Pufit. Vele tart, hogy biztassa, lelket öntsön belé.

ÖRMESTER Én is ezt gyanítom.

SIMON És ez baj?

ÖRMESTER Ez a kérdés! A feladat végrehajtása, vagy a bajtársiasság?

DENNIS Gondolom, az a helyzettől függ.

SIMON Natalie-nak most az volt a feladata, hogy a lehető
leggyorsabban teljesítse a kiskört. Ennél fontosabbnak tartotta, hogy
Pufit az első napján támogassa. Mi ezzel a gond?

ÖRMESTER Semmi, hiszen nem vagyunk katonák. Ebben
megegyeztünk futás előtt. Csak beszéljünk! Rá lehet-e bízni egy
katonára annak eldöntését, hogy az akció az első, vagy a társ?

SCOTT A mi hadseregünk nagy hangsúlyt fektet a sebesültek
megmentésére.

KEVIN Propaganda! Kell a lakosság jóindulata, támogatása a
háborúkhöz, ehhez kell ez a „vigyázunk a fiaitokra” image.

ŐRMESTER Hoppá! Ez aztán velős vélemény. Nem is teljesen alaptalan. Jártam viszont már sok helyen a világban, és mi valóban a legtöbbet tesszük ezen a téren a katonáinkért. Hogy ezt reklámként is felhasználják, az más kérdés. De ez szervezett sebesültmentés, nem bajtársi.

SIMON Már végképp nem tudom, hova akar kilyukadni.

ŐRMESTER Akkor egy példa: kétszázuknak el kell foglalni egy dombot villámgyorsan. A roham első méterein eltalálják a társát. Odaugrik segíteni. De húsztaláltak el. Még húszan segítenek. A többiek így kisebb tüzerővel támadnak, még többet le tudnak szedni. Nekik is segíteni kell. Végül a hatvan sebesült megsegítése miatt száznegyven helyett csak nyolcvan érnek fel, őket visszaverik. Egy rutinfeladat kudarcba fulladt. A magaslatról így nyugodtan apríthatják a völgyön áthaladó csapatainkat, több száz halott. Kevesen és késve érnek harcvonalhoz, ahol emiatt a már ott levőkkel együtt több ezren vesznek el...

KEVIN Elég! Felfogtuk.

ŐRMESTER Mindez azért, mert minden sebesültnek segítséget adtak. Tehát: dönthet-e a katona?

KEVIN Nem is akarok ezen gondolkodni! Fogalmazzunk úgy, ezért is nem leszünk katonák.

ŐRMESTER *(elégedett vigyorral)* Na látják, nem is...

SCOTT Csend!

ŐRMESTER *(felháborodva)* Oké, hogy nincsenek alám rendelve, de azért fordítva sincs!

SCOTT Pszt! ... Nem hallottátok?

Fülelnek

SCOTT Most se?

Rázzák a fejüket. Pufi vánszorog be, ölében a magatehetetlen Natalie-val. Jól láthatóan utolsó tartalékait mozgósítja

PUFU *(alig jön ki hang a torkán, csak nyöszörög)* Mentőt!

Mindenki felpattan, odaugranak, segítenek lefektetni a lányt

ŐRMESTER *(nógatásként hátra csapja Scottot)* Futás telefonálni! *(A szinte agonizálva fekvő Pufihoz)* Mi történt?

Csak nemleges mutogatás a válasz

ŐRMESTER Nem tudja, vagy nem bír beszélni? *(Ismét mutogatás)*
Szóval mindkettő.

PUFI *(próbálja összeszedni magát)* Összeesett.

SIMON *(ő vizsgálja a lányt)* Kezd magához térni!

Cuccaikkal alápárnázva félig ülő, félig fekvő helyzetbe teszik Natalie-t

NATALIE *(kissé kábán)* Mi történt?

ŐRMESTER Hát az, hogy jól ránk ijesztett, kislány. Jól van?

NATALIE Azt hiszem. Nem érzek semmi bajt.

ŐRMESTER Lehet, nem is kell mentő?

NATALIE Szerintem nem.

PUFI *(még mindig fekve)* Nekem jöhet!

NATALIE Elájultam?

SIMON Úgy tűnik.

NATALIE Hol?

ŐRMESTER *(hangosabban)* Pufi! Hol?

PUFI A tó mellett.

ŐRMESTER Micsoda?! Az épp félúton van.

PUFI Nekem mondja?!

ŐRMESTER Onnan hozta egyedül?

PUFI *(enyhe gúnnnyal)* Nem, néha cseréltünk. *(Az őrmester bambul, többiek visszafogottan nevetnek)* Persze, hogy én hoztam.

SIMON *(Natalie-nak)* Ettél ma rendesen?

NATALIE Persze.

SIMON Nem vagy beteg, nem voltál rosszul előtte?

NATALIE Nem, minden ugyanolyan volt, mint máskor.

Megérkeznek a mentősök, a srácok félreállnak, hogy helyet adjanak nekik

ŐRMESTER Azért ne menjünk el szó nélkül barátunk teljesítménye mellett. Pufi, le a kalappal!

A többiek is dicsérik, vállon veregetik Pufit, miközben nagy nehezen felül

ŐRMESTER (*Pufinak*) Hányszor mondta közben magában, hogy nem bírja tovább?

PUFI Már Natalie elájulása előtt is mondogattam, onnantól meg folyamatosan.

ŐRMESTER Ebből merítsen erőt a későbbiekben! A többieknek is legyen ez példa. Az emberi szervezet hihetetlen dolgokra képes még azután, mikor az első „nem bírom tovább” nyafogások jelentkeznek.

DENNIS (*ünnepélyesen*) Javaslom, ezentúl ne nevezzük Pufinak!

PUFI Dehogynem. Nem zavar. Sőt, nagyon büszkén fogom viselni ezt a becenevet, ha majd egyszer lefogyok.

A mentősök felsegítik Natalie-t

MENTŐS (*az őrmesternek*) Kicsit gyenge, más bajt nem látok. Azért további vizsgálatokra bevisszük a kórházba.

ŐRMESTER Értem. Köszönjük.

MENTŐS Egy valaki bekísérheti.

Simon és Kevin egyszerre ugranak. Lökdösik, rángatják egymást, majd összeverekednek. Az őrmester erélyes mozdulattal szedi őket, majd üvöltésével előzi meg, hogy újból összeugorjanak

ŐRMESTER Hé! Mit művelnek?! Ezt akkor se tűröm, ha nem vagyok a felettesük! Én kísérem be, maguk meg gondolkozzanak el magukon! (*A többiek felé*) A kikézésnek vége, majd pótoljuk. (*Elindul a mentősök után*)

KEVIN (*utána kiált*) Őrmester úr! Telefonálna a portára, hogy mi van vele?

ŐRMESTER Meglesz. (*Elsiet*)

DENNIS (*Scott felé*) Még elérhetjük a meccs végét! (*Mindketten elfutnak*)

PUFI (*feltápáskodik*) Én meg lefekszem, és egy hétig fel se kelek. (*Nyöszörögve elvánszorog*)

Simon és Kevin leülnek, nem néznek egymásra

SIMON (*maga elé*) Hát ez várható volt.

KEVIN (*felugrik*) Micsoda?! Mi baja van? Én miért nem tudok róla?

SIMON (*nyugodtan felnéz*) De hülye vagy! Mit tudom én, mi baja, remélem semmi. Én arról beszélek, hogy összeverekedtünk.

KEVIN (*lehiggad, visszaül, s ő is maga elé*) Igen. Az várható volt.

Hosszabb csend

KEVIN Ezt a vetélkedést nem mi döntjük el egymás között. (*Végig maguk elé beszélnek, lassan és kimérten*)

SIMON Ezt, bizony, nem tudjuk.

KEVIN Majd Natalie.

SIMON De mikor?

KEVIN Nem sürgethetjük.

SIMON Nem. Elveszíthetnénk a barátságát.

KEVIN Mindkettőnket szeret.

SIMON Tehát egyikünket sem.

KEVIN Úgy tényleg nem. Csak, mint a testvéreit.

SIMON Kínosan ügyel rá, hogy egyforma figyelmet szenteljen nekünk.

KEVIN Puszik száma, ölelések hossza, minden precízen ugyanannyi.

SIMON Lehet, hogy egy harmadik lesz a befutó?

KEVIN Á! Hacsak el nem megy az esze.

SIMON Márpedig a szerelemben ez könnyen előfordulhat.

KEVIN Igaz. Elég csak megnézni, mit műveltünk az előbb.

SIMON (*keserű iróniával*) Hát az szép volt... Nem utállak.

KEVIN Én sem. Csak én akartam elkísérni.

SIMON Ahogy én is... Az őrmester okosan döntött.

KEVIN Mégsem olyan agymosott. (*Nehézkes-röviden felnevetnek*)

SIMON Akkor? Minden a régiben?

KEVIN Többet nem tehetünk.

Felállnak és elballagnak

GEORGE *(olvás)* „És így is ment a tanév végéig. Nem hoztuk szóba a dolgot sem Natalie felé, sem egymás között. Már nem volt annyira felhőtlen az együtt töltött idő, de még így is nagyon szép napok voltak. Volt, hogy annyira élveztük, meg is feledkeztünk róla. Néha viszont úgy rátelepedett a hangulatunkra az a „miért nem választ már közülünk” érzés, hogy szegény Natalie bármennyire is próbált minket felvidítani, reménytelen volt. Az volt azonban a legérdekesebb, hogy erre a kettőnk barátsága nem ment rá. Sőt, mintha erősítette volna, hogy ugyanazok a kétségek mardostak belülről mindkettőnket. Így jött el az évszáró.”

7.

Simon és Kevin bizonyítvánnyal a kezükben ülnek a padon

SIMON Most kéne elmondanunk Natalie-nak.

KEVIN Nekem is vannak hasonló gondolataim, de egyáltalán nem vagyok róla meggyőződve.

SIMON Én így nem bírom ki ezt a nyarat.

KEVIN Nem lenne könnyű, de nekünk ennél többet is el kell tudnunk viselni.

SIMON Ha korábban beszéltünk volna vele erről, nagyon kínos időszak követte volna. De most úgysem találkozunk két hónapig.

KEVIN Ez igaz. De mit vársz tőle?

SIMON Nyilván nem azt, hogy most dönt közöttünk. Csak jobban érezném magam, ha tudna erről.

KEVIN Gondolod, hogy nem tudja?

SIMON Persze, hogy tudja. De tudnia kell azt is, hogy mi is tudjuk.

KEVIN Miért olyan lényeges ez?

SIMON Szeptemberig nem találkozunk. Ezalatt bizonyára sokat gondol ránk, hiányozni fogunk neki. Mi ketten. Együtt. Ha tud róla, talán észreveszi, hogy az egyikünk esetleg jobban hiányzik, többet gondol rá.

KEVIN Teljesen jogos gondolat. Mégis... olyan kellemetlen.

Natalie csapódik hozzájuk vidáman

NATALIE Az iskola két kiválósága. Elégedettek vagytok?

KEVIN (*a bizonyítványt felmutatva*) Te sem panaszkodhatsz.
(*Összepakcsiznak*)

NATALIE Mindkettőtök kitűnő lett. Kiegyeztek döntetlenben?

SIMON (*elkomorulva*) Nincs döntetlen.

NATALIE (*könnyeden*) Hülyék vagytok. Futásban Kevin a jobb kicsivel, ügyességi számokban te. Az akadálypályán is van, ami neked megy jobban, és van, ami Kevinnek.

SIMON (*hangsúlyosan*) Tehát: nincs döntetlen!

NATALIE És a bizonyítvány? Az mindkettő kitűnő.

SIMON Az csak egy kategória. Azon belül vannak különbségek.

NATALIE Nem mondod, hogy számon tartod, az összes vizsgáton hány százalékot értetek el?

SIMON Dehogynem.

KEVIN (*Natalie kérdő tekintetére kissé szégyenlősen*) Én is. (*Aztán bátrabban*) Mint ahogy a pályán is minden másodperc és minden centiméter különbséget.

NATALIE (*mosolyogva hátradől*) Örültek!

KEVIN Nem is értem, miért lepődsz meg ezen.

NATALIE Ha viszont nincs döntetlen, akkor mi a végeredmény?

KEVIN (*miután kérdően egymásra néztek Simonnal*) Nincs végeredmény. Én csak azt tudom, hogy mindenben jobb akarok lenni. Addig nincs győzelem.

SIMON Pedig vannak ennek reménytelen pontjai.

KEVIN (*lelkesevé lelohad*) Tudom.

NATALIE Mi van?

SIMON Oké, mondjuk ki! Kevin az elméleti tárgyakban két kivételtől eltekintve jobb volt nálam.

NATALIE Biológia és kémia?

SIMON Pontosan. S ha ezt nézzük, ő nyert.

NATALIE Mit nézhetünk mást?

SIMON Most még semmit. De már körvonalazódik előttem az új stratégiám.

NATALIE Titkos?

SIMON Nem. Ebből a két tárgyból az elsőséget a kisujjamból kirázom. Kevin meg majd megszakad a második helyért is. Ő ebben elérte a határait. Az a tervem, hogy ebbe az irányba fektetem az energiáim nagy részét, és annyival jobb leszek nála, hogy amellelt eltörpülnek a második helyeim.

KEVIN Szép, szép. Akkor én ugyanezt megteszem a matekkal.

NATALIE (*hangosan*) Hé, hé! Állj, állj! (*Megvárja, míg ráfigyelnek*) Mint már sokszor elmondtam, örülök a vetélkedéseiteknek. Most viszont, mintha kezdenétek emiatt elkanyarodni a célotoktól.

SIMON Eddig még úgysem döntöttük el, milyen tudományt űző úrhajósok leszünk. Elsősorban talán épp kémikusra, biológusra, netán orvosra lehet szükség.

NATALIE Így már jobban hangzik.

SIMON (*kuncogva*) Azt persze nem tudom, mit kezdenek majd egy matematikussal.

KEVIN Társítva fizikával, informatikával?

SIMON (*visszakomolyodva*) Az már igen!

NATALIE Így már nekem is tetszik az új stratégia. De azért a többit sem adjátok fel teljesen, ugye?

KEVIN Természetesen az első két helyezett személye továbbra sem lehet kérdéses, bármiről legyen is szó. Igaz, Simon?

SIMON Azt hittem, ez nyilvánvaló. (*Összeceapják tenyerüket*)

NATALIE Úgy legyen. Akkor erre igyunk is egyet. Hozok egy üveg bort, erre az utolsó napra tartogattam. (*El*)

SIMON (*rövid hallgatás után*) El kéne mondanunk.

KEVIN De olyan vidám!

SIMON Az gyorsan elmúlik. Még ünnepli az évet, azután viszont az elmúlásán fog szomorkodni.

KEVIN (*gúnyosan*) Remek. Akkor arra tegyünk rá még egy lapáttal.

SIMON Ha így nézzük, sose lesz rá alkalmas idő.

KEVIN Ez igaz. Csak lennék benne biztos, hogy egyáltalán szükség van erre.

SIMON De abban sem lehetsz, hogy nincs.

KEVIN (*beletörődötten*) Nem.

Hallgatnak. Natalie megérkezik a borral és három pohárral

KEVIN Még jó, hogy van köztünk olyan, aki ilyenekre is gondol.

NATALIE (*miközben kiosztja a poharakat, és tölt mindenkinek*) Már régóta terveztem. Akkor a céljaitokra!

KEVIN Inkább mindhármunkra! (*Koccintanak*)

NATALIE (*elégedetten hátradőlve*) Nagyon szép év volt. Sosem felejttem el.

SIMON Véssük is csak jól az emlékezetünkbe! Nem lesz többet ilyen.

NATALIE Már miért ne lehetne? Biztos, hogy lesz.

SIMON Soha.

NATALIE Mi ez a pesszimizmus? Kevin, te is így gondolod?

KEVIN Azt hiszem, tudom, hogy értette.

NATALIE Akkor mondd el, mert ahogy én értelmezem, az elég szar.

KEVIN Mindhármunknak nem lehet ilyen szép soha.

SIMON Erről van szó.

Hallgatás

SIMON Mivel nem kérdezel, nyilván megértetted, mire gondolunk. De hogy nem is szólsz semmit?

NATALIE Mi a francot mondhatnék?

SIMON Nem tudom.

NATALIE Az, hogy mit éreztek, a mentős balhétok óta még a leghülyébb haverjaitok számára is egyértelmű.

SIMON És te?

NATALIE (*feszengve*) Én mindkettőtöket szeretem.

KEVIN Tehát egyikünket sem.

NATALIE Értelek, de ez nem ilyen egyszerű.

SIMON Talán egy harmadik az igazi?

NATALIE Hülye! Mikor láttál valaki mással hosszabb időt tölteni? Elképzelni se tudom, hogy az életben bárkivel is olyan közeli kapcsolatba kerüljek, mint veletek.

SIMON Kevin! Meggondoltam magam. Mégis utállak. Hogy pont ebbe az iskolába kellett pottyannod!

NATALIE A helyedben örülnék neki. Ha ő nem jön, te sem a mostani Simon lennél. Olyan irányba kezdél változni, lehet, ma már szóba sem állnék veled.

SIMON Oké, csak poén volt.

Csendben néznek maguk elé

NATALIE De ugye a vetélkedésetek nem miattam van?

SIMON Dehogy!

NATALIE Nem voltál túl meggyőző.

KEVIN Tényleg nem. Valahol mégis benne vagy. Kicsit talán miattad is akarunk egyre jobbak lenni.

NATALIE Cél a tökéletes, mi?

SIMON Valahogy úgy.

NATALIE És miből gondoljátok, hogy a tökéletest választanám? *(A fiúk csak hebegnek)* A tökéletes unalmas.

SIMON Ne már, hisz minden arra törekszik. Ahogy a folyó csiszolja a kavicsot, ahogy a vízcsepp formálódik zuhantában, ahogy maga az evolúció működik.

NATALIE Ez a törekvés a szép, nem maga a tökély.

KEVIN Szerintem az is szép.

NATALIE Oké, szép. De... *(Zsebében kotorászik, s elővesz egy picit gumilabdát)* A gömb a legtökéletesebb forma, mondhatjuk?

KEVIN Hogy lehet a tökéletest fokozni?

NATALIE Jó, igazad van. Mondhatjuk, hogy a gömb a tökéletes forma?

SIMON Feltételezhetjük.

NATALIE *(átnyújtja a labdát Kevinnek)* Nézd meg!

KEVIN *(vizsgálgatja)* Továbbra is azt mondom, szép.

NATALIE Akkor nézegesd egy hétig!

Nevetnek. Kevin visszaadja a labdát

KEVIN Rendben, értelek.

NATALIE Szerencsére ti sem vagytok makulátlanok. Mindenki van némi piszok. Ez adja az egyéniséget. Hogy azok a piszkok mennyire kedvesek és vonzóak vagy éppen otrombák és visszataszítóak, az határozza meg a szerethetőséget.

SIMON Ez elég matekosan hangzott, Kevin biztos érti.

NATALIE Dehogy matek, ezek teljesen szubjektíven működnek. Ráadásul többnyire megfogalmazatlanul, tisztán érzésként.

KEVIN (*inkább csak magának*) Hogy lesz ebből választás közöttünk?

NATALIE (*szinlelt nyafogással*) Miért kell választani?

SIMON Mert nem testvérek vagyunk.

NATALIE Miért nem?

KEVIN Az jobb lenne?

NATALIE (*szemlesütve*) Nem.

SIMON Ugye nem akarod azt mondani, hogy még sosem gondolkoztál ezen?

NATALIE (*megadóan*) Dehogynem. (*Kezébe temeti az arcát*) Szinte állandóan, mikor nem veletek vagyok.

KEVIN Nem úgy nézel ki, mint aki jutott valamire.

NATALIE Nem.

SIMON Oké, nincs eredménye, de megosztanád velünk, mik jártak a fejedben. Esetleg a szívedben?

NATALIE (*egy sóhajjal erőt vesz magán*) Igazatok van. Mindig őszinték voltunk egymáshoz, ti most ebben a témában is, hát én is az leszek. Nem játszhatom a naiv kislányt. Bőven kamasz vagyok, talán kicsit már azon is túl. Így természetesen engem sem került el a vágy. Beszélgettünk sokat erről a csajokkal, sokuk el tudja különíteni a testi és a szerelem iránti vágyat. Én nem, nálam ez egy egységes egész.

KEVIN Mi sem futottunk a kuplerájba.

NATALIE Tudom, nem is ezért mondtam. Szóval, én tényleg mindkettőtöket szeretem. És nem, mint testvéreket, és nem is, mint barátokat. Az érzésem erősebb ezeknél. Szerelemnek azonban nem nevezhetem, mert tudom, az csak egy lehet. De nagyon közel áll ahhoz, ezért állítottam olyan magabiztosan, hogy harmadik fiú szóba sem jöhet.

SIMON Tehát tudod, hogy választanod kell.

NATALIE Sokáig így gondoltam. Az álmaimat is próbáltam segítségül hívni, vagy legalábbis figyelni. Valahányszor, ha csak hozzáértem egyikőtökhöz, azonnal a másikra gondoltam, s verejtékezve felébredtem. Rá kellett jönnöm, nem választhatok.

SIMON Hanem?

NATALIE Csak várhatok. Egyszer ki fog pattanni egy szikra, mely lángra gyújt, s minden kétséget elsöpör.

KEVIN Nem lehet, hogy már megtörtént, csak nem akarsz megbántani ezzel a másikat?

NATALIE (*elmosolyodva*) Ennél sokkal önzőbb vagyok. Igazatok van. Valakinek egy ideig nem lesz szép élete. Ez szükségszerű. De az nem én leszek, legalábbis nem az elfojtott érzéseim és vágyaim miatt.

KEVIN (*kis hallgatás után*) Köszönjük.

NATALIE Ugyan mit?

KEVIN Hogy nem futottál el a kérdés elől.

SIMON Csatlakozom. Még akkor is, ha semmivel sem vagyunk előrébb.

KEVIN De hátrébb se.

NATALIE Talán kicsit könnyebb, hogy beszéltünk róla. Hiszen úgyis itt feszült közöttünk.

SIMON Talán.

NATALIE Remélem, megértetek, és nem sűrgettek. Legyetek türelemmel!

SIMON És ha nem leszünk?

NATALIE (*nevetve*) Az a ti bajotok. Ugyanis úgy sem tehettek semmit.

Hallgatnak, isznak

NATALIE Mennyivel egyszerűbb lenne, ha lehetne két életünk.

KEVIN (*cinikusan*) Ja... két szar életünk.

NATALIE Ezt miért mondod?

SIMON (*gúnyosan*) Meg akkor már harmadik is legyen, kipróbálni valami mást. Meg negyedik... és így tovább. Minden döntés helyett bedobni egy másik életet.

NATALIE Neem. Csak kettő.

KEVIN Kettő szar.

NATALIE Miért?

KEVIN Mert miközben az egyiket éled, a másikra gondolsz. Vagy ha nem, tudat alatt akkor is ott van. S így egyik sem lehet az igazi.

NATALIE Miért gondolnák arra?

KEVIN Mert ha nem gondolnál rá, nem is kellene a másik. Így viszont fenntartom: szar.

NATALIE Értem. Nem biztos, hogy egyet is értek, ezen még agyalnom kell. Most viszont játszunk el egy kicsit a gondolattal. Mit csinálnátok, ha lenne két életetek? Az én válaszomat úgyis tudjátok.

SIMON Én mind a kettőt veled élném le.

NATALIE Ugyan, menj már!

SIMON Komolyan. Lehet, hogy más pályán mozognék, de semmi olyat nem tudok, amit nélküled kéne tennem.

NATALIE *(kis kacérsággal)* Ne hozz már zavarba!

KEVIN És ha Natalie nem ezt akarja?

SIMON Akkor passz. Fogalmam sincs. De ha már játszunk, hát én így játszánám.

NATALIE És te, Kevin?

KEVIN *(maga elé, mintha csak magának mondaná)* Ha Natalie velem töltené az életét, akkor én lemondanék a másiktól. Neki adnám szabad felhasználásra. Éljen vele ő egy másik életet, ha már rám pazarolta a sajátját.

NATALIE Ha nem ismernélek, azt mondanám, meggondolatlan vagy. Ez komoly lemondás.

KEVIN Nem az. Mert nekem akkor az az egy lenne az igazi. Nincs szükségem másokra.

SIMON *(gúnyosan)* A nagy orosz hősiesség.

KEVIN Mi abban a hősies, hogy két szart becserélek egy igazira? Racionálisabb nem is lehetnék.

Hallgatnak

GEORGE *(olvas)* „Ezután már csak némán iszogattunk. Nem tudtunk mit mondani. Mikor a bor elfogyott, elbúcsúztunk. Mozgalmas nyaram volt, de nem volt olyan perce, mikor ne az iskolakezdet vártam volna. Számoltam vissza a napokat, mint a katonák.”

8.

Udvar. Natalie, Simon és Kevin vidáman érkeznek a padhoz

NATALIE De örülök nektek fiúk! Na, hogy telt a nyaratok?

SIMON Én alig vártam, hogy újra itt lehessenek.

NATALIE Én is. De azért valamit csak csináltatok, nem?

SIMON Már egyetemi szinten tanulom a biológiát és a kémiát. Sőt, orvosi témákba is belekezdtem.

NATALIE Nem mondod, hogy ezzel töltötted a nyarat?

SIMON Persze, nyaraltam meg szórakoztam is. Gondolom, téged is elzavart az apád dolgozni néhány hétre, ahogy szokta.

NATALIE Szívesen mentem. Megismerni azt az életet, amikor az emberek azért güriznek, hogy meg tudjanak élni.

KEVIN Én nem is ismerek másmilyent.

NATALIE Lehet, hogy pont azért érdekelt, mert megismertelek.

SIMON Csak azért kérdeztem, mert akkor ezek szerint dolgoztál. Meg, sejtésem szerint, sokat olvastál, és filmeket néztél?

NATALIE Így van.

SIMON Szóval semmi extrát nem csináltam, csak ezek helyett készültem az orvosi pályára. Nekem ez majdhogynem szórakozás volt. Azon kívül ugyanúgy megvoltak a bulik.

NATALIE Ha így előre szaladsz, mit fogsz tanulni az egyetemen?

SIMON Ha még nem mondtam volna, nem csak Kevinnél akarok jobb lenni a témában. Mindenkinél!

NATALIE Szép. És te, Kevin?

KEVIN Én is már az egyetemi matekot, fizikát nyomom. Meg szereztem egy elavult számítógépet. Töviről-hegyire kiismertem, most már jöhetnek a modernebbek.

NATALIE Nem semmi. De azért szórakoztál is, nem?

KEVIN Hát nemigen. Nekem muszáj volt dolgoznom.

NATALIE Ó... És mennyit?

KEVIN Végig. Nyolc órát heti hat nap.

SIMON A francba! Miért nem szóltál, hogy pénz kell?

KEVIN Na, ez az, amit soha senki nem fog tőlem hallani.

SIMON És az ösztöndíj?

KEVIN Megmondta a diri: ez üzlet. Egyébként meg nem kapok pénzt, csak nem kell fizetnem.

SIMON Oké, ez csak cikizés volt. De komolyan, kértem volna apámtól.

KEVIN Úgy sem fogadtam volna el.

SIMON Miért nem?

KEVIN Figyi! Ti oda születtetek, én meg oda. Ez van. Nincs mit szégyellni rajta egyikünknek sem. És nincs is mit nyafogni miatta.

SIMON De vetélkedünk, és így nem egyforma esélyekkel indulunk.

KEVIN Régebben egyszer azt mondtad, hogy hátrányos helyzetben vagy velem szemben, mert téged az élet nem kényszerített rá, hogy megtanulj küzdeni. Így kiegyenlítődtek az esélyek.

SIMON De erre te azt mondtad, a küzdelem csak döntés kérdése, és igazad is volt. Az viszont csak pénz kérdése, hogy ne cseszd el az idődet melóval.

KEVIN Mindegy. Mondjuk azt, amennyit te nyaraltál, meg buliztál, én annyit dolgoztam. Tehát ugyanannyit tanultunk.

Ebben a pillanatban Natalie, aki már néhány mondat óta nem mozdult, lefordult a padról. Simon odaugrik

SIMON Natalie! Kevin, hívj mentőt!

KEVIN ÉI?

SIMON Persze, lélegzik. Menj már!

Kevin elfut, Simon vizsgálgatja a lányt, pulzusát nézi. Próbálja eszméletre téríteni. Kis idő múlva sikerrel jár, Natalie éledezik

NATALIE Hol vagyok?

SIMON A suliban.

NATALIE Ja igen... Simon.

SIMON Igen.

NATALIE Kifelejtettem az élménybeszámolómból, hogy nyáron is volt két ilyenem.

SIMON Ájulásod?

NATALIE Aha.

SIMON Megvizsgáltak rendesen?

NATALIE Legalábbis ugyanúgy benn tartottak egy napig, mint itt.

SIMON S mit mondtak?

NATALIE Nem tudtak semmit.

KEVIN *(lihegve visszaér)* Mindjárt jönnek.

NATALIE Ha megint összeverekedtek, elmegyek az első idegen pasival, akit meglátok a kórházból kijövet.

SIMON *(szégyenkezve)* Dehogy.

KEVIN *(félszegen)* Kő-papír-olló?

SIMON Ha ragaszkodsz. De én bízom a józan eszedben.

KEVIN (*gúnyosan*) Arra gondolsz, hogy két hónap anatómia-tanulás után már majdnem orvos vagy?

SIMON Biztos jobban tudok beszélni a dokikkal, de nem ezért mondtam. Az apám nevével vagy a pénzével elérhetek pár dolgot.

KEVIN (*kis gondolkodás után*) Rendben. Remélem, nem csak manipulálsz. Ha mégis, és semmi olyat nem intézel, amit én nem tudtam volna, a következő három esetben automatikusan nyerek.

NATALIE Köszí, hogy már a következő ájulásaimra alkudoztok.

KEVIN Dehogysis! Egy csomó mindent szoktunk kő-papír-ollóval eldönteni.

NATALIE (*gyanakodva*) Például?

SIMON Ki a fehér sakkban, ki oszt kártyában, ki kezd a nem egyszerre végezhető versenyszámokban...

NATALIE Oké, hiszek nektek.

Megérkeznek a mentősök, felsegítik Natalie-t, támogatják, elindulnak

MENTŐS Megvan a kísérő?

SIMON Igen.

Mindenki el.

Elsötétülés

9.

Az udvari padon két bekötözött sérült jelzi a helyszín kórházzá változását. A főorvos érkezik a várakozó Simonhoz

FŐORVOS Nyugodjon meg, fiatalember, jól van.

SIMON Tudom, csak... egyre gyakrabban fordul elő.

FŐORVOS Igen, mondta a kishölgy. (*Belenéz a papírjaiba*) Natalie.

SIMON Mit fognak csinálni?

FŐORVOS Megfigyelés alatt tartjuk, laborvizsgálatokat végzünk testnedvekre, műszeres megfigyelést a szív- és agyműködésre.

SIMON Ezt megtették legutóbb is, és nem találtak semmit.

FŐORVOS Így igaz. Most megnézzük, történt-e változás azóta.

SIMON Nyáron is megnézték kétszer.

FŐORVOS Tudom, már intézkedtem, hogy megkapjuk az akkori eredményeket.

SIMON Nem lehet tenni még valamit?

FŐORVOS Mire gondol?

SIMON Nem tudom. Csak tudja... az apám...

FŐORVOS (*kissé ingerülten*) Tudom, ki az apja. Kórházunk jeles támogatója. És?

SIMON Bocsanat, nem nyomást akartam gyakorolni a nevével. Csak arra gondoltam, ha mégis lehetne tenni valamit, amit nem finanszíroz a biztosító, nem probléma.

FŐORVOS Sajnálom, de ez nem pénz kérdése.

SIMON Ne haragudjon, ha erőszakosnak tűnök, de... na mindegy. Szóval orvosnak készülök, és sokat olvasok ilyen témákban, s rengeteg olyannal találkoztam, hogy viszonylag egyszerű módon kimutattak olyan betegségeket, amiket ezekkel a rutinvizsgálatokkal nem lehetett.

FŐORVOS (*megadóan*) Rendben, ha már ennyire érdeklődő, megérdemel egy kicsit bővebb választ. Amit mond, igaz. Több ezer problémát tudunk beazonosítani így. De csak akkor, ha konkrétan azt keressük.

SIMON Tehát, ha már amúgy is tudják, mi a baj?

FŐORVOS Majdnem, de azért mégis fontos. A tünetek és a vizsgálati eredmények alapján leszűkítjük a lehetséges problémák körét. Ezekről általában tudjuk, milyen jellegű elváltozásokat okoznak például a vérben, s így már konkrétan tudjuk ezt keresni. Ha megvan, megvan a betegség, s remélhetőleg a kezelés is.

SIMON És Natalie-nál ez miért nem működik?

FŐORVOS Mert az ájuláson kívül semmilyen más tünete nincsen, a legutóbbi vizsgálati eredményei meg olyan tökéletesek, hogy legszívesebben körbeadnám a hallgatóimnak, hogy ilyen egy egészséges test.

SIMON Ezért nem tudnak szűkíteni. Értem. Tehát Natalie akár minden nap is hozhat be vért, évekig tartana a teljes elemzés?

FŐORVOS Még akkor is, ha a gépeink és a kollégák csak vele foglalkoznának.

SIMON És nem segítene ebben valamiféle folyamatos, 24 órás műszeres megfigyelés?

FŐORVOS Ami megmutatná, milyen változások lépnek fel az ájulás pillanatában. Szép gondolat. A technika mai állása szerint ezek a gépek monstrumok. Élhetően hordozható nem lesz a közeljövőben.

SIMON Nem tudom elfogadni, hogy nem tehetünk semmit. Biztos vannak specialisták, kutatások, vagy mit tudom én...

FŐORVOS Nézze, rengeteg betegem van.

SIMON Nem is úgy értem. Én bárminek utána járok, elmegyek a világ végére is, de azt sem tudom, hol kezdjem, merre induljak.

FŐORVOS Ebben talán segíthetek, majd elgondolkozom rajta. Egyelőre egy tipp. A tökéletes vér- és oxigénellátás miatt egyelőre agyi vagy idegi rendellenességet gyanítok. Hangsúlyozom: ez nem diagnózis! Csak javaslat. Ha nagyon kutakodni akar, ebbe az irányba tegye.

SIMON *(hálálkodva kezét fog)* Köszönöm, főorvos úr. Megengedi, hogy meglátogassam, hátha eszébe jut még valami?

FŐORVOS Nyugodtan. Sőt, elmondhatja, milyen lehetőségeket talált, s beszélgethetünk a „hogyan tovább”-ról.

SIMON *(meglepődik, elakad a hangja)*

FŐORVOS Tetszik a lelkesedése.

SIMON Kettős motivációm van. Az orvosi és...

FŐORVOS És Natalie. Látom. Le sem tudná tagadni. Viszlát!

SIMON Viszlát!

*Mindketten el.
Elsötétülés.*

10.

Udvar. Simon és Kevin ülnek a padon

SIMON Ennyi történt. Tied a következő három választás.

KEVIN Ugyan már!

SIMON Nem tudtam semmit elintézni.

KEVIN De leraktad az alapjait annak, hogy valami legyen.

SIMON Tehát: nem intéztem el semmit.

KEVIN Figyi'! Én attól tartottam, hogy egyszerűen csak te akarsz velem menni. Mivel látom, hogy tényleg a tenni akarás vezérelt, nem jár nekem a három előny.

SIMON Mi ez a nagylelkűség?

KEVIN Ez csak korrektség. Viszont, ha már ilyen jó kapcsolatot alakítottál ki a főorvossal, nem szükséges, hogy legközelebb te kísérd el.

SIMON *(keserű mosollyal)* Ez igaz. Legközelebb te kísérheted.

KEVIN *(maga elé)* Most buta voltam... Bár sose kerülne rá sor!

Elsötétülés

GEORGE *(olvás)* „Sajnos kívánságom nem teljesült. Néhány hét múlva lett alkalmam bekísérni Natalie-t a mentővel. Szokás szerint, mire beértünk, teljesen jól volt. Találkoztam a főorvossal, meglepődött, hogy nem Simon jött, de nem magyarázkodtam. Azt mondta, ha nincs más probléma, teljesen felesleges behoznunk, mert a legutóbbi vizsgálati eredményei is tökéletesek voltak, meg a nyáriak is. Simonnal keresik a megoldást, de addig, ha újra elájul, csak pihenjen egy kicsit. Kérdeztem, nem kellene-e jobban vigyázni magára. Azt felelte, ha az étkezéssel vagy a fizikai terheléssel lenne gond, akkor egyéb tünetei is lennének. Mivel egyelőre teljesen sötétben tapogatóznak, tulajdonképpen mindentől el lehetne tiltani. Ez azonban lehetetlen, és valójában értelmetlen is. Rutinból adhatna pár klasszikus-sablonos életmódtanácsot mindenki lelkiismeretének megnyugtatására, de diagnózis hiányában számára ez etikátlan. Arra ügyeljünk, hogy mindig legyen velem valaki.”

Üres üvegét felmutatva kiált kifelé

GEORGE Cseréld ki, lécci'! *(Tovább olvas)* „Natalie ájulásain kívül a negyedik év eseménytelenül telt. Úgy értem, a későbbi fejlemények szempontjából semmi érdekes nem történt.” *(Az égre néz)* Hál'istennek! *(vissza a monitorhoz)* „Egy beszélgetést azonban érdemes felidézni.”

Udvar. Natalie, Simon és Kevin ülnek a padon

SIMON Azért ezt akkor sem bírom elhinni.

NATALIE Mit?

SIMON Hogy minden pillanatban egyformán szeretsz minket.

NATALIE Simon! Megbeszéltük, nincs sürgetés.

SIMON Nem sürgetlek, csak beszélgetünk. Tehát: minden pillanatban egyformán szeretsz minket?

NATALIE Természetesen nem. Vannak ingadozások.

SIMON No, ez biztató. Tehát vannak különbségek. Nem lehet ebből kiindulva döntésre jutni?

NATALIE *(nevetve)* Én nem vagyok olyan hülye analizáló, statisztikagyártó, összehasonlító, mint ti.

SIMON Pedig lehet, nem ártana.

NATALIE Úgy érted, vegyem Justitia mérlegét, egyik serpenyőbe pakoljam be Kevint, a másikba Simont, aztán lessem a mérleg nyelvének minden mozdulását?

SIMON Miért ne?

NATALIE Aztán folyamatosan jegyezzem, mennyi időt tért ki az egyik irányba, és mennyit a másikba?

KEVIN *(nevetve)* Az kevés! Figyelned kell a kitérés nagyságát, amivel meg kell szoroznod az időt, hogy valós eredményt kapjál.

NATALIE *(oldalba könyökli Kevint)* Kösz.

SIMON Gúnyolódtok, pedig én komolyan beszélek.

NATALIE Oké. Tételezzük fel, hogy megteszem. Kijön egy eredmény.

Mondjuk: 53 és 47 százalék. *(Nyomatékosan)* És akkor mi van?!

SIMON Ez már jelent valamit.

NATALIE *(indulatosan)* Lószart se jelent!

SIMON Akkor mi az, ami jelent valamit?

NATALIE Megmondom. Maradjunk a mérlegnél. Tudom, hogy egyszer az egyik serpenyője úgy lecsapódik tövig, hogy kiakad a szerkezet örökre! Na, az fog jelenteni valamit. *(Lecsillapodva hátradől)*

KEVIN *(rövid csend után maga elé)* Mindent.

NATALIE (*felcsattan*) Igen! Miért tesztek úgy, mintha nem tudnátok?
Nincs kicsit ez, kicsit az. Minden van és semmi. Ugye erre nem most ébresztettelek rá benneteket?

SIMON Persze, hogy nem.

KEVIN Tudjuk, hogy a barátság osztható, a szerelem azonban nem.

NATALIE Akkor meg mi a francról beszélünk?!

Hallgatnak. Aztán Kevin elkezd kuncogni

NATALIE (*újabb oldalba könyöklés, de már megenyhülten*) Te meg mit vihogsz?

KEVIN Magamon. Ha taktikus lennék, most mélyen hallgatnék.

NATALIE Miféle taktika?

KEVIN Simon kicsit felhúzott téged, rosszul áll a szénája nálad. Egy taktikus ember hagyná, hogy így maradjon.

NATALIE Nem tudom, mire készülsz, de lelkiállapotomat nézve jobban járnál, ha ezt tennéd.

KEVIN Nem teszem. Ha már a témánál tartunk, oly régóta feltennék egy kérdést.

NATALIE (*kezébe temeti arcát, de közel sem olyan mérges, mint amelyet játszik*) Hát ma nem úszom meg egy hülyével, kettőt kaptam!

KEVIN Legyen úgy! Szóval tegyük fel, hogy lehet két életed. Jön a hivatalnok, aki intézi, és azt mondja: eljött a pillanat, most kell eldöntened, hogy melyik legyen az első.

NATALIE Ó, de fondorlatos, csavaros kérdés!

KEVIN Pedig nem annak szántam.

NATALIE (*„átlátok a szitán” hangsúllyal*) Neeem! Hogyne! Véletlen sem azt szeretnéd kideríteni a válaszból, melyikőtök áll hozzám közelebb.

KEVIN Dehogynem! De nem fondorlatosan, szerintem elég nyíltan. Inkább egy módszernek képelem, hogy a szívedbe láthass.

NATALIE Igen? És azt honnan tudod, hogy azzal kezdeném-e, amelyiket esetleg per pillanat jobban szeretném, vagy inkább azt hagynám másodiknak? Helyesebben utolsónak.

KEVIN Ebbe nem gondoltam bele.

NATALIE Egyébként mindegy, mert ha lenne rá válaszom, akkor sem árulnám el.

SIMON De hát csak játék!

NATALIE Egy életem van, és ez hiába csak játék, ha válaszolok, befolyásolom vele ezt az egyet. Szinte biztosan negatívan. Bármi is lenne a válaszom. (*Kis csend után felnevet*) Azaz mégis van válaszom. Tőletek tanultam: Kő-papír-olló!

Vidáman faképnél hagyja a fiúkat

SIMON Nem veszi komolyan.

KEVIN Dehogyanem. Magában bizonyosan. Csak nem osztja meg velünk.

SIMON Nem az van, hogy mindent megosztunk egymással?

KEVIN Mit vársz? Minden pillanatban mondja el, most egy kicsit téged szeretlek jobban, most viszont inkább veled lennék?

SIMON És ahogy ezeket kimondaná, egyből a másikra gondolna, és már meg is fordulna a dolog. Tudom, hogy nincs válasz, de néha olyan szar.

KEVIN Te, nem lehet, hogy az ájulásai összefüggnek azzal, hogy rajtunk őrlődik?

SIMON Nem őrlődik.

KEVIN Hogy jelentheted ki ilyen magabiztosan?

SIMON Rábeszéltem, hogy menjen el egy-két orvoshoz, akik hasonló eseteknek a specialistái. Többek között egy pszichiáterhez is, akit előtte tájékoztattam a helyzetről.

KEVIN (*sűrgetve*) Igen?

SIMON Azt mondta, teljesen ép a pszichéje. Velünk kapcsolatban pedig egy fikarcnyit sem rágódik. Valóban magáévá tette azt az elgondolást, miszerint nem kell döntenie. Jönni fog egy pillanat, és ő tudni fogja, mit kell tennie. Hogy az egy esemény lesz-e, vagy csak a női intuíció? Tulajdonképpen mindegy. A lényeg, hogy egy cseppet sem görcsöl rajta.

KEVIN Akkor meg miért cseszegeted?

SIMON Hátha ki tudom váltani azt a pillanatot. Miért, te nem ezért tetted fel a kérdésedet?

KEVIN De... azt hiszem.

SIMON (*némi hallgatás után*) Na, én megyek. Beleásom magam az ideggyógyászatba.

KEVIN En is megyek. Rám fér egy kis informatika.

Mindketten el

GEORGE (*olvas*) „Annak ellenére, hogy az érzelmek és Natalie betegsége néha árnyékot vetett rá, mégiscsak egy nagyon szép év volt ez is. Időnk javarésztében nem gondoltunk ezekre, csak élveztük egymás társaságát. Természetesen nem volt olyan felhőtlen, mint harmadikban, de akkor sem cserélném el senkivel. Így jött el az évváró.”

12.

Udvar. Simon és Kevin ülnek a padon. Natalie érkezik jókedvűen

NATALIE Készülj fel, Egyetem, mert megyünk!

KEVIN (*ugyanolyan lelkesedéssel*) Megyünk bizony!

SIMON (*hasonlóan*) S ott sem állíthat meg minket senki!

Kiörvendezve magukat elégedetten terpeszkednek el a padon

KEVIN Fantasztikus, hogy mindhárman bejutottunk a legjobb egyetemre.

SIMON Minden a tervek szerint alakul.

NATALIE Majdnem.

SIMON Miért csak majdnem?

NATALIE Nem lettél kitűnő.

SIMON Na és? Így is tárt karokkal várnak az egyetemen.

NATALIE Azt tűztétek ki célul, hogy semmiben sem lesznek jobbak nálatok. Kevin tartotta, de téged matekból én is beelőztelek.

SIMON Dennis meg földrajzból. Na és? Biológiából országos első lettem, kémiából meg második. Ezen a téren messze túlteljesítettem.

Mi a gond?

NATALIE Semmi. Nem is akartam ünneprontó lenni. Csak ez tény. Olyan megszállottan vetted bele magad ebbe a két tárgyba, hogy a többi háttérbe szorult.

SIMON (*fellengzősen*) Más megszakadhat, akkor sem ér el ilyen „háttérteljesítményt”.

NATALIE Igaz. De az más, nem pedig te.

SIMON (*kissé sértődötten*) Bocs, hogy mindent elkövetek azért, hogy meggyógyulhass.

NATALIE Miért, mi bajom? Vígán elvagyok ezzel a néhány ájulással.

SIMON És ha... (*Elharapja a folytatást*)

NATALIE (*felháborodva*) És ha? És ha rosszabbodik? És ha komoly betegségem van? Akkor se áldozd fel a céljaid miattam!

KEVIN Nyugi! (*Gesztikulálva nyomatékosítja a nyugtatását*) Senki nem áldoz fel semmit.

NATALIE Most mondta, hogy miattam tért le a tervezett útról.

SIMON (*lehiggadva*) Igen, de szó sincs áldozatról. Az út egy kicsit más lett, de a cél ugyanaz maradt. Egy témára jobban ráfeküdtem, egy másikat elhanyagoltam. Megtettem, mert adódott egy új probléma, amit meg akarok oldani. Szerencsére a két cél nincs ellenkező irányban, így találtam egy olyan utat, amelyiken mind a kettőt elérhetem. Csak ennyi történt.

NATALIE (*lassan teljesen megenyhül*) Ne haragudj! (*Megöleli és megpuszítja Simont, aztán Kevint is, majd mindkettőjüket átkarolva hátradől*) Nagyon szerethet engem az Úr, hogy két ilyen barátot vezérelt hozzám.

KEVIN Úgy tűnik, minket is szeret.

NATALIE (*feldobva*) Éééés akkor... mi következik most?

KEVIN Hozod a bort.

NATALIE Úgy van!

Felugrik és elszalad

GEORGE (*olvas*) „Ünnepeltünk, megittuk a bort, aztán hazamentünk. Gondolom, felesleges ecsetelnem, mennyire vártam az évkezdést. Miattuk is, meg hát mégiscsak: az elit egyetem várt.”

Udvar. Néhány változás jelzi, hogy ez a helyszín már más. Az egyetemi park.

Kevin ül a padon, Simon érkezik. Öleléssel üdvözlik egymást, aztán leülnek

KEVIN *(elégedetten, ünnepélyesen)* Egyetemisták lettünk.

SIMON *(próbálja ő is átérezni, de visszafogottabb)* Azok.

KEVIN Szeretnék egész életemben ilyen büszke lenni magamra, mint amilyen most vagyok.

SIMON Minden okod megvan rá.

KEVIN Neked nincs?

SIMON Én akkor is itt lennék, ha fele ilyen jó lettem volna. Neked viszont a két ösztöndíj egyikét kellett megszerezned több ezer pályázó közül.

KEVIN Tehát tök természetesnek veszed, hogy itt vagy?

SIMON Egy kis öröm van, de tulajdonképpen igen.

KEVIN *(még elégedettebben)* Akkor most sajnállak, hogy ezt, amit én, nem érezheted.

SIMON Ugyan, ez neked jár.

KEVIN Nem csak ezért nem vet szét a jókedv, igaz?

SIMON Igaz.

KEVIN Elmondod?

SIMON Azt hiszem, megtaláltam azt a kutatóközpontot, ahol segíthetnek Natalie-n.

KEVIN Szüksége van rá?

SIMON Bármennyire is próbálja elbagatellizálni a dolgot, te is látod, hogy egyre gyakoribbak az ájulásai. Nem tudom, ez hova vezethet, de jóra biztos nem. Tehát: igen, szüksége van rá.

KEVIN Tudom, teljesen laikus vagyok a témában, de nagyjából elmondanád?

SIMON El, de sajnos nem nagyon van mit. A főorvossal az említett intézet mellett döntöttünk. Úgy tűnik, a központ kutatásai állnak a legközelebb ahhoz, amivel esetleg megtudhatunk valamit Natalie bajáról.

KEVIN Laikust mondtam, nem teljesen sík hülyét. Ennél azért konkrétan is beszélhetsz.

SIMON Szinte teljesen kizártunk minden szóba jöhető szervi bajt, csak az agy és a vegetatív idegrendszer maradt. Mindkettő ismeretében rengeteg a fehér folt, és ezen a helyen mindkettőt vizsgálják, ráadásul összefüggően.

KEVIN Értem.

SIMON Elintéztem, hogy Natalie-t is bevegyék a programba, sőt némi anyagi támogatás fejében kiemelten foglalkoznak vele. Első lépésként tíz napra kellett beköltöznie a központba.

KEVIN Oké, ezt pénzzel megoldottad, de hogy vetted rá Natalie-t.

SIMON Igen, ez tűnt nehezebbnek. A luxuskörülmények segítettek a meggyőzésében. Gyakorlatilag egy wellness-nyaralás folyamatos vizsgálattal és néhány feladattal. Végül úgy döntött a szünet végen, közvetlenül sulikezdés előtt bevállalja.

KEVIN Aha. Tehát amíg nem beszéltél vele, addig nem tud meghatni az egyetemi légkör.

SIMON Ahogy mondd.

KEVIN Miért nem voltál ott?

SIMON Azt mondták, akármennyit is tejel az apám, ezt nem engedik. Nagyon okos vagyok, de még rengeteget kell tanulnom ahhoz, hogy akár csak megfigyelőként is részt vehessek a tevékenységükben.

KEVIN Talán érthető.

SIMON Talán. *(Elszántan)* Az viszont biztos, hogy előbb odakerülök, mint gondolnák.

Natalie érkezik nagy lendülettel. A fiúk felugranak az üdvözléséhez

NATALIE *(dühösen visszalöki Simont a padra)* Minek kellett ez?!

KEVIN *(megszéppenten visszaül)* Mi baj?

NATALIE *(leül Kevin mellé)* Én vagyok a hülye! Mi a francért mentem bele ebbe a baromságba?!

SIMON *(próbál felocsúdni döbbenetéből)* Elárulnád, mi a probléma?

NATALIE Probléma? *(Hisztiközeli állapota cinizmusba megy át)* Semmi! Sőt, a régi nagy problémánk is megszűnt.

KEVIN *(teljes értetlenséggel)* Mi van?

NATALIE Béke és nyugalom. Nem kell döntenem köztetek. Hurrá!

KEVIN *(Simonhoz, poénnal próbálja oldani a feszültséget)* Az intézettel kapcsolatban nem említetted a fiatal, jóképű, jó fej dokikat.

NATALIE *(dühöngve felpattan)* Örülök, hogy ilyen tréfás kedved van. *(Körbejárja a padot)* Tulajdonképpen igazad van. *(Újra cinikus)* Igen. Lett egy vőlegényem. *(Visszaül)* Hoppon maradtatok.

KEVIN *(döbönt csend után, keresve a szavakat)* De... azt mondtad... hogy ez lehetetlen.

NATALIE *(elkeseredetten)* Nem én választottam.

A fiúk értetlenül bambulnak, Natalie-ból pedig kitör a sírás, s Kevin vállára borul

NATALIE Nem én választottam... Kiszemelt magának a legkönyörtelenebb vőlegény.

KEVIN *(simogatja)* Csak szólj, nekimegyünk bárkinek.

NATALIE Nem tehetsz semmit. *(Erősödő zokogással)* Ez egy szemét dög! Egy biszex poligámista köcsög, több jegyese van, mint égen a csillag, de még én is kellettem neki!

Simon felugrik, dühösen rugdalja a levegőt

KEVIN *(nehezen mondja ki)* A Halál?

NATALIE *(még mindig Kevin vállán, megadóan)* A Halál.

SIMON *(visszaül, emelt hangon)* Ezt ők mondták?

KEVIN Hé! *(Szabad kezével mérsékeltebb hangra inti Simont)*

NATALIE Dehogyan mondták! Csak tudom.

SIMON Honnan?

NATALIE Talán összeraktam abból, amit mondtak, talán ezt sugallta a hozzámállásuk, talán csak női intuíció. Mindegy, ez biztos.

SIMON *(teljesen lehiggadva)* Ha megnyugszol, elmondod, mit állapítottak meg?

NATALIE *(hátradől, összeszedi magát)* Persze. *(Orrot fúj, és szemét törölgeti)* Ne haragudjatok!

KEVIN Ugyan!

NATALIE Megpróbálom összeszedni, amit egyáltalán megértettem. Szóval, az ismert hormonokkal jól állok. Viszont a szervezetben

hemzsegnek az olyan vegyületek, amiknek a szerepéről semmit sem tudnak. Ez a központ épp ezekkel foglalkozik. Úgyhogy Simon, gratulálok a választásodhoz, mert az agyamban és a gerincvelőmben találtak némi hiányosságot az egészségeshez képest néhány vegyületből. Ezek közül néhány előállítható, ezeket megpróbálták bejuttatni a szervezetembe, de nem fogadtam be őket. Most állatokon kísérleteznek, hogy milyen hatást fejt ki ezeknek az anyagoknak a hiánya.

SIMON És azt mivel magyarázzák, hogy nem csecsemőkorod óta van ez?

NATALIE Csak feltételezik, hogy a növekedéssel lehet összefüggésben. Míg nőttem, nem volt gond.

SIMON Tehát összefoglalva: adott néhány vegyület, aminek meg kell ismerni a hatását, és meg kell oldani a szervezetedbe való beépítését.

NATALIE Ha jól értettem őket.

SIMON De hát ez óriási előrelépés! Eddig teljesen vakon tapogatóztunk.

NATALIE Azt azért hangsúlyozták, ezzel még nem zárhatják ki azt, hogy teljesen más jellegű a problémám.

SIMON De legalább egy irány, amin el lehet indulni.

NATALIE Nincs elég idő.

SIMON Ezt mondták?

NATALIE Ez látszott rajtuk.

SIMON Majd beszélek velük.

NATALIE Ugyan már, Simon! Már biztosan kiszámoltad, hogy az ájulási gyakoriságom mikor lesz olyan sűrű, hogy már nem lesz időm felébredni.

SIMON *(némán maga elé néz)*

NATALIE Na, mire jutottál?

SIMON Ez csak matek.

NATALIE Amiből éppenséggel tavaly jobb voltam nálad. Azt hiszed, én nem számoltam? Mivel nem egyenletes a romlás, van benne némi szórás, a lényeg, hogy ez egy-másfél éven belül bekövetkezik. Igaz, Kevin?

KEVIN *(zavartan)* Mi? Én? Miért?

NATALIE Ne hablatyolj, tuti te is kiszámoltad! *(Kevin is lehajtja a fejét)*

SIMON Az alatt rengeteg mindent lehet tenni.

NATALIE A kutatóknak igen. És nekem?! *(Eddig tartott az összeszedettsége, gyorsan sirásba fordul)* Én mit csináljak? A terveim nekem teljes életre szóltak. Nincs egy évre szóló ambícióm! *(Ismét Kevin vállán zokog)*

SIMON Ne add fel, Natalie, kérlek! Esküszöm, mindent megteszek.

NATALIE Tudom, de érzem, hogy hiába.

KEVIN Lehet, hogy biológiailag hülyeség, de informatikus agyamnak van egy feltételezése.

SIMON Mondd csak!

KEVIN Mivel Natalie-nak növekedés közben nem volt gondja, az azt jelenti, hogy a szervezete alkalmas a szükséges anyagok előállítására. Valamiért megszűnt. Ez az én olvasatomban csak vezérlési probléma.

SIMON Tehát: Natalie teste alkalmas az egészségre, csak valahogy stimulálni kell, hogy megtegye. *(Lelkesen felpattan, két kézzel megfogja Kevin fejét)* Te zseni vagy! *(Homlokon csókolja, azután Natalie arcát fordítja maga felé simogatva)* Tervezz csak hosszútávra! *(Őt is homlokon csókolja, és tettvagytól hajtvá elrohan)*

NATALIE *(vissza Kevin vállára)* Csak biztat. Hiú reményt táplál.

KEVIN Ez azért jóval több annál.

NATALIE Ugyan mivel?

KEVIN Ismerjük, nem? Nincs kötelessége, neki tökmindegy hány év alatt végzi el az egyetemet. Ezért ráfekszik teljes erővel arra a területre, amivel neked segíthet. Az összes előadást hanyagolja, ami nem a célját segíti, viszont be fog járni a felsőbb évesekhez is azokra, amiket fontosnak gondol.

NATALIE Eldob egy évet.

KEVIN Egyáltalán nem lesz ez haszontalan számára, lesz egy speciális területe.

NATALIE Te abszolút megérted, igaz?

KEVIN Hogyne, én is ezt tenném, ha nem lennék ennyire gyenge ebben a témában.

NATALIE És engem? Engem is megértesz?

KEVIN Igyekszem.

NATALIE Mit tennél a helyemben?

KEVIN Könnyű lenne úgy pofázni, hogy nem vagyok a helyedben.

NATALIE Azért csak mondd!

KEVIN Semmiképp sem tennék le a hosszú távú terveimről,
bizakodnék.

NATALIE De?

KEVIN *(nehezen mondja ki)* De... írnék egy bakancslistát.

NATALIE Mit?

KEVIN Egy listát arról, mit kell feltétlenül megtennem, mielőtt
meghalok.

NATALIE Aha. *(Kis hallgatás után, a fiúhoz bújva)* Félek, Kevin.

KEVIN Én is.

Függöny

MÁSODIK FELVONÁS

1.

GEORGE *(olvas)* „Simon tevékenységét teljesen pontosan jósoltam meg. Persze, ehhez semmilyen spirituális tehetség nem kellett, ismerve őt könnyen kitalálható volt. Az viszont egy kicsit váratlanul ért, hogy semmit nem beszélt velünk. Az rendben, hogy hetekre eltűnt, meg azt is láttam, hogy mikor az egyetemen volt is, ezerral pörgött, szinte mindig rohant. Kutyaftutában barátságosan üdvözölt minket, s mindig szólt valami biztatót, de konkrétan semmit se mondott. Mintha kifejezetten kerülte volna, hogy megossa velünk a ténykedését. Abból a szempontból egyáltalán nem zavart, hogy rengeteget lehettem kettesben Natalie-val, de azért készültem rá, hogy egyszer elkapom. Csak egy fél órára tegye üresbe magát, hogy tájékoztathasson a fejleményekről.”

Udvar. Kevin a padon olvas, Simon érkezik

SIMON Helló! *(Leül)*

KEVIN *(meglepődve)* Szia! Valami nagyon nagy katasztrófa van.

SIMON Ezt miből gondolod?

KEVIN Leültél.

SIMON *(nevetve)* Értelek. Arra célzol, hogy kerültelek benneteket?

KEVIN Talán nem?

SIMON *(komolyra vált)* De igen.

KEVIN És most, hogy nem, mi másra gondolhatnék, minthogy baj van.

SIMON Jó a logika, mégsem igaz. El akartam mondani, hogy állnak a dolgok, csak mindig rohantam. Ha meg nem, akkor úgy tettem, mert valami érzés visszatartotta a beszélhetnémet.

KEVIN És mi változott mostanra?

SIMON Csak az, hogy rájöttem az okára. Az az érzésem, hogy Natalie-nak nem kellene mindenről tudnia. Viszont az agyam annyira a kutatás körül forog, és annyira előre jár, hogy nem tudom visszafogni egy kis időre sem, hogy végiggondoljam, mit mondhatok el neki.

KEVIN Nem értem, mi okod lehet szelektálni. Nincs joga mindent tudni a bajáról?

SIMON Akar mindent tudni? ... Nem emlékszel, hogy kiborult a nyári vizsgálatok után?

KEVIN Igaz, de már úgy látom rajta, ha dönthetett volna, a tudást választotta volna.

SIMON Lehet, de most nem az számít, mihez van joga, meg mit akar.

KEVIN Hanem?

SIMON Nem ismerek rád! Magadtól is rájöhetnél.

KEVIN Nekem nincsenek ilyen problémáim, én nyugodtan lehetek vele őszinte.

SIMON Ha szóba kerül a betegsége, vagy a halál, soha nem gondolod meg, mit mondasz?

KEVIN De... Oké, értelek. Ami biztatja, arról tudnia kell, ami elkeseríti, arról nem.

SIMON Na végre! Ezért ültem most ide. Téged tájékoztatlak a dolgok állásáról, és rád bízom, ebből mit mondasz el Natalie-nak.

KEVIN Miért? Ilyen súlyosak a dolgok?

SIMON Komolyan nem tudom eldönteni. Lehet, hogy még alaptalan az aggodalmam, de később biztos lesznek keményebb dolgok is. Én ezt a továbbiakban is így képelem: neked beszélek, te meg szelektálsz.

KEVIN A körülményeket figyelembe véve jó terv, legalább tehetek valamit.

SIMON Lehet, tehetsz még többet is. Némely kutatási irány, meg az elemzések és kiértékelések, úgy tűnik, igényelnek némi informatikai segítséget.

KEVIN De jó! Csak szólj! Semmi sem okozhatna ennél nagyobb örömet mostanság. *(Elgondolkodik)* Bár bizonyára vannak erre tapasztaltabb emberek.

SIMON Igaz, de ők csak végzik a dolgukat. Azt a területet nem tudom annyira kézben tartani tudáshiányom miatt. Oda is kell egy megszállott.

KEVIN *(lelkesen)* Megtaláltad!

SIMON Nyugi! Biztos voltam a hozzáállásodban, amint szükség lesz rád, azonnal jelentkezem. Most vázolnám a helyzetet

KEVIN Oké, beszélj!

SIMON Több frontot építettem ki. Az a központ, ahol vizsgálták Natalie-t, kutatja továbbra is az anyagok hatását, plusz apám pénzén kibővítettük, hogy a szervezetbe való beépülésüket, befogadásukat is tanulmányozzák.

KEVIN Bocs, mielőtt belelendülnél, egy mellékes kérdés. Hogy vetted rá apádat ezekre a költségekre?

SIMON Két dolog. Az egyik: átragadt rá a lelkesedésem. Meggyőződése, hogy Nobel-díjas lehetek, ha támogat. A másik: politikai ambíciói lettek, és ott jól mutatnak az ilyen irányú adakozások.

KEVIN Értem. Csak kíváncsi voltam erre. Folytathatod.

SIMON Jó ötletet adtál az agy által vezérelt folyamatokkal. Erre is jó ez az intézet, mert ez is javarészt kémiai úton történik. Ami nem, arról viszont szinte semmit sem tudnak még. Találtam egy másik intézetet, ami ezzel foglalkozik. Felfejlesztettük és kibővítettük. Hamarosan oda is el kell mennie Natalie-nak, hogy speciálisan rá fókuszálhasson egy kutatócsoport.

KEVIN Nem vesztegetted az időt. Elképesztő, ahogy ezt beindítottad.

SIMON S mennyit kellett közben tanulnom, hogy elfogadjanak. Mármint, hogy ne csak a pénz avatkozzon bele a folyamatokba, hanem az szakmailag is alátámasztott legyen.

KEVIN Ez miért volt fontos?

SIMON Ezek javarészt még így is állami és alapítványi finanszírozású helyek. A felügyeleti szerveket csak szakmailag lehetett meggyőzni a változtatásokról.

KEVIN *(elismeréssel)* Őrült vagy.

SIMON Pedig még nem végeztem. Van egy irány, amivel viszont senki nem foglalkozik. Sőt, senki nem is hajlandó vele foglalkozni.

KEVIN Éspedig?

SIMON Idegen aggyal hatni a szervezetre.

KEVIN Ez tényleg sötéten hangzik. De ilyesmi nem szokta befolyásolni, például a katonai kutatásokat. Miért ez a nagy ellenállás?

SIMON Elterjedt rá egy kifejezés, ami elborzaszt mindenkit, és etikailag aláas minden ilyesfajta próbálkozást.

KEVIN Ha nem akarnám azonnal tudni, lenne kedvem játszani a kitalálásával.

SIMON Folyamatos élő donor.

KEVIN Hú, ez súlyos. (*Elgondolkodva*) Folyamatos élő donor... De... tulajdonképpen tényleg erről van szó, nem?

SIMON Részben, de közben rengeteg dolog megismerhető.

KEVIN Például?

SIMON Két összekapcsolt agy között megfigyelhetjük az információ-áramlást és ezek hatásait. Ezer helyen, ezer módon alkalmazható tudásra tehetünk szert.

KEVIN Ez igaz.

SIMON És nem kell mindjárt emberre gondolni. Ha mondjuk, Natalie-n csak az segít, hogy rákapcsoljuk egy tengerimalac agyát, s állandóan együtt vannak, mint egy házi kedvencel, mi kivetni való lenne ebben?

KEVIN Elsőre elég borzasztóan hangzik.

SIMON Akkor gondoldj a portás néni kutyulijára! Egész nap a lakásban rohad, néha nagy kegyesen kiviszi a parkba, hogy elvégezze a dolgát. Életének egy célja van, hogy a gazdi ne legyen egyedül. Szegény szerencsétlen dög nem más, mint egy folyamatos pszichológiai élő donor.

KEVIN (*kis gondolkodás után*) Ez nagyon találó. Tényleg így van. Ezt mégis elfogadja a társadalom.

SIMON Pedig mi a különbség?

KEVIN Csak annyi, hogy a házi kedvencek pszichológiai donorként kihasználása burkolt, és szépen lehet állatszereteteknek álcázni.

SIMON Ennyi. De mindegy is, nincs idő harcolni az előítéletekkel. Felállítottam erre egy saját labort, találtam is néhány kutatóorvost hozzá, akik hasonló véleményen vannak, és már működik is. Sőt, ezt hajtom a legjobban.

KEVIN Mert?

SIMON Natalie-nak igaza van. Nincs idő. A másik két központ kutatásai évekig is eltartanak. Csak óriási szerencsével érhetnek el időben használható eredményt. Valamelyik meg fogja találni a végleges gyógymódot, de mikor? A saját laboromban viszont gyorsabban kikísérletezhetek valami átmeneti megoldást, amivel életben tarthatom Natalie-t a többi kutatás sikeréig.

KEVIN Phú! (*Fáradtan hátradől*) Ezt még végighallgatni is sok volt. Tényleg van mit gondolkodni azon, mit áruljak el ebből Natalie-nak.

SIMON Pedig gyorsan kitalálhatnád, mert már jön is. Szevasz! (*Villámgyorsan eltűnik*)

KEVIN (*elképedve néz utána*) Ez szép volt! (*Magának*) Most fussak el én is? Még én sem emésztettem meg, amiket mondott. Hogy szűrjem ki, miről tudjon Natalie?

Natalie érkezik

NATALIE Hali! (*Leül*)

KEVIN Szia!

NATALIE Nem Simon volt veled?

KEVIN De igen.

NATALIE Meglátott engem, és elmenekült?

KEVIN Dehogy! Tudod, ezer a dolga.

NATALIE Tudom, furcsa is volt, hogy itt láttam ücsörögni.

KEVIN Volt egy szabad tíz perce, így hát röviden elmondtam, mikkel foglalkozik.

NATALIE (*unottan*) Aha.

KEVIN (*kényelmetlen érzéssel*) Igen.

NATALIE Bunkó vagyok, ha azt mondom, nem vagyok rá kíváncsi?

KEVIN (*megkönnyebbülten*) Dehogyan.

NATALIE Akkor jó. Tényleg nem érdekel.

KEVIN Rendben. Annyit azért elmondok, ember többet nem tehet érted, mint amit ő tesz.

NATALIE (*egykedvűen*) Hm...

KEVIN Képzelheted, milyen nehezemre esett ezt kimondani, úgyhogy nyugodtan elhiheted.

NATALIE Biztos vagy te abban, hogy értem teszi?

KEVIN Ezt nem kérdezheted komolyan!

NATALIE Pedig nem viccelek.

KEVIN Ki másért tenné?

NATALIE Persze, miattam kezdte el, de már önmagáért csinálja. Szembemenni a kételkedőkkel, legyűrni az ellenkezőket, mindent

megtenni a sikerért. Ez hajtja, ennek lett a megszállottja. Én ebből a képből már kiestem.

KEVIN Biztos vagyok benne, hogy még mindig szeret.

NATALIE Tudom, de ez a dolog már nem rólam szól... Nem baj ám, nem azért mondtam, nincs ezzel semmi gond. Csak, hogy értsd, miért nem vagyok tőle elájulva.

KEVIN Aha. (*vigyorogva*) Meg különben is, el tudsz te ájulni magadtól is.

NATALIE (*nevetve oldalba vágja*) Hülye!

KEVIN Bocs, ez kihagyhatatlan volt.

NATALIE Nem kell bocs! Kifejezetten örülök. Lehet ezzel hülyéskedni, nem kell mindig ezen keseregni.

Elsötétülés

GEORGE (*magában kuncog*) A házi kedvenc pszichológiai élő donor... Ez nagyon jó! (*Kifelé*) Lécci', még egy sört! (*Olvas*) „Néhány hét múlva Simon egy hosszúhétvégén körbevezetett a kutatási helyszíneken, mindent megmutatott, és próbálta elmagyarázni az én szintemen. Szakmai dolog volt, tényleg az informatikai lehetőségeket kerestük, de nem kevés dicsekvést is éreztem benne, és ez Natalie igazát látszott alátámasztani. Visszaérve az egyetemre, elkezdtem tervezni a rendszert.”

2.

Udvar. Kevin olvas a padon, Simon érkezik

SIMON (*pörögve*) Mit csinálsz?

KEVIN Tanulok.

SIMON Mit?

KEVIN Filozófiát.

SIMON Megörültél?! Miért nem a rendszerrel foglalkozol?

KEVIN Nyugi, az is készül.

SIMON (*felháborodva*) Készül? Azt hittem, meg sem állsz, míg be nem fejezed.

KEVIN A tanulással együtt napi 18 órát dolgozok. Mit vársz még tőlem?

SIMON Tanulás?

KEVIN Igen, nekem itt is helyt kell állnom.

SIMON (*gúnyosan*) Ja, az ösztöndíj. Leszarom! Kifizetem az egész egyetememet. Most fontosabb dolgunk van!

KEVIN Dolgod.

SIMON Micsoda? (*Lehiggadva*) Na jó. Nem érünk rá ezen vitatkozni, majd útközben megbeszéljük.

KEVIN Miféle útközben?

SIMON Indulunk a telephelyekre dolgozni.

KEVIN Eszemben sincs! Erről szó se volt!

SIMON Azt hittem, ez természetes. Ha benne vagy, hát benne vagy!

KEVIN Segítek, ennyi. Nem fogok úgy belegabalyodni, mint te.

SIMON Azt mondtad, megtaláltam a szükséges megszállottamat.

KEVIN Mi más lennék, mikor tanulás után hajnali négyig a rendszeren dolgozom?

SIMON Kevés! Nem kell tanulás!

KEVIN Te megőrültél!

SIMON Persze! Ilyenek vagyunk mindketten. Csak te még nem látod be, hogy itt mennyivel nagyobb dolgokról van szó, mint az egyetem.

KEVIN Dehogynem, Natalie-ról.

SIMON Mi? Ja, persze, róla is.

KEVIN Hm... (*Lenyugodva*) Figyelj, Simon! Ez az egész a te bizniszed. Annyit segítek neked, amennyi csak tőlem telik. Garantálom, hogy az nem lesz kevés. Csakis Natalie miatt.

SIMON Pont miatta kéne többet tenned. Nincs idő!

KEVIN Bravó! Mindketten hagyjuk magára! Mennyi életkedve marad, ha mindketten cserbenhagyjuk?

SIMON Okos lány, megérti, hogy érte tesszük.

KEVIN Megérti, de nem erre van szüksége. Tudod, hogy már szinte naponta elájul?

SIMON Sejtettem.

KEVIN Neked is itt kéne lenned vele. Legalább néhanapján.

SIMON Használd csak ki, hogy nem vagyok itt!

KEVIN Hogy te mekkora tuskó vagy!

SIMON Mindegy. De azt ugye tudod, hogy amikor Natalie meghal, átkozni fogod magad, hogy nem tettél többet ennek elkerüléséért?

KEVIN Nem akarom megismételni egykori ostoba összeverekedésünket, pedig ezért a gusztustalan manipulálási szándékért megérdemelnél pár pofont.

SIMON Ugyan már! Te is gondoltál erre.

KEVIN Valóban, ezért nem tudtál vele felidegesíteni.

SIMON És?

KEVIN Ahogy már mondtam: ennyit tehetek.

SIMON Csalódtam benned.

KEVIN Ez csak azért lehet, mert ezek szerint nem is ismertél.

SIMON *(felsőbbbséges mosollyal int, és elindul)*

KEVIN *(utána szól)* Akkor folytassam a rendszerépítést, vagy ne?

SIMON *(megadóan)* Persze. Így is fontos vagy. *(El)*

KEVIN *(próbál olvasni, de aztán mérgesen összecsapja a könyvet)* A francba! *(Feláll, és ő is elsiet)*

GEORGE *(olvas)* „Néhány hét alatt elkészítettem a programokat és beüzemeltem a rendszert. Elégedett voltam magammal. Az eredményeket látva Simon is megbékélt. Persze, nem képzeltem azt, hogy ezzel letudtam a saját részem, egy kicsit pihenősebb időszakban azért reménykedtem.”

3.

Udvar, Kevin a padon, Simon érkezik laptoppal

SIMON Tudom, hogy úgy gondoltad, végeztél a részeddel.

KEVIN Ugyan! Számítottam rá, hogy folyamatosan lesznek új feladatok.

SIMON Akkor jó, mert pontosan erről van szó. Ráadásul nagyon fontos és nagyon sürgős. Ezért kérem, hogy gyere velem, mert ehhez mutatnom kell valamit.

KEVIN *(kissé nyafogva)* Neeee! A meló utolsó hetét már csak úgy bírtam ki, hogy folyton erre a pár napos lazításra gondoltam.

SIMON Elhiszem, de eljött a cselekvés ideje, nem várhatunk. Natalie már naponta többször elájul. Ha tétlenül nézzük, hamarosan meghal.

KEVIN (*elszomorodva*) Ez sajnos tény.

SIMON Nagyon közel vagyok hozzá, hogy megtaláljam az életben tartásának a módját.

KEVIN Ez jó hír!

SIMON Sajnos, csak ideiglenesen. És nem is biztos, hogy vállalja. Korlátokkal, fájdalomakkal, áldozatokkal és veszélyekkel jár.

KEVIN Annyira, hogy lehet, hogy inkább a halált választja?

SIMON Elképzelhető. Nekünk azonban akkor is meg kell teremtenünk a lehetőséget.

KEVIN Egyetérték, de ehhez nekem sem szabad meghalnom. Márpedig ha most el kellene utaznom...

SIMON (*mosolyogva*) Azért ezt egy kicsit túldramatizáltad.

KEVIN De csak kicsit. Nem tudnád elmondani?

SIMON (*kinyitja a laptopot*) Jobb lenne a valóságban látnod, de készültem erre az eshetőségre.

KEVIN Okos! Bár ez nem meglepő, de hogy még emberséges is...

SIMON Ne piszkálódj! Képzeld, felfogtam, hogy különböző úton-módon is haladhatunk egy irányba.

KEVIN Oké. Mutasd! (*Együtt nézik a képernyőt*) Mi ez?

SIMON A laborom.

KEVIN Azt látom.

SIMON Miért, a többit nem?

KEVIN De, két tengerimalac össze van kötve egy bazi vastag kábellel.

SIMON Hiába, a természet jóval előttünk jár. A félig mesterséges idegpályák ekkorák lettek.

KEVIN Nem mondd, hogy agyilag vannak összekötve?

SIMON Nem száz százalékosan, de igen.

KEVIN Hát ez óriási! És mi ez a hatalmas gép összekötve ezzel a komplett vegykonyhával?

SIMON Ugye nem képzelted, hogy az a kábel egy drótköteg?

KEVIN Persze, hogy nem. Ugyanis egyáltalán nem képzeltem semmit. Sőt majdhogynem el se hiszem, amit látok.

SIMON Tehát a kábelben élő szövetek vannak. És ahogy már említettem, a természetet nem könnyű utánozni, egy ekkora monstrummal tudom ezeket a szöveteket életben tartani.

KEVIN Még a végén igaza lesz apádnak, Nobel-díjas leszel. És mi az eredménye ennek az összekapcsolásnak?

SIMON Nem mennék bele a részletekbe, a lényeg, hogy az egyik egyednek funkcionális hiányosságai voltak.

KEVIN Voltak?

SIMON Voltak. Megszűntek.

KEVIN Bravó! De ez kész van, működik. Mi a szerepem?

SIMON Nyílván nem ez a végcélunk. Valahogy meg kellene fejtenünk az információ-áramlást. Mért, elemezni a kémiai változásokat, az elektromos-mágneses impulzusokat, jeleket.

KEVIN Az komoly feladat.

SIMON Még annál is komolyabb. Meg kell találnunk a módját a beavatkozásnak. Eleinte gátolni, korlátozni, irányítani, végül teljesen kívülről vezérelni.

KEVIN Ez már a lehetetlen határát súrolja.

SIMON Igaz, de csak így tudnánk kiváltani a donort.

KEVIN Az élő donort.

SIMON A folyamatos élő donort.

KEVIN Natalie esetére is működik?

SIMON Embert nem találtam hasonló betegséggel, nem hogy tengerimalacot. Ez, amit látsz, egy funkciómegosztás idegi összekötéssel. Biztosan viszont nem állíthatom, hogy az ő esetében is működne.

KEVIN Mekkora az esélye a hasonlóságnak?

SIMON A vegyületek előállítását kilencven százalékban az agy szabályozza. Ezekre jó ez a módszer.

KEVIN Az biztató... Összefoglalom. Ha sikerrel járunk, kilenc az egyhez az esélye, hogy Natalie-t életben tudjuk tartani egy monstnumhoz láncolva. Jól látom?

SIMON Nagyjából. Az esély kisebb. Hozzájön egy műtéti kockázat, meg az előre nem látható dolgok, elvégre teljesen ismeretlen vizeken evezünk. Viszont a monstnum csak az élő kapcsolathoz kell. Ha megfejtjük a jeleket, egészen kis stimuláló eszközt is kifejleszthetünk.

KEVIN Ez már jól hangzik.

SIMON *(lehangolódva)* Viszont van egy bökkenő.

KEVIN Micsoda?

SIMON Már erre sincs idő.

KEVIN *(kezébe temeti arcát)* A francba!

Hallgatnak

SIMON (*kimérten*) Kell egy donor.

KEVIN Úristen...

SIMON Láthatod, mindent megpróbáltam. Egyszerűen most nincs más esély. Ha Natalie meghal, hiábavaló volt ez az egész.

KEVIN (*szörnyülködve*) Erősnek képzeltem magam... de ez sok.

SIMON Tudom, mit érzel.

KEVIN Nem hiszem.

SIMON Mélységesen elítéled még a gondolatot is. Sőt, istentelen, halálos bűnnek tartod. Kivégeztetnéd még az ötlet felvetőjét is. Ha nem Natalie-ról lenne szó...

KEVIN (*feláll, pattanásig feszülten mászkál fel-alá*) A meghatározás pontos. De hogy mi dül bennem, arról fogalmad sincs.

SIMON Lehet. Közelítsük meg a helyzetet egy másik irányból. Te ezt biztosan jobban tudod, de én is hallok annyira szegény emberekről, akik a családjuk anyagi biztonságáért simán eladják az életüket.

KEVIN Van ilyen, nem is kevés.

SIMON Ráadásul önként vállalják, és úgy gondolják, jó üzletet kötnek, sőt, hogy helyesen cselekednek. Miért gondolnánk mi másként?

KEVIN Mert az önkéntességük látszólagos! A körülményei kényszerítik bele ebbe a döntésbe. Mi pedig kihasználjuk.

SIMON De a családja megszabadul minden szenvedésétől. Sőt, adjunk neki annyit, hogy az egész pereputtya. Száz boldog ember egy feláldozott életért.

KEVIN De itt többről van szó! Az az ember nem meghalni fog, hanem élve lesz eltemetve!

SIMON Ha megkapja a pénzt, nem is fogja tudni, mi a különbség a kettő között.

KEVIN Ez a mi bűnünket nem csökkenti, mert mi tudjuk. És előbb-utóbb ő is tudni fogja.

SIMON Oké, többet fog szenvedni, mint gondolta volna. De ha pontosan tudná, akkor is vállalná, legfeljebb egy kicsit alkudozna, s már elégedett is lenne.

KEVIN *(lassan lehiggad, visszaül)* Rendben. Tekintsünk el a morális kérdésektől. Mi van, ha nem csinálja végig? Megszökik, vagy kárt tesz magában, vagy a berendezésben?

SIMON Ennél komolyabb problémákat is megoldottunk már.

KEVIN *(újra kezébe hajtja a fejét)* Tudod, mit kellene feltalálnod?

SIMON Mit?

KEVIN Tűzálló sakkot és kártyát.

SIMON *(értetlenkedve)* Mi bajod?

KEVIN Legyen valami szórakozásunk a Pokol legmélyebb bugyrában.

Elsötétülés

GEORGE *(olvas)* „Ezerrel vettem bele magam a munkába. Hátha mégis sikerül időben eredményt elérni, és akkor nem kerülne sor erre a szörnyűségre. Én is félredobtam a tanulást, majdnem olyan megszállott lettem, mint Simon. Csak majdnem, mert Natalie-t nem hanyagoltam el. Eközben rájöttem, Simon miért kerüli. Nem azért, mert a meló fontosabb. Menekül. Attól, ami elől én is menekülnék, ha lenne más támasza Natalie-nak. Borzasztó játszani a felhőtlen optimistát előtte, miközben micsoda sötét dolgokban mesterkedünk az életéért. Vigyázni a hangulatára, őrizni az élni akarását, miközben a lelkünket készülünk eladni.”

4.

Udvar, Natalie és Kevin a padon

NATALIE *(feldobva)* Köszönöm, hogy elvittél oda. Fantasztikus volt.

KEVIN Ugyan már, hiszen megígértem, hogy segítek megvalósítani mindent, ami a bakancslistádon van.

NATALIE Igazad van, nem ezt kell megköszönnöm, hanem hogy rávettél a megírására.

KEVIN Csak magamból indultam ki.

NATALIE Hát ez az! Hogy jutott eszedbe ilyenre gondolni, mikor nem voltál olyan kényszerhelyzetben, mint én?

KEVIN Ahol és ahogy felnöttem, hidd el, többször volt okom ezen elgondolkozni.

NATALIE Sejtettem, és pont ez a baj. Az ember miért nem gondol erre anélkül, hogy a halál szele meglegyintené?

KEVIN Talán, mert az elég beteges dolog lenne.

NATALIE Ezért, pedig ez egyáltalán nem igaz! Megértettem valamit.

KEVIN Na mit?

NATALIE Minden megélt öröm könnyebbé teszi a halált.

KEVIN (*kis hallgatás után*) Ha eltekintek az enyhén fellengzős stílustól (*kap egy oldalba könyöklést*), akkor is csak a te esetemben értem.

NATALIE Nem! Az emberek félnek a haláltól. Azért, mert még sok dolguk van, még meg kell tenniük valamit, élményeket kell szerezniük, vagy bármi, ezerféle okuk van ragaszkodni az élethez. Ugyanakkor szinte semmit nem tesznek azért, hogy ezeket megvalósítsák. Pedig mindenki tudja, hogy meg fog halni. Csak azt nem, hogy mikor, és ez furcsa kettősséget szül: a cselekvést elodázza, mert még rengeteg ideje van, ugyanakkor retteg, hogy hátha mégse.

KEVIN Értelek. Sötétebb pillanataimban ezt úgy fogalmaztam meg, hogy nem is a haláltól félnek, hanem hogy elvesztik az esélyt, hogy elbaszott életüket megváltoztassák. Viszont míg élnek, gyávák, és csak várnak, hogy magától megváltozzon.

NATALIE Kissé szélsőséges meghatározás, de nagyjából erre gondoltam én is. Nekem mondjuk még nem volt időm elcseszni az életem, s csak néhány apróság volt, amit az elmúlt hónapokban végigjártunk, de ezekre vágytam. Ha nem jelentkezett volna be értem a halál, lehet, hogy életem végéig halogattam volna őket, és végül sosem teszem meg.

KEVIN Így viszont egész jól állunk.

NATALIE (*zsebéből elővesz egy papírlapot*) Mi az, hogy?!

(*Összegyüri, és teátrálisan eldobja*) Kipipálva!

KEVIN Még találhatsz ki újakat.

NATALIE (*elszomorodva*) Nem kell. Mindig is itt volt bennem.

KEVIN Micsoda?

NATALIE Döntenem kell. Nem történt meg a mérleg kiakadása, de nem várhatok. Választanom kell.

KEVIN (*ijedten*) Nem választhatsz! Mindkettőnkre szükséged van!

NATALIE Muszáj. Rajta van a listámon.

KEVIN (*felugrik, idegesen mászkál*) Nincsen! Olvastam!

NATALIE Az csak egy cetli! A szívem listáján az első helyen áll: megélni a szerelmet.

KEVIN De... de nem élheted meg, ha nem akadt ki az egyik irányban a mérleged. Te mondtad.

NATALIE Nem ezt mondtam. Csak azt, hogy akkor lehetek biztos benne. Viszont ötven százalékos eséllyel megpróbálhatom. Mit veszthetek?

KEVIN Az mindent összezavarna.

NATALIE Kevin! Te tulajdonképpen melyik választásomtól félsz?

KEVIN *(elgyötörtten visszaiül)* Nem tudom. Bele se merek gondolni. De a közös harcot az életed megmentéséért, azt féltém.

NATALIE Tényleg úgy gondold, hogy ha döntök, a másíknak a barátságát elveszítem?

KEVIN *(elgondolkodik)* Igazad van! Simont kell választanod!

NATALIE *(felháborodva)* Mi van?

KEVIN Ha vele lennél, az én barátságom megmaradna.

NATALIE Fordítva nem? *(Kevin vállat von)* Igazad lehet.

KEVIN Ugye?

NATALIE Tehát, ha mindkettőtökre szükségem van, Simont kell választanom.

KEVIN Logikus.

NATALIE Logikus. *(Dühösen felugrik, kiabál)* Te hülye! Majd pont egy ilyen rohadt logikus választás eredményeként fogom megismerni a szerelmet! Meghibbantál?! *(Elsiet)* Ó, ostoba férfiak!

Kevin fel-alá mászkál

KEVIN *(magának)* Mitől félek? Igaza van, mindkettőtől... Miért kell neki ilyen helyzetben dönteni? Persze, értem... de mégis. *(Megáll egy pillanatra)* Ha Simont választja? Nem hazudtam, én továbbra is szeretni fogom. De látni se bírom majd őket együtt. Előbb-utóbb vagy beleőrülök, vagy világgá megyek. *(Térül-fordul egyet)* Ha engem? Simon biztos megszakítja velem a kapcsolatot, de a kutatást nem hagyja abba, az már tényleg nem Natalie-ról szól, egyéni céljává vált. És én? Akármennyire is arra vágyok évek óta, nem tudnám megérinteni, ha rá gondolok, hogy közben egy szerencsétlen életerejét szívjuk el a szomszéd szobából. Márpedig érzem, nincs az

a szerelem, ami ezt a gondolatot el tudná nyomni. *(Néhány fel-alá lépés)* Milyen szerelem lenne az, amit egy ekkora bűn árnyékol be? ... Innom kell valamit. *(El)*

GEORGE *(homlokát törölgetve)* Nekem is. *(Kifelé)* Egy whiskey-t! *(Olvas)* „Sokszor hencegtem azzal, milyen nehéz körülmények közt nőttem fel. Ez persze igaz is, de mindig tudtam, hogy mit akarok. Mindenért meg kellett küzdenem, de teljesen tiszta volt a cél. Túrtem, harcoltam, kemény voltam, de sohasem voltak kétségeim. Mindig biztos voltam benne, hogy helyesen cselekszem. Most viszont egyszerre csapott le rám a munka-egyetem kérdése, a halál közelsége, a szerelem, az élő donor etikája. És mindez teljesen egymásba fonódva. Teljes volt fejemben a káosz. Hol a járható út? Mi a helyes? Áldozatot kell hozni, ezt tudtam. De mit áldozzak fel? A célokat? A vágyakat? A szerelmet? A becsületet? A lelki békét? Az életet? És melyikünkét? És nincs idő megfontolni a döntéseket.”

5.

Udvar, Simon és Kevin találkoznak, leülnek

SIMON Miért hívtál?

KEVIN Már tényleg nincs időnk.

SIMON Tudom.

KEVIN Gondoltál már arra, hogy mondjuk el neki?

SIMON Mondjuk? Megbeszéltük, hogy ez a te dolgod.

KEVIN *(erőteljesen tiltakozva)* Neeem! Ezt nem!

SIMON Dehogynem! Te szelektálsz, mit mondasz el neki a kutatásról, és mit nem.

KEVIN Igen. Elhallgatni, eltitkolni valamit, arra még alkalmas vagyok. De most hazudni kell!

SIMON Éppen itt az ideje, hogy megtanulj.

KEVIN Neeem! Ez alól most nem bújhatsz ki!

SIMON Nem igazán értem, mi a probléma.

KEVIN Nem? Az tök jó! Akkor te beszélsz vele.

SIMON *(kezdenek mindketten indulatosak lenni)* Eszemben sincs. Vettem a közelben két szomszédos lakást, az egyikbe beállítottam a

gépet, a másikban lesz Natalie. Mindent előkészítettem, ennyit igazán megtehetsz.

KEVIN Hencegsz, hogy miket intézel el az apád pénzén. A kényes dolgokat meg kerülöd. Én szerzem a donort, én kapom a nagyobb tüzet a Pokolban.

SIMON *(már kiabálnak)* Te vagy ismerős ezekben a körökben! A pénzt veted a szememre? Ha nem lenne, nem is lenne miről beszélünk. De hagyjuk! Nézzük akkor azt, mennyivel több melót öltem az egészbe, mint te!

KEVIN És ki az, aki majd szétszakad, hogy jó kedélyű legyen Natalie társaságában, miközben titkolja a háttérben folyó szörnyűségeket?

SIMON Ugyanaz, aki ezzel minden esélyt megkapott arra, hogy maga felé billentse Natalie szerelmi mérlegének nyelvét!

KEVIN Te meghibbantál! Különbén is, ki tiltotta meg neked, hogy veled legyél?

SIMON A meló, meg a sürgető idő! Amiket én komolyan veszek, ellentétben veled!

KEVIN *(lehiggad)* Óvoda.

SIMON Mi van?

KEVIN Olyanok vagyunk, mint az óvodások.

SIMON *(szintén lenyugszik)* Írjuk a feszültség meg az állandó meló számlájára!

KEVIN Oké. Próbáljuk meg előlről. Ha Natalie tudomást szerez a donorról, nem megy bele.

SIMON Ez nyilvánvaló. Ezért ezt az „apróságot” nem kell neki megemlíteni. Csak egy hatalmas gép van a másik lakásban.

KEVIN Nem érted? Ez az, ami nem megy nekem. A pofámra lesz írva, hogy nem kerek a sztori. Aztán feltesz egy-két kérdést, és végem van.

SIMON Egy percig sem gondoltam, hogy könnyű. Meg kell oldanod!

KEVIN *(fejét csóválja)* Nem hiszem el, hogy nem fogod fel. Nincs hibázási lehetőség! Ha egyszer kibukik a dolog, vagy rájön, ráérez valahogy, vége. Nincs visszaút, nincs „majd beszélünk vele még egyszer”. Egy hiba, és vége, kárba vész minden erőfeszítésünk.

SIMON És te nem szoktál hibázni.

KEVIN Igaz, és tudni is szoktam, hogy nem fogok. De most bennem van! Nagyon. Ez nem az én műfajom.

SIMON Pedig valami megoldást kell erre találni.
KEVIN Tulajdonképpen én találtam.
SIMON No, ki vele!
KEVIN Nem éppen fair dolog, de... tőled tanultam.
SIMON Kezdhettek aggódni?
KEVIN Nem kell, ügyes fiú vagy. *(Feláll)*
SIMON Mire készülsz?
KEVIN Bocs, dolgom van. *(elindul)*
SIMON De hát nem maradtunk semmiben!
KEVIN *(már kintről)* Meg tudod csinálni! Hali!
NATALIE *(Kevin távozásával ellenkező irányból érkezik, már messziről köszön)* Szia, Simon!
SIMON *(magának)* A szemétláda! *(Felpattan, és zavarában kissé színpadiasan fogadja a lányt)* Szia, Natalie!

Elsötétülés

GEORGE *(olvás)* „Sosem tudtam meg, mi hangzott el ezen a beszélgetésen. Simon ért a mellébeszéléshez, figyelemeltereléshez, csak Natalie-nál nem akarta használni. Én viszont tényleg alkalmatlan vagyok rá. Ezért terveztem el ezt a kis zsviványságot. Nem Simonnal akartam kibabrálni, ez volt az egyetlen esély rá, hogy Natalie vállalja a kísérletet. Mivel sikerült rábeszélnie, bajban vagyok. El sem mertem árulni neki, hogy még bele se kezdtem a donorkeresésbe.”

6.

Udvar, Natalie érkezik Kevinhez

NATALIE Szia! Azonnal ki kell elégítened a kíváncsiságom!
KEVIN Szia! *(Kissé megijedve)* Ha megtehetem, örömmel.
NATALIE Tudod, kivel találkoztam otthon a hétvégén? *(Kevin kérdő mozdulatára folytatja)* Pufival!
KEVIN *(őszinte lelkesedéssel)* Na! De jó! Mi van vele?
NATALIE Baromi jól néz ki.
KEVIN *(játékos féltékenységgel)* Hééé!

NATALIE (*nevetve*) Na jó, csak a régi önmagához képest. Teljesen emberi formája lett, majdhogynem délceg.

KEVIN Bravó! Ennek igazán örülök.

NATALIE És ezért nem győzött hálálkodni neked, ezerszer megköszönte a mozgás örömét, hogy a lányok már nem nevetik ki, hogy egyáltalán van élete. Vagy százszor elmondta, hogy ezt feltétlenül adjam át.

KEVIN Ugyan, mit tettem én ezért?

NATALIE Nagyon motiváló beszélésaid voltak. Azt mondja, még az elején vett magának egy nagy tükröt, és az egyik kifejezésedet felírta rá. És az a mai napig ott van.

KEVIN Gőzöm sincs, mi lehetett az.

NATALIE Pedig nem volt hajlandó elárulni. Azt mondta, szerinte ezt le kéne védeni, úgyhogy nincs joga terjeszteni, ezt csak te teheted meg.

KEVIN (*nevetve*) Ez hülye!

NATALIE Persze, poénkodott, ő is röhögött, mégsem tudtam kiszedni belőle. Úgyhogy most megöl a kíváncsiság.

KEVIN És én honnan tudjam, mi a fenét írt a tükrére?

NATALIE Mondta, hogy te sem tudsz róla, ezért megadta a kezdőbetűket: C. Ö.

KEVIN (*nevet*) Á igen! Civilizációs önelhanyagolás.

NATALIE Micsoda?

KEVIN Csak felhívtam rá a figyelmét, hogy a természetben mely állatoknál van szerepe a vastag zsírrétegnek. A sarkvidéken, főleg a jeges vízben élőkénél a hideg ellen, és a téli álmat alvóknál energiatartalékként. A vadon élők közt másoknál nincs. Csak az embernél. Teljesen szükségtelenül. Tehát: ez csak civilizációs önelhanyagolás.

NATALIE Ez nagyon jó. Még sok ilyet fecsegtél neki?

KEVIN (*kuncogva*) Azt hiszem.

NATALIE Például?

KEVIN Mindenki kívülről fújja az anyagmegmaradás törvényének leegyszerűsített változatát: „anyag nemvész el...”. Azt viszont már elfelejtik, hogy nem is keletkezik. A zsírpárna sem! Csakis szorgos anyagbevitellel lehet felépíteni. Persze, van, akinek ez könnyebben megy, és van, akinek nehezebben. De ha a bevitt energia nem több,

mint a felhasználó, ha akarnának sem tudnának meghízni. Alkattól és hajlamtól függetlenül.

NATALIE Miért foglalkoztál ennyit vele?

KEVIN Mert láttam rajta, hogy irigykedett ránk a mozgás örömeért.

Eljátszotta ugyan, hogy jó neki így, túlsúlyosan is, de belül nem így gondolta.

NATALIE (*hozzádől Kevinhez*) Hogy csinálod, hogy mindenkivel képes vagy törődni?

KEVIN Ne túlozz!

NATALIE Nélküled Pufit ma is könnyebb lenne átugorni, mint megkerülni.

KEVIN Ugyan már, ezt csak magának köszönheti.

NATALIE De te vetted rá. (*Kevin tiltakozni akarna*) Ne vitatkozz! Két órán keresztül hallgattam rólad a dicshimnuszot.

KEVIN Oké. (*Átkarolja a lányt*) Kösz, Pufi!

NATALIE Azt hiszed, nélküle nem látom? Mindig van másokhoz valami bátorító, vagy éppen piszkáló, de motiváló szavad. Mindig mindenkit meghallgatsz, odafigyelsz a gondjaira. És mindig szakítasz időt rám, sosem panaszkodsz.

KEVIN Mi fontosabb lehetne ennél?

NATALIE (*mosolyogva a fiúhoz bújik*) Mondhatsz ám ilyeneket többször is. (*Elszomorodik*) Igen, ez vagy te. És Simon? Ő hol van?

KEVIN Tudod jól...

NATALIE (*közbevág*) Ne gyere nekem a melóval! Épp erről beszélék: fogalma sincs róla, hogy mire van szükségem!

KEVIN Igazságtalan vagy. Majd másképp gondold, ha megtalálja a gyógymódot.

NATALIE Én nem hiszek benne. De ha úgy is lesz, az legalább annyira a te érdemed is lesz, mint az övé.

KEVIN Én csak segíték.

NATALIE Ne hazudj! Tudom, mennyit dolgozol ezen. Mindennap hajnalig, sőt, néha egyáltalán nem alszol. Mégsem volt egyetlen nap se, hogy ne kerestél volna meg.

Szótlanul ülnek összebújva

KEVIN Gonosz a Sors.

NATALIE Miért?

KEVIN Ez lehetne életem legszebb napja.

NATALIE Csak lehetne?

KEVIN Igen. Sajnos nem lehet.

NATALIE *(értetlenül és kissé ijedten)* Mi a baj?

KEVIN *(felugrik, és dühös mozdulatokat tesz, majd az égre kiált)* És az még nem is elég neki, hogy nem lehet a legszebb! Ennek kell lennie a legrosszabbnak!

NATALIE Kevin! Megijesztesz.

KEVIN *(letérdel, a lány kezét az arcához húzva leborul)* Natalie, ne haragudj! *(És sírni kezd)*

NATALIE *(simogatja a fiú fejét)* Hé, nyugi... inkább beszélj, mielőtt megőrjítesz.

KEVIN *(összeszedi magát, leül, még mindig Natalie kezét szorongatja)* Tudod, hogy nemrég meghalt az apám.

NATALIE Persze, mondtad. Még azt is, hogy a húgod jó helyen van a nagyszülőknél. Csak nem...?

KEVIN Nem, nem! Velük semmi probléma.

NATALIE Akkor? Ne kínozz már, ne úgy kelljen belőled kihúzni!

KEVIN *(kínlódba)* Nem könnyű kimondani azt, amitől egy pillanat alatt meg fogsz gyűlölni... Apám rám hagyott egy családi elintéznivalót.

NATALIE És?

KEVIN Az apja családjával kapcsolatban.

NATALIE Értem. *(Elhúzza a kezét)* Tehát Oroszországban.

KEVIN Igen.

NATALIE Mikor indulsz?

KEVIN Talán már holnap.

NATALIE Valószínű ennek a fontosságát sosem fogom átérezni. *(Feláll)* De megértelek. *(Hirtelen dühkitöréssel üvölt)* Csak azt nem, hogy mi a fasz lehet olyan sürgős, hogy nem bírta ki azt a pár napot, míg megdöglök! *(Zokogva elrohan)*

KEVIN Natalie! Állj meg!

NATALIE *(visszakiabál)* Ne aggódj, nem akasztom fel magam! Felesleges, azt a pár rohadt napot kibírom!

KEVIN *(hatalmasat rúg a padba, majd elgyötörten leül)* Nem tévedtem. Ennél rosszabb napom aligha lehet.

Elsötétülés

GEORGE *(olvas)* „És ezzel megvolt életem első, és egyben utolsó hazugsága. Nem holmi ártalmatlan füllentés, elhallgatás, túlzás vagy poén. Igazi, előre megfontolt, szándékos, sorsfordító hazugság. Mondanom se kell, mennyire „büszke” voltam magamra. Mint ahogy azt már fejtegettem, áldozatokra volt szükség. Ez volt az első.”

7.

Udvar, Simon jön Kevinhez

SIMON Na? Mikor érkezik a donor?

KEVIN Mennyire lényeges, hogy nőnemű legyen?

SIMON *(mérgesen)* Nem mondod, hogy ennyi idő alatt csak egy pasit tudtál felhajtani?

KEVIN *(kimerően)* Válaszolj, légy szíves!

SIMON *(az elszántság láttán meghátráltan)* A nemi szabályozás javarészt kémiai, és viszonylag ismert terület. A kémiai jelek gátolásában a mi kutatásunk is eredményesnek bizonyult, tehát elvileg nem gond.

KEVIN Az elvileg azt jelenti, hogy a jelenlegi ismeretek alapján biztosan megoldható, csak az ismeretlentől félsz?

SIMON Igen.

KEVIN Ez elég, több nem is várható el.

SIMON De Kevin, mi a francért vállaljuk feleslegesen ezt a plusz kockázatot?

KEVIN Minden különbség kockázatot jelent: életkor, vércsoport, fizikai állapot és végtelen a sor. Ez csak egy, ráadásul, ahogy mondtad, egész jól feltérképezett különbség.

SIMON Ez igaz. Tehát, ha a nemi különbség ellenére sok a hasonlóság, akkor ésszerűen vállalható a dolog. Oké, csak hozd már, hogy megvizsgálhassam!

KEVIN Már mehetünk is.

SIMON Hova?

KEVIN Hát a laborba.

SIMON Miért, ott van?

KEVIN Ott lesz.

SIMON (*gyanakodva*) Te szórakozol velem?

KEVIN Eszemben sincs.

SIMON (*már leesett neki*) Te?! ... Te megőrültél!

KEVIN (*higgadtan*) Nincs más megoldás.

SIMON (*mérgesen*) Dehogyan nincs! Hiszen erről beszélünk hetek óta!

KEVIN Igen, és közben megértettem, hogy én nem tudnék úgy élni, ha ezt megtesszük valakivel.

SIMON Figyelj, Kevin! Én is többet akartam megérteni ebből, ezért ellátogattam egy nyomornegyedbe. Ezek az emberek arról álmodoznak az utcán, hogy szembejön velük egy ilyen lehetőség.

Átkozzák a sorsot, hogy nem adatik meg nekik. Rosszul gondolom?

KEVIN Nem. Pontosan így van. (*Elkeseredve*) Az eszem tudja is ezt, mégsem bírom elfogadni. Ha megtennénk, világgá mennék, elbujdosnék, de még ott is gyötörne, agyonnyomna a tettünk súlya.

SIMON Csakhogy én erre nem vagyok hajlandó!

KEVIN Dehogynem! Ez a legjobb megoldás. Ezzel nekem ugrik az egyetem, egész nap csak neked dolgoznék.

SIMON (*már kiabál*) Inkább ne dolgozz semmit!

KEVIN Nincs más választásod.

SIMON Már hogyan lenne! Hozok én egy donort.

KEVIN Akkor én kiszállok.

SIMON Megleszek nélküled is!

KEVIN (*már ő is ideges*) Nem érted? Rá se tudok majd nézni Natalie-ra.

SIMON Akkor nem nézel! Elhúzol ebből a városból, és kész! De élni fogsz! Én meg hozok egy szerencsétlent, aki örömmel adja el a testét.

KEVIN (*ő is kiabál*) Itt van! Tessék! Itt áll előtted a szerencsétlen! Fizetni akarsz? Ott a húgom, biztosítsd a tanulmányait az egyetem végéig!

SIMON Hát erről van szó? Kifizetem e nélkül is, te barom!

KEVIN Nem kéne, te seggfej, ha minden a terv szerint ment volna! (*Elgyötörten leül, lehiggad*) Ez közbejött, senki nem tehet róla.

SIMON (*ő is lenyugszik, leül*) Bizony senki. Ezért semmi szükség esztelen megoldásra.

KEVIN Csak esztelen megoldások vannak.

SIMON Igaz. (*Kis hallgatás után*) Sajnálom, de nincs a kezekben döntési lehetőség. Egyszerűen nem fogom rajtad elvégezni a műtétet.

KEVIN Szétverem a berendezésedet.

SIMON Nem tennél ilyet.

KEVIN Akkor a programommal nyiffantom ki.

SIMON Tehát megöled Natalie-t.

KEVIN Ez zsarolás.

SIMON Lehet. Inkább egyszerűen csak tény.

KEVIN (*elkeseredve*) Tényleg ennyit jelent ez az egynegyed orosz vér? Tényleg ennyire nem lehet megérteni, mi zajlik bennem?

SIMON És te tényleg azt képzeled, hogy én gond nélkül jutottam erre az elhatározásra? Szerinted én nem kínlódtam át éjszakákat álmatlanul, ezen agyalva?

KEVIN Tudom, egyikünknek se könnyű, de... azt értsd meg, nekem már semmiképpen nem lesz életem. Ha hagyjuk Natalie-t meghalni, azért; ha donort hozunk, azért; ha én leszek a donor, azért. Ebből a három lehetőségből csak az utóbbinak van számomra értelme.

SIMON Azt képzeled, így megúszod a Pokolra jutást?!

KEVIN (*ingerülten*) Kurvára az evilági életemről van szó, fogd már fel!

SIMON Isten nem nézi jó szemmel, ha magadnak ártasz.

KEVIN És azt ki mondja meg, hogy mivel ártok magamnak?! (*újra lehiggad*) Hidd el, ezerszer végiggondoltam. Úgy érzem, ezt sokkal jobban el tudom viselni, mint Natalie elvesztését, vagy egy megvett idegen élet feláldozását.

SIMON Oké, ha ezt Natalie-val is meg tudod értetni, én is elfogadom.

KEVIN Te is tudod, hogy ezt Natalie nem tudhatja meg.

SIMON Akkor mégis hogy képzelted?

KEVIN Már mondtam neki, hogy el kell utaznom.

SIMON (*meglepődve*) Hazudtál?

KEVIN (*bólint*) Ebből is látszik, mennyire komolyan gondolom.

SIMON És mit szólt?

KEVIN Kiborult.

SIMON Gyanítom, így nem is vállalja az egészséget.

KEVIN Per pillanat így áll a dolog.

SIMON Hát ennyit a nagy ötletedről!

KEVIN Ezt neked kell megoldanod!

SIMON Tehát menjek bele egy olyan verzióba, amit száz százalékgig ellenzek, és még plusz terheket is vállaljak?

KEVIN Ez nem plusz teher. Ez a te donorod esetében is rád hárulna. Mint már mondtam, nem tudnék egy pillanatig sem Natalie társaságában lenni azzal a tudattal, hogy közben egy embert élő halottá tettünk ezért. Tibeti szerzetesként vagy kocsmákban zokogó alkoholistaként én már nem segíthetek.

SIMON Úgy beszélsz, mint aki eleve letett arról, hogy sikerrel járunk. Pedig akkor a donor a pénzzel együtt mehet vissza a családjához, s minden rendben.

KEVIN Ez az én esetemben is igaz. Ha sikerül, mintha mi sem történt volna, szépen „hazajövök”.

SIMON *(kis csend után)* Kevin! Nem lehet, hogy tényleg megőrültünk?

KEVIN Én is gondoltam rá. Tulajdonképpen igen. Az egyetlen épeszű megoldás az lenne, ha kiszállnánk, és néhány hét múlva békében eltemetnénk Natalie-t. *(Simon kezébe temeti arcát)* Én ebből nem kérek!

SIMON *(elgyötörtén feláll)* Én sem. Éjszaka átgondolom.

Kevin is feláll, kezét nyújtanak egymásnak, de hirtelen inkább megölelik egymást, emberesen, csontropogatóan. Elsötétülés

GEORGE *(olvás)* „Simon kelleetlenül, és ellenérzését hangsúlyozva, de végül elfogadta a donorságom. Bizonyára a vizsgálatok eredménye is hatott rá, miszerint sok a hasonlóság Natalie szervezete és az enyém között.”

8.

Udvar. Natalie és Kevin egymás mellett ülnek, és maguk elé néznek

KEVIN Szomorú nap ez.

NATALIE Az. Nem kéne, hogy az legyen.

KEVIN Nem kéne, de nincs más választásom. Mennem kell.

NATALIE Látjuk még egymást?

KEVIN *(ridegen)* Nem.

NATALIE Nem bízol a kísérlet sikerében?

KEVIN Abban nem bízok, hogy visszajövök.

NATALIE Tudom, hogy egy szót sem mondanál erről, de elképzelni sem tudom, miféle feladatod lehet, hogy ennyire esélytelen a visszatérésed.

KEVIN A telitalálat sem esélytelen a lottón, de nem várhatod egész életben, hogy majd az megoldja a problémáidat.

NATALIE Csak sejtem, mire gondolsz, de jobban is megmagyarázhatnád.

KEVIN Ha vissza tudok jönni, olyan boldog leszek, mint soha. De ha erre várok reménykedve, abba beleőrülök.

NATALIE Viszont a remény erőt adhat. Meg értelmet, célt az élethez, az élni akaráshoz.

KEVIN Igaz, és amikor nem következik be a várva várt akármilyen, értelmetlenül elpocsékoltnak érzed az egész életed.

NATALIE Nem győztél meg, én várni foglak.

KEVIN Már megint nem bírtam befogni a pofám! Egy szót se kellett volna szólnom az után, hogy „Nem!”.

NATALIE Azt hiszed, ezen múlik?

KEVIN De nem jó! Ez csak fájdalommal jár. Találj örömeket és boldogságot másban! A remény azoknak való, akik borzasztó helyzetben vannak, és önerejükből ezen nem tudnak változtatni.

NATALIE (*ironikusan*) Még jó, hogy rám ez nem vonatkozik.

KEVIN Miről beszélsz?

NATALIE Talán nem épp börtönbe indulok?

KEVIN Hova?

NATALIE Nevezhetjük lakásnak, kísérletnek, de az bizony a börtönöm lesz. Tehát mi éltesse?

KEVIN Igazad van, szükséged van a reményre. Bíznod kell a gyógyulásodban, vagy valami megoldásban, amitől majd újra teljes életet élhetsz. De az örömökről ne álmodozz, azokat így is megtalálhatod.

NATALIE Nem várhatom el, hogy átérezd a helyzetem.

KEVIN Én csak azt szeretném, ha mindketten elfogadnánk: (*Szavanként hangsúlyozva*) Nem jövök vissza! ... Hidd el, így lesz könnyebb!

NATALIE Ezt nem mondhatja ugyanaz az ember, aki lemondana a másik életéről miattam.

KEVIN (*lehajtott fejjel*) Könnyen pofázik az ember arról, hogy mit tenne, amíg nem kerül valódi döntéshelyzet elé.

NATALIE Ugyan, Kevin! Ismerlek. Te tényleg megtennéd. Tudom, nagyon súlyos dolognak kell lennie, amiért elmész.

KEVIN Az... Súlyos.

NATALIE (*kis szótlanság után*) Téged választottalak volna.

KEVIN Ezt csak azért mondod, hátha így nem utazok el.

NATALIE Nem vagyok hülye. Ha ezért maradnál, előbb-utóbb meggyűlölnél miatta, a szememre vetnéd, amitől én is meggyűlölnék... Csak azért mondtam, hogy tudd.

KEVIN Most egy kis érzelmi előnybe kerültem, mert én voltam végig melletted. Most majd Simon lesz, megígérte.

NATALIE (*reményvesztetten, de kedvesen*) Hogy te mekkora hülye vagy!

KEVIN Miért, szerinted nem tartja be?

NATALIE Dehogynem, szüksége van rám.

KEVIN Miért nem hiszed el, hogy szeret?

NATALIE Persze, hogy szeret. Szép vagyok, jó fej vagyok, ha a barátnője lennék, sehol nem kéne szégyenkeznie miattam. Tökéletes parti. Csak hogy én ennél több vagyok.

KEVIN Tudom.

NATALIE Igen, te tudod... Mindegy. (*Rálegyint*) Nem is emiatt vagy hülye. (*Felpattan*) Nem számít, én így szeretlek. (*Pusztit ad a homlokára*) Bocs, de nem bírok tovább jó képet vágni ehhez a búcsúzáshoz. Szia! (*Még egy puszi, és gyorsan el*)

Kevin kezébe temeti arcát. Kis idő elteltével Natalie jön vissza halkán, leül mellé és megfogja a kezét

NATALIE Értem ám, hogy miről beszéltél. Számtalanszor gondolkoztam ezen a reményes dolgon. Ezért őszintén azt kívánom neked: légy olyan boldog, hogy soha ne jussak eszedbe. (*Felállás közben megpusztilja a fiú feje tetejét*)

KEVIN (*nem ereszti a lány kezét, ő is feláll, egymásra néznek*) Igen, valami ilyesmire gondoltam, úgyhogy ugyanezt kívánom neked.

Natalie a nyakába ugrik, szorosan ölelik egymást, majd a lány kiszabadítja magát, és sírva elfut. Kevin térdre rogyva, összegörnyedve néz hosszan utána. Elsötétülés

9.

GEORGE *(olvas)* „Tehát „elutaztam”. Simon rajtam végezte el először a műtétet. Lett egy csatlakozó a nyakamon. Csak kicsit kényelmetlen. Viszont valami zavarosan zsongott bennem. Mintha lett volna egy új érzékszervem, ami értelmezhetetlen, zagyva jeleket küld az agyamba.”

Bal oldali lakás, a függöny félrehúzva. A szoba közepén egy nagy gép mindenféle kémiai eszközök rendszerével és egy számítógéppel. A válaszfalnál egy ágy. Az ágy fölött a falból egy vastag kábel tekereg a gépbe, (a másik lakásban levő kábel folytatása) leágazva róla egy csatlakozó. Kevin (utazótáskával) és Simon belépnek

SIMON Hát ez az, itt fogsz lakni.

KEVIN *(körbenéz)* Nagyjából erre számítottam.

SIMON Majd még hozok tévét meg valami zenemaszinát.

KEVIN Nem kell, dolgozni fogok.

SIMON Akkor meghülyülsz.

KEVIN *(ironikusan)* Ennél jobban? Nyugi, hoztam pár könyvet.

SIMON Fogalmad sincs, milyen egy lakásban rostokolni napokon, heteken át.

KEVIN Majd jelzem, ha valamire szükségem lesz.

SIMON Oké. Összeírtam, milyen feladatokat, és milyen időközönként kell a gépen elvégezni.

KEVIN Laikusnak készült?

SIMON Persze, csak néhány ellenőrzés, meg anyagfeltöltés. A komolyabbakhoz jövök.

KEVIN Rendben. A számítógépen rajta van minden eddigi munkánk?

SIMON Természetesen, és folyamatosan kerülnek rá a gép mérései és elemzései.

KEVIN A többi kutatásról is behozod majd a frisseket?

SIMON Nyugi, ugyanaz a célunk.

KEVIN Natalie-nak mutattad már? Nem szeretnék bujkálni.

SIMON Én is tudtam, hogy mindenképp látni akarja, úgyhogy már túl vagyunk rajta. Az ágyon kicsit megrökönyödött, de megnyugtattam, hogy minden laboromban van, sose tudom, hol tör rám a pihenhetnék. És mivel ez igaz is, tegnap a műtét előtt ott is megmutattam neki.

KEVIN Jól sikerült?

SIMON A megnyugtató vagy a műtét?

KEVIN Hülye!

SIMON Igen, mindkettő jól ment.

KEVIN Akkor holnap ő is költözik, igaz?

SIMON Nincs mire várni. Addig rendezkedj be!

KEVIN Sok mindent nem kell, de szoktatom magam ehhez az életmódhoz.

SIMON Ja, életmód, erről jut eszembe. A legfontosabb: a gép tetején ez a piros lámpa. Ha világít, Natalie rákapcsolódott a kábelre. Ha nem, te is leveheted, szabadon mozoghatsz.

KEVIN Éljen a szabadság!

SIMON Erről ugyan nem beszéltünk, de ugye tudod, hogy ez egyre kevesebb ideig fog tartani? Sőt, hamarosan csak WC-re meneteledkor hagyhatod el a kábelt. Ezzel ugye semmi újat nem mondtam?

KEVIN Nyugi, persze, hogy tudom. Mikorra várható a próbaüzem?

SIMON Holnap délután jövünk. Most megyek is vissza hozzá, nincs-e valami műtét utáni probléma.

KEVIN Oké, helló!

SIMON *(az ajtóból visszafordulva)* Már nem jövök hozzád a próbáig. Még annyit: ha bármi veszélyeset tapasztalsz, azonnal kapcsold le magad.

KEVIN Erre magamtól is rájöttem. Tudom, a tengerimalacok nem meséltek semmit róla. Szevasz!

SIMON Hali! *(El)*

KEVIN *(eldobja magát az ágyon)* Hulla vagyok!

Elsötétülés

*Jobb oldali lakásban Natalie pakolászik. Simon türelmetlenül ücsörög.
Kevin a másik lakásban a falnál hallgatózik*

SIMON Már mindent másodszor pakolsz új helyre.

NATALIE Tudom, keresem a legjobb elrendezést.

SIMON Rengeteg időd lesz még erre.

NATALIE Szeretném, ha mielőbb otthonos lenne.

SIMON Vagy inkább csak félsz a kísérlettől.

NATALIE *(megáll)* Talán nincs rá okom?

SIMON De van. És hidd el, én is félek. De semmivel sem lesz jobb, ha halogatjuk.

NATALIE Tudom. *(Sóhajtván leül az ágyra)* Oké, összeszedem magam.

Kevin gyorsan leül az ágyra, és becsatlakoztatja magát. Natalie is lassan elhelyezkedik az ő ágyán, hátát a falhoz támasztja

NATALIE Rendben, kezdhethetjük.

SIMON Próbáld te, ezt majd mindig neked kell megtenned. *(Natalie nézegeti a csatlakozót)* Nyugi, csak egyféleképpen tudod összekötni, nem hibázhatsz.

Natalie félelemmel telten rákapcsolja magát. A gépen kigyullad a piros lámpa. A kivetítőn zavarosan be-bevillan a szoba a székből figyelő Simonnal, a lány szemszögéből. Kevin ijedten ugrik fel, felkap valami ruhadarabot, és beköti vele a szemét. A kivetítőn zavarosan, de folyamatosan a Natalie által látottak jelennek meg. Kevin tenyerével hol a halántékát ütögeti, hol az arcát fogja

SIMON Na?

NATALIE Mintha pár pillanatra a gépedet láttam volna.

SIMON *(felugrik)* Az lehetetlen. Valami érzéki csalódás lehetett. És már nem?

NATALIE Már nem. De a zúgását erősebben hallom.

Kevin befogja a fülét

SIMON (*idegesen járkál*) Az lehet a kábel miatt. Más valami?
NATALIE Olyan furcsa... Mintha nem lennék egyedül... Mármost itt belül.
SIMON (*nyugalmat erőltetve*) Mert nem is vagy, a gép veled van.
NATALIE Aha.
SIMON Figyi', maradj bekötve! Átmegyek, ellenőrzöm a működést. Ha baj van, sikíts!
NATALIE Abban jó vagyok.

Simon kisiet, és lábujjhegyen osonva lép be a másik lakásba

SIMON (*meglátva a befogott fülű, bekötött szemű Kevint*) Okos!

Odalép hozzá, megfogja a csatlakozót. Kevin ijedten felugrik, Natalie is megrándul, de Simon addigra bontja a kapcsolatot. Abban a pillanatban a kivetítő is kialszik

SIMON Nyugi! Csak én vagyok.
KEVIN (*idegesen lekapja a szemkötőjét*) Mi a franc ez?
SIMON Nem tudom. Mit tapasztaltál?
KEVIN (*nem nyugszik*) Láttam és hallottam mindent, amit Natalie!
SIMON (*gondolkodva leül*) Az lehetetlen.
KEVIN Szerintem is! Mégis ez van! És ő is! Nem fogott gyanút?
SIMON Nem. Gyorsan reagáltál, gratulálok.
KEVIN Egyből leesett, hogy ugyanazt érezheti.
SIMON Próbáljunk meg higgadtan gondolkodni! Az érzékszervek az agyba küldik a jeleket. A tapintáson kívül nem mennek át azon a ponton, ahol az összeköttetést létrehoztuk. Ezért érthetetlen!
KEVIN Szerintem nem az érzékelt jelek jönnek át.
SIMON Hanem?
KEVIN Ezekből az agyban összeáll egy kép, vagy egy érzés, és ez kerül át a kapcsolaton keresztül. Mint valamiféle álom.
SIMON Aha. (*Töpreng*) Hát ez semmilyen ismert biológiai folyamattal nem magyarázható.
KEVIN Ne aggódj, informatikaival sem! Mégis működik.

SIMON Ez elképesztő! (*Elmereng*) Már tudom, mivel fogok foglalkozni, ha ezzel végeztünk.

KEVIN Szépek a tervek, de most sürgősebb dolgok is vannak. Módosítani kell néhány dolgot.

SIMON (*visszazökken*) Igaz.

KEVIN Először is. Mivel becsatolva nem dolgozhatok, meg kell határoznunk pontosan, mennyi kapcsolati időre van szüksége Natalie szervezetének.

SIMON Néhány nap eredményei alapján ez kiderül, nem gond.

KEVIN Hozzál mielőbb füldugókat, meg valami gyorsan felvehető szemtakarót!

SIMON Oké. A kapucsengőt kiiktatom.

KEVIN Helyes. A telefon még fontos lehet, annak a hangját is valami másra kéne cserélni. (*Egy kicsit még törik a fejüket*) Más most nem jut eszembe.

SIMON Nekem se. (*Sóhajt*) Bonyolódik a dolog.

KEVIN Tudtuk, hogy nem lesz egyszerű, de végigcsináljuk! (*Bátorító kézfogással erősítik meg magukat*)

SIMON Akkor most kreálj valami ideiglenest a füledre meg a szemedre, hogy ellenőrizhessem a gépet meg a méréseket kapcsolat közben.

Elsötétülés

GEORGE (*olvas*) „Nagy volt az ijedtség, de megoldottuk. Hetek teltek el, és egyre több időt kellett összekapcsolva lennünk. Natalie még így is gyakran elájult, de számításaink szerint a kísérlet nélkül már meghalt volna. Ez óriási siker, de az igazi megoldáshoz nem jutottunk közelebb. És sajnos egyre kevesebbet dolgozhattam, és egyre többet éltem Natalie életét. És rettegéssel vártam azt az eseményt, aminek elviselésében erősen kételkedtem.”

11.

Natalie az ágyon, bekötve (ilyenkor mindig világít a piros lámpa), az asztalnál jegyzeteit böngésző Simont nézi. Kevin is csatlakozva

(ilyenkor a kivetítőn a Natalie által látott dolgok jelennek meg) bekötött szemmel

NATALIE Simon!

SIMON Igen?

NATALIE Örülök ám, hogy ennyit törődsz velem.

SIMON Ez csak természetes.

NATALIE Ó, hogyne! Tudod, mennyire haragudtam rád, míg Kevin itt volt, amiért felém se néztél?

SIMON Dolgoztam.

NATALIE Most is dolgozol, mégis sokat vagy velem. Csak azon gondolkozom, akkor nem is hiányoztam?

SIMON Dehogynem! *(Odaül a lányhoz, és megfogja a kezét)* El se tudod képzelni, mennyire. Csak minden munka nélkül töltött percről azt gondoltam, hogy az életedbe kerülhet.

NATALIE Most már elhiszem. De akkor dühös voltam rád. *(Megsimogatja a fiú arcát, Kevin görcsösen összegörnyed)* Nagyon hiányoztál.

Közelebb hajolnak egymáshoz, de Simon hirtelen felugrik

NATALIE Mi a baj?

SIMON *(zavartan)* Semmi. *(Téblából)* Csak olyan furcsa... tudod, a gép... Azt mondtad, mintha nem lennél egyedül.

NATALIE *(nevetve)* Oké. *(Kihúzza a csatlakozót, kivetítő és piros lámpa sötét)* Már egyedül vagyok. *(Kezét nyújtja Simon felé, aki erre elindul az ágyhoz)*

Kevin kapkodva leoldja magát, üvölthetnékét elfojtva toporog, majd összegömbölyödve összerogy, és öklével a padlót üti. Elsötétülés

Kivilágosodás. Kevin még mindig a földön fekszik. Natalie és Simon közös takaró alatt. Natalie ébredszik, elégedetten nyújtózkodik, majd csatlakozik (piros lámpa) Kevin felugrik, és beköti magát (kivetítő)

NATALIE *(odabújik Simonhoz)* Ébren vagy?

SIMON Félig.

NATALIE Tudod, mit szeretnék?

SIMON Talán egy nagy adag rántottát?

NATALIE Na jó, azt is. De azon kívül?

SIMON Mi másra lehet most szükséged?

NATALIE Nem is mondtam, hogy most... Azt szeretném, ha ideköltöznél.

SIMON *(félül)* Ideköltözni? Honnan? A laborokban alszom. Nincs is otthonom. *(Félig ülősen visszafekszik)*

NATALIE *(visszahajtja fejét a fiú mellére, simogatja)* Hát akkor legyen!

SIMON Tudod, hogy sehogyan se jöhetek minden nap...

NATALIE Mondd ki! Lécci', mondd ki!

SIMON Mit?

NATALIE Tudod te azt.

SIMON *(mosolyogva megadja magát)* Nem jöhetek minden nap... haza.

NATALIE *(kis ujjongás után)* Tudom. Nem baj. Csak legyen ez az otthonod. És amikor tudsz, mindig legyél itt.

SIMON Na jó, bevallom: én már régóta ezt szeretném. *(Megsimogatja a lányt, ekkor veszi észre, hogy be van kapcsolva. Reflex-szerűen megmozdul, mint aki elfutna, de leküzd)* Mikor csatlakoztál?

NATALIE Most, mikor felébredtem. Te mondtad, hogy amikor csak lehet, lógjak rajta.

SIMON Persze. Nagyon helyes! *(Az égre nézve keserűen masszírozni kezdi homlokát és halántékát)*

Elsötétülés

GEORGE *(olvas)* „Tudtam, hogy ez be fog következni, meg azt is, hogy ez így van rendjén. Felkészültem rá már akkor, mikor belevágtam. De arra nem, hogy ezt ilyen közelről, ilyen közvetlenül kell átélnem.” *(Kifelé)* Még egy whiskey-t! *(Egyre ziláltabban olvas tovább)* „És mivel kapcsolat közben nem dolgozhatok, esélyem sincs megtalálni a módját, hogy ezt az érzésátvitelt meggátoljam. Újabb hetek teltek el, és Natalie egyre nehezebben viselte a bezártságot, gyakran voltak kirohanásai. Én mondjuk meg tudtam érteni.”

Natalie bekötve (lámpa és kivetítő), az ágyon állva baseball-ütővel próbálja a maga által feldobott labdákat megütni. Simon belép, védekezően a feje elé emeli kezeit

SIMON Hé, hé! Szünet! Megjöttem!

NATALIE (*lehuppan az ágyra*) Simon, én ezt már nem bírom.

SIMON (*leül mellé az ágyra, megfogja a kezét*) Mi a baj, kicsi?

NATALIE (*mérgesen elhúzza a kezét*) Játszani akarok! Sportolni!

SIMON De hát van szobabicikli, kosárgyűrű, itt a baseball.

NATALIE Ugyan már, ne kábíts! Pontosan tudod, miről beszélek.

Társakat akarok, csapatot, ellenfelet, versenyt, küzdelmet. De leginkább teret, és szabad levegőt!

SIMON Tudod, hogy nem lehet.

NATALIE Persze, hogy tudom, ezért hisztizek!

SIMON Hozok bármit, csak szólj.

NATALIE Nem segít semmi, megőrülök itt! Nem bírom már bezárva, ideláncolva ehhez a rohadt falhoz!

SIMON (*ingerülten felugrik*) Anélkül a lánccal már meghaltál volna!

NATALIE (*lenyugodva*) Akkor legalább nem hiányozna semmi.

SIMON Te nem tudod, mit beszélsz!

NATALIE Én ne tudnám?! Van fogalmad, mennyi időm van gondolkodni? Minden kérdést ezerszer körüljárhattam. És igenis kijelenthetem: lényegesen kevesebb az örömöm, mint amennyit szenvedek. Tehát jobb lett volna meghalni.

SIMON (*ironikusan*) Ez hízelgő rám nézve. (*Elfordul*)

NATALIE Jaj, ne érzékenykedj annyira! (*Hízeltgősen*) Na... gyere ide!

SIMON Most inkább nem.

NATALIE (*elszomorodva néz maga elé*) Tudod... nagyon jó, hogy együtt vagyunk. Ha nem így lenne, már rég feladtam volna.

SIMON (*megenyhülten visszaül, újra megfogja a lány kezét*) Hát akkor továbbra is tarts ki! Tudod, hogy egyetlen cél vezérel, hogy újra teljes életet élhess. Csak kicsit lassabban haladunk. Hiányoznak Kevin elemzései, kizárásai, naprakészen specializált programjai.

NATALIE (*távolba révedő tekintettel*) Igen, Kevin.

SIMON Most biztos mondana valamit arra, amit az örömről és a szenvedésről mondtál.

NATALIE Igen. (*Még mindig merengve*) „A legkisebb örömért is megéri az életet választani.”

SIMON Igen, valami ilyesmit.

NATALIE Mondaná ezt egy olyan ember, aki a legnagyobb örömről is lemondott. Akkor hogy is van ez?

SIMON Nem tudhatjuk, miért ment el.

NATALIE Valamit fontosabbnak tartott az örömnél. (*Keserűen*) És fontosabbnak, mint én.

SIMON Most erre mit mondjak?

NATALIE Mindenkinek vannak fontos dolgai. És nekem? Nekem mi a fontos?! Semmi! Mi a francért érdemes élnem?

SIMON Egy naiv gondolat: esetleg értertem?

NATALIE (*megöleli a fiút*) Szeretlek, Simon. (*Sírást elfojtva*) De annyira szenvedek, hogy ezt már nem sokáig bírod ellensúlyozni.

SIMON Natalie, csökkentheted a szenvedést. Hisz imádsz olvasni, filmeket nézni, beszerzek bármit, csak írd össze.

NATALIE (*kibontakozik az ölelésből*) Gőzöd sincs, hogy miért szerettem ezeket, ugye? (*Simon csak néz értetlenül*) Nem biztos, hogy jól fogalmazom meg: valahogy úgy éreztem, ezek által jobb, emberibb, nyitottabb, megértőbb, szélesebb látókörű, istenhez közelebb leszek. Ez viszont csak emberek között vagy a természetben teljesedhet ki. Itt, remeteként, teljesen értelmetlen.

SIMON Leszel te még ott...

NATALIE (*közbevág*) Nehogy megígérd!

SIMON (*megfáradva*) Nem ígérem. Csak ne csüggedj el!

NATALIE Na jó! Álmomban úgyis olvastam. (*Kevin a fejét fogja*) Furcsa, sose álmodtam ilyet. Ráadásul pontosan emlékszem is, hogy mit. Ismered Kunderát? (*Kevin már csapkodja a homlokát, de mikor a lány vakargatni kezdi a saját fejét, gyorsan inkább az ágyat üti*)

SIMON (*megijed, de próbál közömbös maradni*) Még nem olvastam, de van néhány. Lehet, hogy épp a szomszédban.

NATALIE Miért vannak ott könyveid?

SIMON (*zavartan*) Mindenhol vannak. Pihenésre, elalvásra.

NATALIE Miért akarnál a szomszédban pihenni, aludni?

SIMON Még az ideköltözésem előtt vittem oda őket. *(Remélve, hogy eloszlatta a lány gyanakvását)* Átmegyek, úgymint meg akartam nézni a gépet is. *(El)*

Kevin leszedi magáról a cuccokat. Simon mérgesen ront be, azonnal felkapja az ágyra dobott könyvet, s Kevin orra elé nyomja

SIMON Kundera?!

KEVIN Jó, jó, nyugi! Azt hittem, mikor alszik, megtehetem. A franc gondolta, hogy azt álmodja, amit én látok.

SIMON De Kundera?! Ki olvas kelet-európai irodalmat?

KEVIN Közép...

SIMON Mindegy, szóval ki olvas ilyet?

KEVIN *(vigorogva)* Mostantól majd te.

SIMON Rohadt vicces! Az ismeretségi körünkben csak te! És ezt Natalie is pontosan tudja! Tudod, hogy ha gyanakodni kezd, vége!

KEVIN Ne háborogj már ezen! Örülj, hogy nem dolgoztam, az lett volna az igazi lebukás! Megtörtént, kész. Többet nem fog. Ezt meg oldd meg! Vágd ki magad! Van hozzá tehetséged.

SIMON *(tesz néhány dühödt mozdulatot, majd felemeli a könyvet)* Ezt elviszem.

KEVIN Ne azt vidd!

SIMON Miért?

KEVIN Most olvastam, nem akarom ilyen hamar még egyszer. Van a polcon másik.

SIMON Oké. *(Elindul)*

KEVIN Simon!

SIMON *(visszafordul)* Tessék.

KEVIN Úgy tűnik, én már semmit nem csinálhatok. Összeírok pár filmcímet, szerezd be őket. *(Nevet Simon értetlen körülnézésén)* Natalie-nak, te hülye!

SIMON Aha.

KEVIN Ne aggódj, jó eséllyel neki is tetszeni fognak.

SIMON Rendben. *(Újra elindul)*

KEVIN Tudod, az apró kis örömök, hogy érdemes legyen élnem.

SIMON *(lassan visszafordul, enyhén kiakadva)* Kezd elegendő lenni a nyavalygásotokból.

KEVIN Hé! Poén volt.

SIMON Poénnak álcázva nyafogsz! Ismerlek. Mindketten annyira bírtok szenvedni! Persze, minden okotok megvan rá, elismerem. És én?! Az én életem csupa öröm?!

KEVIN Hát az enyémhez képest...

SIMON Sejtelled sincs, hogy miket élek át!

KEVIN De sajnós van! Elnyerted Natalie-t!

SIMON Csak, mert te elmentél!

KEVIN Ha igaz lenne is, lényegtelen. Téged szeret.

SIMON Ez nem szerelem! Nem választott, csak én maradtam neki.

KEVIN Mindjárt megsajnállak!

SIMON Oké, hagyjuk! (*Egyre ingerültebb*) Nézzük az én szemszögemből! Milyen szerelem az, ahol nem vagyunk kettesben? Nem Natalieh-hoz beszélek, hanem kettőtökhöz! Nem Natalie néz rám, hanem mindkettőtök. Bekapcsolva nem bírom megsimogatni se, nemhogy megcsókolni.

KEVIN Szerencsémre.

SIMON Állandóan ott vagy! Nagyon nem bírom! Őszinte legyenek? Ebben a formában a hátam közepébe se kívánom ezt a „szerelmet”! Ha tehetném, világgá futnék előle! De nem teszem, mert Natalie-nak fontos. Játsszom, hogy minden frankó. Panaszkodni sem tudok, mert nekem nem lehet rá semmi okom. És igaza van, mert amennyit ő tud az egészről, az alapján tényleg nem siránkozhatok. De én sem bírok a végletekig hazudni! Mit válaszoljak, mikor megkérdezi, miért vagyok ilyen hideg? Nem mondhatom: azért, mert Kevinbe nem vagyok szerelemes.

KEVIN Egy percig se hittem, hogy neked könnyű. És örülök, hogy kibukott belőled, bár ezeket barátként nyugodtabban is megbeszélhettük volna, akár már korábban is.

SIMON (*lenyugszik, leül*) Igazad van. Ebben az örületben barátság terén egy kicsit eltávolodtunk egymástól.

KEVIN Nem cseszegetés, de tényleg nagyon érdekel: cserélnél velem?

SIMON (*kicsit elgondolkodik*) Mivel én dolgozhatok, nem. Ha viszont Natalie-ra gondolok... (*töpreng*) na jó, akkor sem. De határeset, bármennyire is azt képezed, hogy ez teljesen egyértelmű.

KEVIN Az eszem kételkedik, de ha rád nézek, hiszek neked. Viszont nincs mese, folytatni kell, akár erőnkön felül is.

SIMON Így van! És dumáljunk többet, pszichiáterhez ezzel mégsem fordulhatunk.

KEVIN *(széttárja kezét)* Ez rajtad múlik, én nem kereshetlek.

Simon int, és visszamegy. Eközben Kevin becsatolja magát (kivetítő)

SIMON Jól emlékeztem, *(Natalie kezébe adja a könyvet)* volt közöttük.

NATALIE Köszönöm. *(Belelapoz, aztán leteszi)* Gyere ide!

SIMON *(leül az ágy szélére)* Hozhatok többet is.

NATALIE *(miközben gyengéden húzza magához a fiút)* Még nem tudhatom, tetszik-e majd.

SIMON *(félíg már engedve a csábításnak)* Dolgoznom kéne.

NATALIE Olyan elveszettnek érzem magam. Most ezt kell orvosolnod!

SIMON *(amúgy sem túl erős ellenállását könnyedén törte meg a lány szenvedélye, követi a takaró alá)* Várj, a csatlakozó!

NATALIE *(egyre hevesebb, a szavai szinte előjátékként búgnak)* Nem tehetem.

SIMON *(lelkessedne, de a kapcsolat visszafogja)* Miért?

NATALIE Délután elaludtam a kádban, ez elvitte a mai adag független időmet.

SIMON *(örlődve)* Ez így nekem nem fog menni.

NATALIE Bízd csak rám!

SIMON Legalább a villanyt...

NATALIE Ilyen csúnya lennék?

SIMON Dehogyan.

Mindeközben Kevin tehetetlenül, görcsösen összekuporodva forgolódik az ágyon. Simon próbál Natalie háta mögé kerülni, de a lány egy erélyes mozdulattal hanyatt fordítja

NATALIE Most így akarom!

SIMON *(élvezi is, de menekülne is. Könyörög)* Ne nézz rám!

NATALIE *(játéknak veszi, izgatóan hat rá)* De én nézni akarlak!
(Simon mindenfelé néz körbe, majd megadóan becsukja a szemét. Natalie két tenyerébe fogja a fiú arcát) És azt is akarom, hogy te is nézz!

SIMON Nem!

Kevin már rázkódik a zokogástól, és majd megfeszül, hogy ezt hang nélkül tegye

NATALIE Nyisd ki a szemed! Úgysem tudsz szebbet elképzelni, mint amit most láthatsz.

SIMON Most nekem így jó.

NATALIE *(kezdi a saját szemeit törölgetni)* Te tudod. *(Kacérnak szánta, de bánatosra sikeredett. Újra próbálkozott)* Ahogy gondolod. *(Nem lett jobb)*

SIMON *(megérezve a lány hangulatváltozását, ránéz)* Natalie, miért sírsz?

NATALIE Nem sírok *(mondja sírósan)*, csak...

SIMON Nem akartalak bántani, látod, már téged nézlek.

NATALIE Nem azért, csak... *(kitör belőle a zokogás)* Nem tudom... mi van.

SIMON *(simogatja)* Nincs semmi baj!

NATALIE Ne haragudj! *(Legördül a fiúról, elfordul tőle, és csak zokog)* Nem tudom... Egyszerre... olyan mérhetetlen... szomorúság tört rám.

SIMON *(átöleli)* Semmi baj. Egy jó alvás segít. *(Felkel, és lekapcsolja a villanyt)*

GEORGE *(olvas)* „Pontosan emlékszem, mit mondtam, mikor Natalie-nak bejelentettem távozásom: ennél rosszabb napom aligha lehet. Hát hatalmasat tévedtem.” De még mekkorát, barátom! *(Kifelé)* Whiskey-t! *(Tovább olvas)* „Leírhatatlanul borzalmas volt. Azt hiszem, kóistolót kaptam abból, ami a Pokolban vár rám. És egy cseppet sem vigasztalt, hogy az akaratlanul átadott szenvedésem meghiúsította a beteljesülésüket. Azt viszont már nem bántam, hogy nagyjából innentől kezdtek eltávolodni egymástól. Az eszem jelezte, hogy ez szemét gondolat, de egész lényem rettegett attól, hogy újra része lehet ebben az élményben. Mindent Natalie boldogságáért vállaltam. Ez nem is változott, csak azt szerettem volna, hogy ez akkor valósuljon meg, mikor én már nem leszek. Így teltek el újabb hetek.”

Natalie az ágyon olvas, Kevin a másikon ücsörög, mindketten bekötve (lámpa, kivetítő). Kevin vakon tapogatózva az asztalhoz megy, iszik egy pohár vizet. Megtántorodik, gyorsan lerakja a poharat, majd összeesik. Natalie felkapja a fejét, majd vállat von és olvas tovább. Simon érkezik hozzá

SIMON Helló! *(Egyből az asztalhoz megy, táskájából papírokat pakol ki, azokat böngészi)*

NATALIE Helló! *(Leteszi a könyvet, és nézi egy darabig az elfoglalt fiút. Közben Kevin feltápáskodik, és elhever az ágyon)* Simon!

SIMON *(fel sem néz)* Mondjad!

NATALIE *(kimérten)* Ez nem szerelem. Ez egy szar.

SIMON Most ne cseszegess ilyenekkel, rengeteg dolgom van!

NATALIE *(nyugodtan)* Mi a francnak?! Hamarosan meghalok. Hiába a masinád, újra egyre gyakrabban ájulok el.

SIMON Tudom, épp ezért kell dolgoznom.

NATALIE *(begurul)* Leszarom! Utolsó napjaimon nem ez érdekel!

SIMON *(csak most néz a lány felé)* Hanem mi?

NATALIE A szerelem! A szenvedély! De hol a francban van? Köztünk nem, az biztos! És tudom is, hogy miért: mert csak száanalomból vagy velem, sajnálatból. Meg azért, hogy nehogy kiugorjak a kísérletedből.

SIMON Hogy mondhatasz ilyeneket?!

NATALIE Talán, mert annyi tűz van benned, mint egy jéghegyben? Talán, mert a szexen kívül úgy viszonyulsz hozzám, mint a legutolsó haverodhoz?

SIMON Oké! *(Szintén felidegesedik)* És erről te egyáltalán nem tehetsz, ugye?

NATALIE *(végignéz a karján)* Bocs, hogy az idén nem tudtam leburnulni! *(Megcsipkedi karcsú derekát)* És bocs, hogy felszedtem másfél kilót ebben a rohadt tespedésben!

SIMON *(rálegyint, felindultan mászkálni kezd)* Semmi baj a külsőddel, ugyanolyan gyönyörű vagy.

NATALIE Akkor bocs, hogy unalmas vagyok, és nem tudok mélyreható eszmecserét folytatni veled a négy falamról!

SIMON Ne beszélj mellé! Nézz már magadba! Tudod te, mire gondolkodok!

NATALIE Nem is nézhetek máshova! A világon nincs még egy ember, aki ennyi önvizsgálatot tarthat, mint én. De te mit láthatsz belőlem, mikor egy fikarcnyit se figyelsz rám?

SIMON Annyit így is felfogok, hogy százszor annyit gondolsz Kevinre, mint rám!

NATALIE Na ne mondd! És ezt a masinából olvastad ki?

SIMON Annyira még nem dolgoztam magam kockafejűvé, hogy ezt ne vegyem észre!

NATALIE És ha igaz? Nem lehet, hogy azért, mert lószar, amit tőled kapok?!

SIMON *(nagy lendülettel folytatná a kiabálást, de hirtelen lehiggad)*
Nem fogok most veled azon veszekedni, mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás. Megyek, inkább megnézem a *(gúnyosan)* masinát.

Nagy zajjal kiront, Natalie még utána vág egy párnát, és az ágyneműbe fúrva a fejét zokogni kezd

NATALIE Igaza van! *(Dühödten, sírva csapkodja az ágyat)* Bár ne lenne így! ... De igaza van!

Eközben Simon átér a másik lakásba, elcsigázva rogy le a székre. Kevin lekapcsolja magát (kivetítő ki)

KEVIN Ezt most nem vagyok hajlandó átbeszélni.

SIMON Nem baj. Csak el kellett jönnöm.

KEVIN Pihenni pedig nem fogsz, mert egy nagyon súlyos dolgot viszont meg kell tárgyalnunk.

SIMON *(beletörődötten)* Ne kíméld!

KEVIN Natalie ájulásairól van szó.

SIMON Igen. Megjelentek a szervezetében az eddig hiányzó molekulák, de nem elegendő mennyiségben.

KEVIN Így van! Szoktad nézni az én testem vizsgálati eredményeit is?

SIMON *(fejéhez kap)* De hülye vagyok! Nem! Eszembe se jutott. Mit mutat?

KEVIN Nálam csökkentek ezek a mennyiségek. Nagyjából kettőnkét összeadva van annyi, amennyi egy egészséges embernél.

SIMON A francba! (*Felpattan, idegesen mászkál*) Ezek szerint te is elájulsz?

KEVIN Egyre gyakrabban.

SIMON Mióta tudod?

KEVIN Ez mindegy. Régóta.

SIMON És rájöttél az okára?

KEVIN Igen.

SIMON (*visszaül*) Mondjad!

KEVIN Nincs visszacsatolás.

SIMON Az hogy lehet? Akkor mi van?

KEVIN Csak kissé programozói módon tudom elmagyarázni.

SIMON Az agyműködéstől ez nem áll messze.

KEVIN Ahogy mondod. Kétféle módon történhet egyes anyagok mennyiségének a szabályozása. Az egyik, ez a gyakoribb, a szükséges szint megőrzése. Állandóan ellenőrzi az adott anyag mennyiségét, és ha egy adott érték alá csökken, elkezd termeltetni.

SIMON Ezt nevezik visszacsatolásnak. Minden pillanatban érzékeli a változást, és reagál.

KEVIN Így van. S ha a Natalie-nál hiányzó molekulákat is eszerint állítaná elő, nem lenne semmi gond.

SIMON (*felélénkülve*) Már értem! Ezeket a molekulákat fix mennyiségben termelteti az agy a szervezettel. És mivel ezt csak a te agyad végzi, a két testben megoszlik a termelés. Így mindkettőtöknek van, de egyiknek sem elegendő.

KEVIN Pontosan.

SIMON (*elkeseredve*) Akkor itt a vége. Ennyi volt.

KEVIN Nem egészen.

SIMON Dehogynem. Mivel nem valószínű, hogy napokon belül gyógymódot találunk, két lehetőség van: Vagy Natalie hal meg, vagy mindketten.

KEVIN Abban az esetben, ha nem teszünk semmit.

SIMON (*reménytelenül*) Mit tehetnénk?

KEVIN Én találtam megoldást.

SIMON Mit? Hozzuk sorra a donorokat, és cseréljessük őket, ahogy pusztulnak?

KEVIN (*keserűen nevet*) Te képes is lennél rá. Szerencséjükre ez nem működne, mert Natalie a féladagnyi anyagok miatt úgy is meghalna.

SIMON Akkor találgatni se tudok, mit eszeltél ki.

KEVIN Le kell csökkentened a testi funkcióimat.

SIMON (*teljesen kiakadva felugrik*) Micsoda?!

KEVIN (*továbbra is higgadtan*) Amennyivel kevesebb funkciója van a szervezetemnek, annyival nő az anyagtermelés aránya Natalie javára.

SIMON (*hitetlenkedve gesztikulál*) Most már tényleg teljesen megőrültél!

KEVIN Türelmesen várom, milyen más ötleted van.

SIMON (*kergűlten mászkál*) Egyelőre csak annyi, hogy ezt mindjárt kiverem a fejedből! De szó szerint.

KEVIN Akkor indulhatunk virágot venni Natalie sírjára.

SIMON (*visszaül, a fejét fogja*) Ez örület!

KEVIN Ezen már túl vagyunk. Az elejétől fogva az.

SIMON De Kevin! Ha ezt megteszem, az visszafordíthatatlan! Most még kiszállhatunk.

KEVIN És az olyan, mintha nem is csináltunk volna eddig semmit.

SIMON Nem igaz! Mindent megpróbáltunk. Többet is, mint ami elvárható.

KEVIN Másnak az elvárásai szerint.

SIMON Kevin! Óriásit küzdöttünk. Emberfelettit. De veszítettünk!

KEVIN Jól mondod! Mi csak egy csatát veszítünk el. Natalie viszont az életét! Ebbe nem nyugszom bele, ez az én elvárásom magamtól!

SIMON Nem hiszem el, hogy hajlandó vagyok egyáltalán elgondolkozni a megvalósíthatóságon. Mégis ezen jár az agyam, miközben vitatkozunk.

KEVIN Helyes.

SIMON Remélem, kiderül a lehetetlensége. (*Gondolkozik*) Az a baj, nem érzek hibát. Működhet az ötleted.

KEVIN Tudom.

SIMON De Kevin! Erre már tényleg hozzunk ide egy szerencsétlent! Ez már nem játék! Ez a halálos ítéleted!

KEVIN Pontosabban az élve halálra ítélésem.

SIMON És ez sokkal rosszabb! Odadobni az életet, semmi ehhez képest. Eddig csak képletesen beszéltünk az élve eltemetésről. Ez viszont valóban az lesz!

KEVIN Én eddig se képletesen beszéltem róla. Az elejétől erre készültem.

SIMON Micsoda?!

KEVIN Kérdezted: mióta tudom. Már mikor belevágtam, tudtam.

SIMON Miért nem mondtad?

KEVIN Így is elég keményen meg kellett veled küzdenem, hogy elfogadj donornak. Ha tudtad volna, még ennél is erőteljesebben ellenkeztél volna.

SIMON És azt képzelted, most már kényszerpályán vagyunk, és nincs más választásom, mint ez? Hát tévedtél!

KEVIN Nem. *(Bánatosan)* Abban reménykedtem, hogy ennyi idő alatt megértesz.

SIMON Mit? Hogy modern mártír akarsz lenni?

KEVIN Nem fogom még egyszer elmondani, miért nincs más választásom. Biztos vagyok benne, hogy elsőre is felfogtad annak idején. Szeretném, ha el is fogadnád.

SIMON *(megint felugrik)* Átkozott orosz! *(Idegesen jár fel-alá)* Sőt, még a véreiden is túlteszel. Nemcsak hogy megszállott vagy, képes vagy engem is magaddal rántani... Át kell gondolnom... Hazamegyek... *(Egyre feszültebb)* Baromság! Oda nem mehetek, Natalie mellett nincs nyugalom. Arról nem is beszélve, hogy te is ott figyelsz.

KEVIN Hidd el, erről szívesen lemondanék!

SIMON Tudom, csak hangosan gondolkoztam... A'sszem, kocsmába kell mennem... Majd jelentkezem.

Elviharzik, de csak az udvarra megy. Kimerülten esik a padra, kényelembe helyezi magát. Sóhajtván néz az égre

SIMON Ó, régi szép napok!

Elsötétülés

Natalie az ágyon olvas. Össze vannak kötve. Elgondolkozik, lassan leteszi a könyvet és bontja a csatlakozást (lámpa, kivetítő ki). Felkel, és megfontolt lépésekkel kimegy. Kevin is leszed magáról mindent.

Kopogás hallatszik az ajtaján. Felugrik, görcsös mozdulatokkal hol indul, hol megáll. Újabb kopogás. Félőrülten, a haját tépve, fejét ütve kínlódik. Hangosabb kopogás. Erre az ágyra veti magát, és fejére húzza a takarót. Csend. Natalie visszaér a szobájába, leül, és hosszan nézi a válaszfalat.

Elsötétülés

Simon érkezik Kevinhez, érintéssel jelzi ottlétét, erre Kevin lecsatlakozik

SIMON Végiggondoltam.

KEVIN Helyes.

SIMON Be kellene itt rendeznem egy műtöt.

KEVIN Mindenképpen. Akárki a donor, ez elkerülhetetlen.

SIMON Igen. Kinézem belőled, hogy tisztában vagy azzal, ami rád vár, mégis elmondom.

KEVIN Mondom inkább én, félek, te nem tennéd ilyen tömören. Tehát: minden funkciócsökkentés visszafordíthatatlan, végleges. És ha a kutatás nem talál rá az igazi megoldásra, előbb-utóbb szinte semmilyen testműködésem nem lehet, hogy Natalie megtermelhesse az életben maradásához szükséges mennyiségű molekulákat.

SIMON Igazad van, én tényleg hosszabban fejtegettem volna. Röviden valóban erről van szó, de hogy ez micsoda szenvedéssel jár, ebből nem derül ki.

KEVIN Azt nem lehet még elképzelni se. Ennek ellenére fel lehet rá készülni. És én ezt megtettem.

SIMON Én ezt nem teszem meg!

KEVIN Simon! Ezzel a módszerrel évekre stabilizálhatjuk Natalie állapotát, ami alatt megtaláljátok a megoldást.

SIMON Mitől vagy ebben olyan biztos?

KEVIN Kiszámoltam. Nem végtelen számú anyagról van szó, és az információt vivő jelek száma is véges. Két éven belül ismerni

fogjátok az összesnek a szerepét, onnan már csak egy kis kreativitás, és kész a megoldás.

SIMON Nem biztos, hogy lesz hozzá erőm.

KEVIN Most kicsit csökkent a motivációd, és tudom is, hogy mitől.

SIMON Na mondd, nagyokos!

KEVIN Úgy érzed, Natalie megváltozott, nem az a lány, akit imádtunk.

SIMON Miért, nem így van?

KEVIN Nem! Nem Natalie változott. Ettől a helyzettől mindannyian kissé kifordultunk magunkból. Ugyanakkor meggyőződésem, ha Natalie visszakapja a teljes életét, pillanatok alatt visszanyeri régi önmagát. Ráadásul ezért imádni fog téged, és ti lesztek a világ legboldogabb párja.

SIMON Honnan van benned ennyi meggyőző erő?

KEVIN Talán egyszerűen csak igazam van.

SIMON Tételezzük fel! De akkor sem lesz felhőtlen a dolog, örök árnyékot vet rá egy barát elvesztése.

KEVIN Még mindig nem érted? Ez a barát már rég elveszett! Ugyan még itt pofázik, de neki már rég vége!

SIMON Dehogyan, hozok egy donort!

KEVIN Teljesen hiába magyarázom, hogy én úgy nem tudnék élni? Öngyilkos leszek!

SIMON És azzal elmondhatatlanul sokkal jobban jársz!

KEVIN *(lecsendesedve)* Ezek szerint megértetted, hogy az én életemnek mindenképpen annyi?

SIMON *(néhány tehetetlen mozdulattal kísért gondolkodás után)* Nem egyforma az értékrendünk. És a tied szerint... igen. Kénytelen vagyok elfogadni.

KEVIN Na végre! És ha már ezt tisztáztuk, hát hadd döntsem el én, hogyan halok meg!

SIMON *(körbemutat)* De hát így nem halsz meg! Ez maga lesz a pokol!

KEVIN Egy idegen esetén miért nem ellenkezel ennyire?

SIMON Kérdésben a válasz: mert idegen. Mert nem a barátom! Az se lenne könnyű, de az még elviselhető számomra.

KEVIN Velem is az lesz. Én ezt akarom. Ezt, és semmi mást, de ezt mindenképpen. És ha ezt megérted, könnyebb lesz.

SIMON *(kis hallgatás után)* Nagyon elrugaszkodtunk a valóságtól.

KEVIN Igen. Miért is? Mert a valóság, Natalie haldoklásával, nem volt jó. Nem tudtuk elfogadni, és nem voltunk hajlandóak beletörödni.

SIMON Hát nem.

KEVIN S mivel elég erősek voltunk, szembeszálltunk vele. És nem is fogjuk feladni!

SIMON Még a végén eléred, hogy lelkesen nyírlak ki... apránként.

KEVIN Úgy legyen!

SIMON *(elindul)* Oké, intézem a műtöt. Remélem, a látványától megjön az eszed.

KEVIN Még mindig nem ismersz.

SIMON Dehogynem, de hátha vannak csodák. *(El)*

Elsötétülés

15.

Natalie és Kevin összekapcsolva. Mindketten alszanak. A kivetítőn álmyszerűen, forrón ölelik egymást. Egyszerre ébrednek, szétkapcsolnak, kézbe hajtott fejjel ülnek az ágy szélén. Kevin feláll, és a telefonhoz megy. Többször a kagyló felé nyúl, de bizonytalanul tétovázik. Végül elszánja magát, és tárcsáz. A másik szobában kicsörög, Natalie odaugrik, és felveszi

NATALIE Halló!

Kevin ijedten leteszi. Újabb tipródások után újra hívja

NATALIE Halló! *(Kevin próbál beszélni, de nem tud. A lány figyel, majd félve megszólal)* Kevin?

KEVIN *(sírással küszködve)* Igen.

NATALIE Kevin! *(Sír is, örül is)* Jaj, Kevin! Hol vagy? Miért nem itt?

Itt kéne lenned! Hallod? Annyira hiányzol, azt el se tudod képzelni!

KEVIN *(szíjogva)* Attól tartok, el tudom... Nagyon is.

NATALIE Érzem, sőt, tudom, hogy te is itt szeretnél lenni.

KEVIN Semmit se szeretnék jobban.

NATALIE Akkor miért, Kevin? Miért nem lehet?

KEVIN *(már ő is sír)* Bárcsak elmondhatnám.

NATALIE Mindig azt mondtad, nincs fontosabb a boldogságnál. És te mégis valamiért mindkettőnket boldogtalanná teszel!

KEVIN Tudom. Hidd el, nem tehetek mást!

NATALIE Neked elhiszem. Még úgy is, hogy nem értem.

KEVIN (*kis csend után*) És mi a helyzet Simonnal?

NATALIE Dolgozik ezerrel.

KEVIN Azt sejtettem, de én kettőtökre gondoltam.

NATALIE (*újra felerősödik a sirása*) Próbáltam, Kevin, esküszöm. Elfogadtam, hogy nem látlak többé... és Simon tényleg sokat törődött velem... és szeretem is... és akartam... annyira akartam, mint semmi mást. De nem ment. Küzdöttem, elsősorban magammal, de hiába. A szerelmet nem lehet akarni.

KEVIN Türelem, még kialakulhat.

NATALIE Még csak megnevetetni sem tud! Emlékszel, mi mennyit neveltünk?

KEVIN Talán csak a helyzet nem olyan vidám.

NATALIE Ugyan már! Ne tegyél úgy, mint akinek nem esett le! Hiába hadakozom ellene, minden pillanatban csak rád gondolok!

KEVIN (*egyre jobban szenved*) Ez csak a távolság miatt van.

NATALIE Hülye! Kis hülyém, hát még mindig nem érted? Kiakadt a mérleg nyelve! Végleg és helyrehozhatatlanul!

KEVIN (*zokogva*) Ne haragudj, Natalie! Nem akartam... mióta tudtam, hogy el kell utaznom, komolyan nem akartam.

NATALIE Az érzés szarik mindkettőnk akaratára.

KEVIN Tudom, az enyém is.

NATALIE (*kis sirós hallgatás után*) Ha most megölelhetnék, boldogan tudnék meghalni.

KEVIN Ugyan, Natalie, meggyógyulsz, és számtalan boldog pillanat vár még rád.

NATALIE Bla-bla... Annyit beszéltél az orosz lélekről, mindig szívesen hallgattam, nagyon tetszett. De csak most értettem meg. Most érzem azt, hogy ha ebben a pillanatban a karjaid közt lehetnék, azért odaadnám száz boldog évemet.

KEVIN De Natalie...

NATALIE (*közbevág*) Várj! Rosszul fogalmaztam, ilyet bárki mondhat egy vágyakozó pillanatában. Tehát én biztos vagyok benne, hogy ha most megölelnénk egymást, az olyan érzés lenne, amely mellett

eltörpül száz boldog év. S ha elcserélhetném, tudom, sose bánnám meg. Ezer év múlva is dörzsölném a tenyerem, hogy milyen jó üzletet kötöttem.

KEVIN Én is ezt érzem. De Natalie! Te nem vagy orosz! Sőt, én sem! Pár év múlva elfelejtjük ezt a vágyat. Újakat találunk, némelyik még be is teljesül. És akkor majd nevetünk magunkon, hogy fiatalon milyen felelőtlenül adtuk volna el életünket.

NATALIE Szépen és meggyőzően érvelsz, mint mindig. Most mégis kevés. Bárcsak el tudnám hinni!

KEVIN Pedig ez így működik. Az emberi természet alapból képes az érzelmi túlélésre, idővel megoldja. Csak közben neked fizikailag is ki kell tartanod!

NATALIE Hiába, Kevin. Egyre sűrűbben ájulok el újra.

KEVIN Tudom, de Simonnak adtam egy ötletet, amivel ezt meg fogja állítani.

NATALIE De én már nagyon gyenge vagyok. Ez a négy fal kiszívja minden erőm.

KEVIN Ez egy szép cél is lehet. Küzdj meg velem, nehogy már holmi falak legyőzzenek!

NATALIE Ha fognád a kezem, legyőzhetetlen lennék.

KEVIN Figyelj, Natalie! Én is rettenetesen szenvedek itt, de teszem a kötelességem. Ha viszont halálhíredet kapnám, belőlem is elszállna minden életerő.

NATALIE Ezt akár szép vallomásnak is vehetném, de csak a csúnya zsarolást látom benne.

KEVIN Pedig egyik se. Egyszerűen csak tény.

NATALIE *(rövid hallgatás után)* Nem tudnál telefonálni mindennap? Vagy legalábbis gyakrabban?

KEVIN *(sírással küzdve)* Nem... Sajnos... Sőt... ez az utolsó hívásom.

NATALIE *(zokog)* Neeee!

KEVIN *(már alig tud megszólalni)* Nem tudok... Sajnálom... Le is kell tennem... Natalie... légy erős... Szeretlek.

NATALIE Én is.

Kevin leteszi a kagylót, összerogy, s a földön kuporogva sír. Natalie még egy kicsit tartja reménykedve, aztán ő is leteszi, és hangos zokogással veti magát az ágyra, arcát belefúrva. Elsötétülés

GEORGE (*kifelé*) Whiskey-t! Duplát! (*Olvás*) „Teltek a hetek. Némi áldozattal stabilizáltuk Natalie állapotát. Sajnos csak fizikailag. Eközben teljesen mélabús lett. Abbahagyott minden sportot. Se szobabicikli, se aerobic, semmi. És már veszekedni se volt kedve.”

16.

A baloldali lakás elfüggönyözve (már végig), a jobb oldaliban Natalie ül az ágyon bekötve (kivetítő továbbra is az ő szemszögéből), Simon az asztalnál papírjaival dolgozik

NATALIE Simon!

SIMON (*fel se néz*) Tessék.

NATALIE Borzasztó sejtelmeim vannak.

SIMON Mondjad!

NATALIE Az az érzésem, valakivel össze vagyok kötve.

SIMON (*most már odafordul*) Persze, a géppel.

NATALIE Nem, minden porcikám azt sugallja, egy érző lényvel vagyok kapcsolatban.

SIMON Ahhoz, hogy a gép el tudjon látni téged, némely szempontból emberhez hasonlatosnak kellett lennie.

NATALIE (*gúnyos mosollyal*) Nem túl hihető duma... Mutasd meg újra!

SIMON Jó, majd megmutatom. (*vissza a papírokhoz*) De most sok dolgom van.

NATALIE Ugyan már! Egy perc alatt megfordulunk.

SIMON De közben kizökkenek, több órán át kigondolt összefüggérendszer omolhat össze.

NATALIE Ha ez igaz lenne, akkor is már megtörtént.

SIMON Még vissza tudom hozni.

NATALIE (*higgadtan, kimérten*) Ha most nem megyünk át, vége a kísérletnek, ugrok ki az ablakon.

SIMON Ne zsarolj!

NATALIE Ne várj mást, ha megtagadod az együttműködést!

SIMON (*dühösen felugrik*) És te mit vársz tőlem?!

NATALIE Csak, hogy mutasd meg a gépet.

SIMON (*kiabál*) Mire vagy kíváncsi? Arra, hogy van-e ott egy ember?

NATALIE Pontosan arra!

SIMON Igen, van! ... Na és?! Egy csóró, aki örömmel adta a testét cserébe azért, hogy a családját kivakartam a szarból! Igen, csak így maradhattál életben!

NATALIE Csakhogy én így nem akarom!

SIMON Rajtad kívül mindenki más akarja. Csórikám rosszul is lenne, ha abba hagynánk, és visszavennénk a pénzt.

NATALIE Nem érdekel! (*A csatlakozóhoz nyúl*) Azonnal engedd el!

SIMON (*odaugrik, lefogja a lány kezét, és nagyon hangsúlyosan, szájbarágósan beszél*) Az az ember már soha nem mehet el. Maradandó károsodásokat szenvedett. Igen, eladta az életét. És ha te eldobod a sajátod, akkor ő teljesen feleslegesen tette. Világos?

NATALIE (*elsírja magát*) Ez borzasztó... Ezért a Pokolba kerülsz!

SIMON Ezt más is mondta.

NATALIE Kevin?

SIMON Igen, ő.

NATALIE Tehát tudta?

SIMON Együtt dolgoztunk.

NATALIE És nem ellenezte?

SIMON Dehogynem! Majd megszakadt, hogy találjon más megoldást, de nem sikerült. És mivel ő is azt akarta, hogy élj, beadta a derekát. Ekkor mondta, hogy együtt leszünk a Pokol legmélyebb bugyrában.

NATALIE Velem együtt, ha elfogadom.

SIMON Nem, mert most, mire döntéshelyzetbe kerültél, már nem tudod megmenteni. Így ez csak a kettőnk bűne.

NATALIE Ezért menekült el Kevin?

SIMON Erről fogalmam sincs.

NATALIE Persze, nem bírt szembe nézni a tetteivel.

SIMON Nem hinném. Az gyávaság lenne, és ő nem az.

NATALIE Nem bírta volna elviselni, nem tudott volna rám nézni, sőt a közelemben lenni se. Ezért kellett mennie. Ó, hogy nem jöttem rá erre előbb?!

SIMON Lehet. Mindegy. A lényeg, hogy vállalta, csak azért, hogy élj. Mi már mindenképp a Pokolra jutunk, és teljesen értelmetlenül és hiába, ha te eldobod az életed.

NATALIE (*újra sír*) Ó, Kevin, hogy gondolhattad azt, hogy nekem ez jó?!

SIMON Nem gondoltuk, ezért tartottuk titokban.

NATALIE (*Simonnal ellenkező irányban embriópózba fordul, és csendesen zokog*) Ez szörnyű... El se hiszem... Istenem... mibe keveredtem?!

SIMON Nem kellett volna kérdezősködnöd!

NATALIE Dögölj meg!

Elsötétülés

17.

GEORGE (*olvas*) „Újabb hetek teltek el. A műtéteimet már nem is érzékelttem. Natalie azonban egyre fásultabb és melankolikusabb lett.”

Natalie alszik. Simon érkezik, ijedten veszi észre, hogy a lány nincs bekötve. Odaugrik, gyorsan csatlakoztat, majd pulzust és légzést vizsgál. Kissé megnyugszik, de még így is idegesen mászkál. Aztán hirtelen a lány fölé hajol, felnyitja az egyik szemét (kivetítőn megjelenik)

SIMON (*fojtott hangon*) Kevin! Meg kell mondanunk, hogy te vagy! Különben megöli magát.

NATALIE (*villámgyors mozdulattal megmarkolja Simon ruháját a nyakánál, és visszafogott, de mégis erélyes, férfias hangon ráförmed*) Nem!

SIMON (*kapkodva kiszabadítja magát, hátrahököl, és hitetlenkedve zuhan a székbe. Natalie békésen alszik tovább*) Úristen! (Nyakát tapogatva, zihálva motyog) Kevin!... Megőrültél?! (Még mindig levegő után kapkod) Vagy inkább én? (Felpattan, és zaklatottan elrohan)

Elsötétülés

GEORGE (*kifelé*) Még egy duplát! (*Már kissé kába, de még olvas*)
„Ekkor jöttem rá, hogy míg Natalie alszik, befolyással vagyok a testére. Ekkor határoztam el, hogy megírom, helyesebben megíratom vele az egész történetet. Érdekes, mert nem a testét irányítom, hanem... nem is tudom. Mintha csak a szándékot küldeném át. Ez abból derült ki, hogy én csak két ujjal tudok gépelni, de Natalie gyönyörűen, tíz ujjal pötyögte be villámgyorsan a gondolataim.”

18.

Natalie bekötte (kivetítő), az ágyon ülve, sírva ír egy papírra. Mikor végez, leteszi a tollat

NATALIE (*szipogva olvassa vissza, amit írt*) „Drága Kevin és Simon! Leírhatatlanul szép időket éltünk meg együtt. És ezért nagyon hálás vagyok nektek, nem hiszem, hogy sok embernek adatik meg ilyen boldog kamaszkor. Mára azonban minden összezavarodott. Lehet, mindhárman megőrültünk, vagy legalábbis rettenetesen eltévedtünk. Viszont én most teljesen tisztán látom, nem csinálhatom ezt tovább. Istent próbáltatok játszani, de azt nem szabad. Annak idején könnyebb szívvel haltam volna meg, ha nem avatkoztok bele. Akkor tiszta lelkiismerettel távoztam volna, most viszont büntudatom van. De akkor is mennem kell. Az öngyilkosság is bűn, de én nem az leszek. Csak hagyom, hogy a természet elvigyen, ahogy azt nélkületek már rég megtette volna. Szeretlek benneteket! Isten veletek!”

Leteszi a papírt, sír, és a csatlakozóhoz nyúl

NATALIE (*felkiált*) Neeee! (*Ijedten ugrik fel, szájára tapasztja kezét, értetlenül nézeget körül. Aztán tekintete megállapodik a válaszfalon. Félénken suttogva*) Kevin? (*Feltérdel az ágyra, így araszol közelebb a falhoz. Kicsit hangosabban*) Kevin? (*Odaérve a sarkára ül. Bámul, majd sikoltva üvölt*) Kevin! (*Öklével a falat veri, és teli torokból ordít*) Kevin! ... Neeeeem! (*Az ágyra veti magát, fejére*

húzza a takarót, örülten dobálja magát összevissza, és sikoltozik)
Neeem! ... Neeem!

Zokog, majd hirtelen abbahagyja. Felugrik, kinyitja a szekrényajtót, melynek a belsején tükör van. Úgy állítja be, hogy az ágy szélén ülve, magát lássa benne (ebből kifolyólag a kivetítőn is látszik)

NATALIE *(feldúltan, sírva)* Hogy tehetted ezt?! ... Hogy gondolhattad azt, hogy ez a helyes?! ... Hogy képzelhetted azt, hogy nekem így lesz jó?! ... Hogy hihetted, hogy én tudok így élni?! ... Arról volt szó, hogy a második életed dobnád el miattam, nem az egyetlen! ... Én kis hülyém! ... Ugye tudod, hogy hiába volt? ... Ugye tudod, hogy ezt nem bírom elfogadni? ... Ugye tudod, hogy vége? ... Látod, látod, én kis hülyém... inkább választottuk volna azt a bizonyos ölelést! ... Kihagytuk a pillanatot... a pillanatot, amiért érdemes élni, és aminek a megélése után nyugodt szívvel lehetne meghalni... Kihagytuk azt, amitől megelégedne az ember egy élettel, és nem vágyna egy másikra. Most már értem... Kihagytuk, így boldogtalanul kell meghalnunk... Én okos szerelmem, életed legfontosabb döntését... elrontottad... Együtt isszuk a levét... Sajnálom...

Görcsösen összegörnyed, és beájul az ágyba. Elsötétülés

19.

GEORGE *(nyúzott, feszült, de olvas)* „Szerencsére elaludt, így még leírathattam ezeket az utolsó pillanatokát. Nincsenek kétségeim a folytatás felől: mikor felébred, lekapcsolja magát. A gép nélkül egy fél napja sincs, szép csendben végleg lehunyja a szemét. Csak annyit fűzhetek hozzá, hogy igaza van: elcsesztem. De rettenetesen. Mégis... ha újra kezdhetnénk, akkor sem tudnék beletörődni, hogy meghal. Valami mást akkor is megpróbálnék. Talán, ha elhinném, hogy az a pillanat neki is olyan lenne, mint nekem... Talán akkor elfogadnám, mit a sors kínál... Mindegy, nincs újakezdés. Így nem maradt más számomra, mint a remény, hogy valaki megszabadít a kínjaimtól, s engem is utamra enged. Ehhez némi segítséget

nyújthat, hogy Natalie szobájából is van egy ajtó hozzám a szekrény mögött. És... köszönöm, hogy végigolvastál.”

George hátradől, kezével takarja arcát, aztán röviden felüvölt, és hirtelen feláll. Megszédül, megkapaszkodik az asztalban, erőt gyűjt, majd kitántorog a kocs mából. Imbolyogva botorkál végig az udvaron. Bemegy a jobboldali lakásba, szinte mindennek nekiütközik. Elhúzza a szekrényt és berúgja az ajtót. Átmegy a másik (behúzott függönyű) szobába, káromkodva keresi a villanykapcsolót. Megtalálja és felkapcsolja. Ebben a pillanatban hatalmas, hosszú, artikulálatlan üvöltés szakad ki belőle. Aztán belülről küzd a függönnyel, s mikor megtalálja a szélét, félrerántja. Négykézlábra rogyva, majd megfulladva kapkodja a levegőt. Mögötte, a géppel vagy húszféle módon összekötve egy nagy folyadékkal teli üvegedény, abba lóg bele a fali csatlakozó, és egy csupasz gerinchez és koponyához kapcsolódik.

George, mikor elég levegőhöz jut, még vagy kettőt üvölt. Aztán összeszedi magát, határozottan feláll, a függönnyt behúzza, átmegy a másik lakásba. Megragadja a baseballütőt, s elszántan visszamegy. Üvöltés és csörömpölő törés-zúzás zaja jelzi tevékenységét. Ziláltan jön ki, félredobja az ütőt, és elrohan a padig. Ott zokogva, összegörnyedve elfekszik.

Kis idő múlva Simon érkezik a lakásba. Megütközik a felforduláson, az üres ágyon és az elhúzott szekrényen. Beletörődötten, lassan, némán átmegy a másik szobába. Visszajön, mint valami holdkóros. Leül az ágy szélére, kezébe temeti arcát.

Lassú elsötétülés

Függöny